
VEZÉRCIKK

Eljött az idő! • Bérczes Lajos

Az idén, halottak napja előtt Mórchidán, egy kislalföldi községben kimentünk a temetőbe feleségem nemrég elhunyt édesapjához, és körbesétáltunk az ünneplőbe öltöztetett sírok között.

A helyi gyülekezet megbízottját, Pajzs József testvért a vasárnap reggel korán az imaházban találja. Ez az idő a reggeli áhítat ideje, egy kis elcsendesedés a szorgos és kemény kétkezi munkától. Télvíz idején tüzet is gerjeszt, így kellemes meleg várja a korán érkezőket. Amikor módomban áll hazalátogatni feleségem szüleivel, én is igyekszem korábban átmenni az imaházba, hogy az Úr dolgairól beszéljünk. Így volt ez az említett hétvégén is. Szóba került, hogy különösen a férfiak közül milyen sokan fejezték be életüket negyvenes-ötvenes éveikben. A korai halálozás egyik, talán a legfőbb oka az italozó életmód volt. Testvérünk megemlégett egy huszonnyolc éves fiatalembert az utcában, aki szintén az italozás rabja, de nagyon szeretné abbahagyni. Azt mondja, ha rátör a szomjúság, nem tudja megállni, hogy ne nyúljon a pohár után. Az elszomorító példa kapcsán megállapítottuk, csak Isten az, aki el tudja ezt venni, és más szomjúságot ad helyette.

Ennyi volt az aznap reggeli rövid beszélgetésünk. Ezen a ponton azt mondtuk, boruljunk le és kérjük Istent, hogy tegye ezt. Leborultunk imádkozni, és szinte az első perctől kezdve átélhettük a Szentlélek elemi erejű kiadását. Amíg imádkoztunk, megértettem, hogy a mai napokban ez az, amit Isten adni akar. Ez a felismerés azóta sem halványult el, hanem napról napra erősödik bennem. Eszembe juttatta ígéretét:

„Jön majd olyan idő – így szól az én Uram, az Úr –, amikor éhséget bocsátok a földre. Nem kenyérre fognak éhezni, és nem vízre fognak szomjazni, hanem az ÚR igéjének hallgatására.”
(Ám 8,11)

Ennek a történetnek az üzenete: eljött az idő. Isten epekedő vágyat akar támasztani a hitetlenekben is Igéje iránt. Ez az éhség azt jelenti, hogy nem nekünk kell keresni, ki az, akit hitre vezethetnénk, hanem úton-útfélen faggatnak majd, hogy mondjunk valamit Istenünkről. Amikor Dániel megértette az Írásokból, hogy letelt a hetven esztendő, eljött a szabadulás ideje, megalázta magát Isten előtt, megvallotta saját és népe bűneit, majd elkérte Isten kezéből azt, amit megígért, amit adni akart. (Dán 9) Más szavakkal, közbenjáró imádkozásba kezdett. Ézs 59-ben ezt olvassuk:

„És látta ezt az Úr, és nem tetszék szemeinek, hogy jogosság nincsen. És látá, hogy nincsen senki, és álmélgodott, hogy nincsen közbenjáró...” (Ézs 59,15–16)

Dánielhez hasonlóan kitartó imádsággal kérjük el mi is Istentől, ezt a igazi éhséget és szomjúságot környezetünk, lakóhelyünk és népünk számára. Kérjük az Úr kezéből azt, amit nagyon szeretne átadni!

TANÍTÁS

Szárnyai alatt • ifj. Kovács Béla prédikációja alapján

Kalászszededegetés

Nem hallottam Ruth, Naomi és Boáz történetéről sok prédikációt, de mindannyiunk előtt ismerős a kalászszededegető Ruth. Gyerekkoromban a testvéri találkozón az esti beszélgetéseket kalászszededegetésnek nevezték, mert ki-ki elmondta, mit szedegetett aznap. Amikor Ruthról beszélünk, először ez a tevékenysége jut eszünkbe, és úgy ismerjük, mint a kitartó hűség és szeretet hősnőjét. Jól ismert személy, a bibliai nőkről vagy asszonyokról szóló könyvekben biztosan megtalálható. Nevének jelentése magyarul a szép ellentéte, de Isten csodálatosan, szépen munkálkodott az életében.

Hűség a balsorsban

A történet úgy kezdődik, hogy élt Betlehemben, a bírák idején egy ember, akit Eliméleknek hívtak, felesége is volt: Naomi, két fiát pedig Matlonnak és Kiljonnak hívták. Egyszer nagy inség támadt azon a vidéken, és a család az éhínség elől elmenekült Moáb mezejére, amely a Jordán túlsó partján Jerikóval szemben terül el. Odaérkezésük után hamarosan meghalt Elimélek, és Naomi ottmaradt két fiával, akik közben megházasodtak: moábita nőket vettek feleségül. Az egyik asszonyt Orpának, a másikat Ruthnak hívták. Körülbelül tíz év elteltével meghalt a két fiú is, és a három asszony védtelenül maradt egy idegen országban. De egyszer Naomi hírt vette, hogy az Úr megáldotta népét, Izráelt, elmúlt az éhínség, jól élnek ismét Betlehemben. Úgy határozott, hogy visszatér. Eszébe juthatott, hogy férjével és két fiával hagyta el hazáját, reményekkel volt tele, és most kifosztva, üresen egyedül kényszerül a visszatérésre. Elveszítette, akiket szeretett, férjét és két fiát. Érdekes a fiúk neve is, az egyik név jelentése betegség, a másiké sorvadás. Elindul tehát Naomi az idegen földről haza, Betlehembe, az Úr népe közé, Izraelbe, ahova tartozott. Két menyé ragaszkodik hozzá, szeretnének vele menni. Ő tapasztalt asszony, tudja, hogy milyen nehéz sors vár arra, aki idegen néphez kerül, más világot, más életformát kell megszoknia. Próbálja tehát lebeszélni menyeit arról, hogy kövessék. Orpát sikerül meggyőznie, ő visszafordul az útról, ottmarad isteneinél, saját népénél Moábbbán. Ruth azonban hajthatatlan, azt mondja, én nem megyek vissza, Naomi, ahová te mégy, odamegyek én is, ahol te megszállsz, én is, a te néped az én népem, és istened az én istenem. Ezt a csodálatos hitvallást gyakran szoktuk idézni. Felemelően hangzik Ruth szájából a szó, hogy immár nem Kámosz, a moábiták istene az én istenem, hanem az élő Isten, a seregek Ura, Izraelnek Istene. Veled megyek, mondja Naominak, meghalt a férjed, az enyém is, nem hagylak el téged.

A hűség jutalma

Betlehembe éppen árpaaratás idejére érkeztek. Szegények voltak, semmi nélkül álltak, hiszen Moáb mezején tíz év alatt elfogyott a kis vagyon. Földönfutóként, nincstelenként érkeztek meg. A szegényeknek azzal a joggal élhettek, amit a törvény biztosított: az volt a szokás, hogy a nincstelenek, jövevények, árvák hadd szedegessék a kalászt. Ezen a jogon indult el Ruth is gyűjteni a gabonát, és találkozott Boázzal, a mező gazdájával, aki gazdagabb rokona volt a családnak. Kedvességet talált az Úr előtt és Boáz előtt is. A férfi érdeklődni kezd, ki ez az asszony itt az aratók között. Megmondják neki, hogy moábi nő, Naomival jött Betlehembe. Boáz, meghagyja, hogy engedjék szedegetni a fiatalasszonyt, sőt a kévékből is húzzanak ki neki kalászt. Hallotta, hogy az anyósához jó volt, nem hagyta egyedül a gyászban, kitartott mellette a nyomorúságban, fájdalomban, eljött vele, és Izraelnek Istenét is keresi. Naomi tudta, hogy izraeli szokás szerint a legközelebbi rokon kötelessége visszaváltani azt a földet, amit tulajdonosa szorultságában adott el. Azt is tudta, hogy ennek a rokonnak még a rabszolgaságba jutott hozzátartozót is vissza kellett váltania. Ezt a hozzátartozót hívták goélnak, megváltónak. Boáz vállalta, hogy ő lesz a goél, megmentette a családot,

visszaszerezte a földet, és Ruthot feleségül vette.

A csodák

A történet jól hangzik, happyannddel végződik, mondandóját azonban mélyebben kell keresnünk. Sokféle csodáról olvasunk a Bibliában, a zsidókat Isten nagy tettekkel mentette meg. Kihozta őket Egyiptomból, kettéválasztotta a Vörös-tengert, sáskarajok jöttek, tapintható sötétség volt Egyiptomban, a víz vérré vált. Az Úr igen sokszor megsegítette népét. Józsué parancsolt, és megállt a Nap, hogy Izrael népe befejezhesse a harcot. Megtapasztalhatták sokszor, hogy jó az Úr. A Jordánon száraz lábbal mentek át, a papok a folyó közepén álltak a frigyládaival, a nép nyugodtan mehetett a száraz medren át. Az Úr győzelmet adott nekik Jerikónál, a város falai leomlottak, Isten sokszor velük volt. Lelkesítő, csodálatos dolog, amikor Ő rombolja le az erősségeket, megment a betegségtől, megőriz, ha veszélyben vagy, segít, mikor pénzsűkébe kerülsz, így ki tudod fizetni, ami szükséges. Nagy dolgok ezek a mi életünkben is, és Izrael népe is szívesen gondolt vissza arra, hogyan segítette meg őket az Úr. Mi is szeretjük emlegetni, elmondani, hogy Istenünk hatalmas, nagy dolgokat tesz velünk.

A kegyelem

De ez a történet másról is szól, arról, hogy milyen nagy Isten kegyelme. Arról, hogy mit jelent, amikor valaki nem ilyen kézzel fogható csodákon keresztül tapasztalja meg Őt, nem omlanak le falak, nem hullanak le záruk, nem nyílnak börtönajtók. Nem is olyan esetekről, hogy az Úr megőrzött, amikor az életem forgott veszélyben, amikor baleset érhetett volna. Ennek a történetnek az egyik mondanivalója, hogy *Isten milyen kegyelmes azokhoz is, akik nem érdemlik meg, akik kívülállók*. Ruth moábita nő volt. Moábról azt olvassuk, a törvénykönyvben, hogy soha nem lehet részese Izrael örökségének. Soha nem mehettek be a moábiták a templomba, még a környékére sem. Egyiptomban a helyi lakosok három-négy nemzedék után tagjai lehettek Izrael közösségének, a moábiták soha. Pedig a zsidók rokonai voltak, de nagyon gyűlölködő, kárörvendő, irigy volt a magatartásuk. Amikor Izrael Egyiptomból menekült, nem segítették, hanem gátolták őket, ezért mondatott ki, nem fogadhatók be soha!

Most itt van ez a szegény asszony, Ruth, akinek meghalt a férje. Hogy kerül ez a gyűlölt moábita nő Izraelbe, az Úr népe közé? Sorsa hasonló a kánaáni asszonyéhoz, aki az Úr Jézus lába elé borult, hogy gyógyítsa meg beteg lányát. Az Úr először elutasította, hiszen a zsidókhöz küldetett. De az asszony nem tágít, megalázkodva mondja: a kutyák is részesednek a morzsákból uruk asztaláról. Mi Jézus válasza? Nagy a te hited, és meghallgattatott a kérésed. Itt van tehát Ruth, nagy a te hited, Ruth. Jöttél, hogy keressed az élő Istent? Az ő szárnyainak oltalmába jöttél? *Jó helyre jöttél!* Boáz szájába adja az üzenetet. Áldjon meg téged az Úr, fizessen meg neked Ő, akinek az oltalmát keresed, nem fogsz csalódní. Boáz nagyon biztos az Ő Istenében, abban, hogy aki Hozzá jön, az nem csalatkozik. Ő megsegíti mindazokat, akik keresik, akkor is, ha gyűlölt nép fiai, lányai, ha moábiták is, akik korábban ellenségként viselkedtek Izráellel szemben. Ha ilyenek közül való valaki, az Úr akkor is lehajol, megtapasztalható jósága az, hogy mennyire szeret. Ott van veled, akinek a szárnyai alá jöttél, meg fog védelmezni téged. Felettébb meg fog áldani – mondja, Boáz Ruthnak, és ez csodálatos. Ruth kiválasztott ember volt, olyan, aki kívülről jött, kegyelemből került be Naomi és Boáz segítségével. Én sem tartoztam Isten népe közé, kívülről jöttem. Sokan vagyunk ilyenek. Ő kitarja karját, és befogadott bennünket. Nem számított, hogy korábban gyűlöletes voltál, ellenálltál az Ő beszédének. Nem róttá fel, hogy gonoszságoddal akadályoztad munkáját, nem nézte, ki és mi vagy. Csak egy valami számított: *Izrael Istenének a szárnyai alá jöttél védelmet keresni.*

Hogyha valaki ilyen lelkülettel jön az Úrhoz, semmiképpen nem veti ki. Bármilyen történet korábban, lehetett ellenség, megvetett, káromló, de ha hozzájön, nála keres oltalmat, azt meg

is fogja találni.

Keserűségben

Így volt Ruth is, akinek nem volt könnyű a sorsa. Hozzáment egy izraeli férfihoz, nyilván saját népe megvetette emiatt. Mivel a két nép kölcsönösen gyűlölködve tekintett egymásra, Ruthnak otthon, a saját hazájában is ellenségeskedéssel kellett megküzdenie. Most, amikor Naomival Izraelbe került, itt is szembetalálkozhatott bizonyos fokú gyűlölettel. Mindenütt nehéz helyzete volt. Csak egy bizonyossága lehetett, Izrael Istene, akinél oltalmat keresett. Ő nem vetette meg, nem olvasta a fejére a származását, nem mondta, hogy mit keresel itt, te gyűlöletes moábita. Visszamegy tehát a két asszony Betlehembe, ahol éhezés, nehézségek várnak rájuk. Jellemző emberi magatartás, amit Naomi élete mutat, amikor visszatér. Azt mondja: Ne hívjatok engem Naominak, hívjatok inkább Márának, mert megkeserített engem az Úr, és nem tudom, hogy miért tette. Kifosztott, nincsen semmim. Családommal mentem el, egyedül tértem vissza. Megalázott, bajba döntött a Mindenható. A Naomi név jelentése édes, a Márának pedig keserű. Nem vagyok édes, keserű vagyok én, reménnyel mentem, üresen, semmi nélkül állok itt.

Milyen sokszor van így a hívő ember is, elkeseredik a bajok közepette. Az Úr megengedte, hogy meghaljon, akit szerettem, hogy ez fájjon nekem. Nemde sokszor mondtad volna te is, hogy hívjatok engem Márának, mert kifosztott vagyok, nincs reménységem, megkeseredtem? Elvette az Úr az egészségemet, nincs munkahelyem, jövedelmem a munkám után. Hívjál csak Márának!

Most a Márának szól Isten szava. Ha úgy érzed, hogy bánat vesz körül, igazságtalan volt veled az Úr, megkeseredtél, mert szerinted nem úgy bánt veled, ahogy kellett volna, akkor ma hozzád szól, és keres téged. Ez a történet azt üzeni, hogy milyen nagy a különbség az Isten tettei és az ember gondolati között, és hogy milyen nagy az Ő irgalma. Azt mondja, hogy az én gondolataim nem a ti gondolataitok, az én útjaim nem a ti útjaitok. Amilyen magasan vannak a felhők a földtől, olyan távol vannak gondolataim a tiétektől. Láthatjátok a történetből, hogy Isten útjai valóban kikutathatatlanok, gondolatai mélyek, csodálatosak. Az emberi gondolkodás földhözragadt: én Mára vagyok, keserű, kifosztott, kicsi, szegény, nyomorult, beteg egyedül élek, nem törődik velem senki. Félek, nem segítenek, nem néznek rám, beteg vagyok, nem látogatnak meg. Szomorú vagyok, nem vigasztalnak. Ha Mára vagy, akkor tényleg így van!

De figyelj ide, csodálatos üzenet szól hozzád! Istennek terve van veled, és az célba ér mindezek ellenére! Bármit gondolsz most útjairól, tetteiről. Akarata megvalósul, eléri a célt. Ki mondaná Neki, hogy ne tegye ezt vagy azt? Ki fogná le kezét? Bármit megtesz Ő a mi gondolataink, ellenvetéseink, érzéseink ellenére is. Így volt ez, láthatjuk, Naomi és Ruth esetében.

Véletlen?

Ez a történet nem arról szól, hogy szavára hegyek mozdultak, vizek álltak meg, Isten az oroszlánok száját kötötte be. Itt arról van szó, hogy a szívekben munkálkodik, vezette Ruthot és Naomit. Elkészítette az utat. Látszatra Ruthnak véletlenül támadt az ötlete, hogy kimenjen Boáz mezejére aratáskor. Véletlenül tudódott ki, hogy Boáz rokon, aki segíthet, megválthatja őket a nyomorúságból. Már-már jól halad a dolog, megint közbejön valami, illetve valaki. Előkerült egy még közelebbi rokon, aki Ruthot feleségül vette volna. Ez az ember végül is félreáll, a Biblia a nevét sem említi. Boáz került előtérbe, akinek szívében Isten munkálkodik. Semmit sem tudott eddig Ruthról, de most visszaérkezésükkel felbolydult az egész közösség. Nagy újság volt, hogy a két asszony visszajött Moáb mezejéről. Boáz istenfélő, törvénytisztelő ember lévén, ez az első szava az idegen fiatalasszonyhoz. Áldjon meg téged az Úr! Jól ismerte a törvényt, hogy a szegényeket segíteni kell, tudta, mit jelent

goélnak lenni, kiváltani az eladósodott rokont. Mindezt Isten végezte el, készítette elő Boáz szívében, ezért ismerte Ruthot, mielőtt még odaérkezett volna. Ő indította meg szívét iránta, hogy kedvességet találjon előtte. Azt mondta a magányos, szegény asszonynak: Jöjj, amikor megéhezel, egyél az aratóimmal együtt, ott van a víz a korsóban, igyál! Megtetézte gabonáját, még öntött hat mérték árpát is a kötényébe. Isten csodálatosan munkálta a helyzetet. Ő volt az, aki a törvénytisztelő férfi figyelmét a moábita nőre irányította, akit az izraeliek nem szerettek, hiszen a gyűlöletes nép közül való volt. Mindez azért történik így, mert Boáz felismeri, hogy Ruth Izrael Istenének szárnyai alá jött védelmet keresni, hisz Istenben, tudja, milyen jó és kegyelmes, hogyha idegenként jött is ide, Ő nem veti el, hanem vele van.

Áldott az Úr!

Amikor mindezek történnek, akkor halljuk a hála szavát először Naomi szájából. Áldott az Úr, Izrael Istene! Ruth viszi haza naponta az összeszedetett és Boáz jóvoltából megtetézett félvéka vagy véka árpát, örül Naomi. Így beszél: Áldott az Úr, mert ez az ember a mi közelebbi rokonaink közül való, áldott, mert kedvessé tett téged előtte. Eddig keserűnek, kifosztottnak érezte magát. Ekkor már azt mondja: rám tekintett az Isten, adott valami támaszt, valami reményt.

Tanácsol, bátorít

A Szentlélek tanácsolja Naominak, hogy mit tegyen. Így szól Ruthoz: öltözz föl, menj ki a mezőre este, mert ott van Boáz is, éppen tisztítják a gabonát, kellő szél fúj. Ezt a munkát akkor éjszaka végezték a férfiak. Továbbá így szól a menyéhez: amikor lefekszik Boáz, lopózzál oda hozzá, hajtsd föl a takaróját a lábánál, és mondd neki, terjeszd ki rám is takaródat, mert te vagy a legközelebbi rokonom. Ez a szerep fontos volt Izraelben. Gyakorlásának egyik jellemzője a sógorházasság: ha valaki gyermek nélkül halt meg, a sógornak, a halott férj testvérének volt a kötelessége, hogy feleségül vegye az özvegyet, és utódot támasszon, öröklődjön a név, hogy a föld, amit az Úr adott Izraelnek, ne kerüljön idegen kézre, és ne vesszen ki a család neve. Ruth és Naomi is özvegyek voltak. Tehát egyik kötelesség a sógorházasság, a másik a goél, a megváltó intézménye, ami jellemzi Izrael népét mind a mai napig. Ha valaki bajba került, elnyomorodott vagy rabszolgasorba jutott, akkor a goélnak, a legközelebbi rokonnak kellett kiváltania. Naomi fölismerte, hogy Boáz alkalmas erre a feladatra. Bizonytalán Isten lelke adta neki a bölcsességet és ismeretet. A bátorságot is, hogy azt merje tanácsolni a menyének, menj oda, ehhez az idegen férfihez, bújj a takarója alá. Az eset hasonlít Eszter királyné bátorságához, aki népe megmentése érdekében, megszegve a törvényt, bement a királyhoz. Így tett Ruth is, a szokások, a hagyományok, a törvény ellenére cselekedett, mert Isten adott neki bizonyosságot, bátorságot.

Győzelmet ad

Látszatra innen emberi kezdeményezésből folytatódik a történet. Ruth odafekszik Boáz lábához, aki megkérdezi: ki vagy te? A válasz így hangzik: Ruth, a szolgáló. Boáz pedig így szól: Áldjon meg téged az Úr! Hűségedet most még jobban megmutattad, hiszen nem a fiatalok után futottál, nem a gazdagokat kerested. Ne félj, leányom, mindent megteszek érted, amit csak mondasz! Mindenki tudja népem között, hogy derék asszony vagy. A férfi tehát nem kiabál rá, hanem megismeri, megígéri, hogy mindent megtesz érte. A történetnek Jahve a főszereplője, ezt a csatát Ő nyerte meg. A gondolatok Tőle jöttek, Boáz, Ruth és Naomi szívébe. Az Úr győzött ott a szérűn az éjszaka leple alatt Boáz lelkében. Nyert már a te életedben is ilyen győzelmet? Kedvessé tett téged valaki előtt, a főnök, a szomszéd vagy a rokonod előtt, aki korábban gyűlölettel nézett rád? Talán valaki megvetett és nem törődött veled, vagy rosszat mondott ellened? Ha mindez megváltozott, akkor az Úr győzött. Olyan győzelem ez, mint amikor a Vörös-tenger kettévált, a Jordán vize megállt és Jerikó falai

leomlottak. Az Úr az emberi szívekben végzi el a munkát. Emlékezz vissza, hány ilyen csatát nyert az életedben! Sorold el, írd föl, készíts egy háladobozt, ha keserű vagy, ha Mára vagy, akkor olvasd el, gondold vissza rá, hogy mit tett az Úr veled, milyen csatákat nyert. A te életedben is cselekedett. Miért? Azért mert szárnyai alá mentél oltalmat keresni. Ezért tette meg, ezért fordult feléd, és a másik embernek, az idegennek a szívét is előkészítette a jóra. Ezt tette Boázsal is, így lett Ruth kedves előtte, annyira, hogy ezt mondta: még ma teszek érted.

Megszabadít

Ilyen a mentő kegyelem, ilyen Isten szeretete: még ma. Ma, ha szavát halljátok, ne keményítsétek meg szíveteket! Az Úr még ma akar cselekedni, még ma megszabadít téged. Így szól hozzád a goél, a te megváltód: kiváltottalak téged, mert jön a hitelező, hogy rabságba döntsön, elvegye az életedet. A hitelezőt Sátánnak hívják. De van menekvés, van legközelebbi rokon. Tudod, ki Ő? Aki a golgotai kereszten meghalt, emberi testet öltött és hozzánk, a teremtményekhez vált hasonlónak, a legközelebbi rokonunk lett. Nem angyalok vagy angyali fejedelmek, hanem az Isten Fia, aki emberré lett érettünk. Ő lett a te, az én legközelebbi rokonom. A goél, aki kiszabadított a bűn rabságából, pedig jött a hitelező, a Sátán, aki elvette az örök életemet, de Jézus megmentett, azt mondta: visszaváltom Őt.

Tudod, mit fizetett érted? Az életét. Azt mondta az apostol, hogy nem aranyon vagy ezüstön váltott meg bennünket, hanem az Ő vérére, a Golgota keresztyén.

Az engedelmesség jutalma

Jób azt mondja, tudom, hogy az én megváltóm él. Tudod, hogy ez rád is vonatkozik? Van, aki kivált téged, a kívülállót, aki Istent nem ismered, vagy talán ellenségeskedtél vele? A legközelebbi rokonod, Isten Fia odaállt az Atya elé, és azt mondta: megváltom Őt, én vagyok a legközelebbi rokona. Odaállt Boáz is a város kapujába még aznap reggel, az éjszaka történt eset után. Ruth élete el volt rejtve Isten kegyelmében, az Ő védőszárnya alatt. Azt mondta az apostol, hogy a mi életünk is el van rejtve a Krisztusban. Az ő hatalma őriz, így minden dolog a javunkra lesz. Ruth életének volt egy nagy titka, az engedelmesség. Engedelmes volt a körülmények ellenére. Nem mondta, hogy itt senki vagyok, visszamegyek Moádba, az enyéimhez. Az Úr így szeretne látni bennünket is. És tudjátok, mi még a csodálatos? Ha olvassuk Boáz családját, így következnek a nevek: Boáz fia Obed, Obed fia Isai, Isai fia Dávid. Dávid leszármazottja pedig Jézus Krisztus. Tehát, amikor Isten kezébe vette ezt a moábita nőt, akkor a mi üdvösségünket munkálta, hiszen Jézus, a Megváltó Ruth, majd Dávid utóda. Izraelben a moábita ember megvetett volt, de Isten előtt senki sem megvetett. Lehet, hogy az emberek lenéznek a származásod vagy más dolog miatt, de Ő elfogad, föl tud téged emelni. Ez a megvetett asszony lett emberi értelemben Jézus Krisztus özanyja. Ha Ruth nem lett volna hűséges és engedelmes, nem kerül Naomival Betlehembe, aztán Boázhoz, nem tudom, hogyan történt volna a megváltás.

Istennél nincs véletlen, nála semmi sem kerül tévútra. Noha úgy látszott, hogy Ruth és Naomi életén az Úr büntetése van, elvesztették reménységüket. Az emberek bizonyára mondták: szegények, kalászatokat kell szedegetniük, meghaltak a szeretteik. Ez mind igaz is volt, de az Úr munkája célhoz ért általuk. Ebben talán az a legszebb, hogy ők maguk nem tudtak róla. Honnan tudhatta volna Ruth, hogy dédunokája Dávid lesz? Boáz sem tudta ezt, de egy valamit mindketten tudtak: odajöttek Izrael Istenének szárnyai alá.

Ő az ilyen lelkiüket keresi, mert hatalmas dolgokat tud véghezvinni általuk. Ruth és Boáz, előkészítette az Isten fiának útját. Mindez azért történhetett, mert engedelmesek voltak, az Urat keresték. Amikor lépni kellett, mertek lépni a hit bátorságával. Vajon így van ez az én életemben és a tiédben is? Mert ha igen, akkor az Úr a mi életünk által is hatalmas dolgokat tesz. Nem az a lényeges, hogy mi tudjunk róla, hanem hogy az Ő terve megvalósuljon. Az Ő terve jó, békességet, reményteljes jövőt ígér nekünk. Szava garancia arra, hogy a velünk

kapcsolatos jó tervét véghezviszi. Ebben csak mi magunk akadályozhatjuk meg, ha nem teljesítjük akaratát. Terveit, szándékát megismerteti velünk, de nem kényszeríti ránk. Figyeljünk tehát Urunkra, engedelmeskedjünk az Igének és a Szentlélek vezetésének!

A szerű • Charles Stock 1999. augusztus 19-én elhangzott igehirdetése alapján Perei Imre

Szeretném egy érzésemet megosztani veletek. Úgy érzem, hogy az ébredés kezdeti lépéseinél vagyunk, és az ébredés folytatódik mindaddig, míg minden nemzetet elér. Ez nagyon jelentőségteljes idő, amikor Isten kenetét továbbadja a következő nemzedéknek. Szeretném, ha tudnátok, hogy az Úr fel akarja kenni az új nemzedéket. Minden generációnak nagyobb kenettel, nagyobb szabadsággal kell rendelkeznie, mint az előzőnek. Milyen csodálatos olyan gyülekezetben lenni, ahol sok gyerek dicséri az Urat! Szeretnék néhány gondolatot megosztani veletek, amit Isten a szívemre helyezett erről az időszakról. Változás időszakában vagyunk. Csodálatos visszatekinteni arra, hogy az elmúlt öt évben mit cselekedett az Úr, ugyanakkor feladatunk felkészülni a jövőre is. Ez év elején tanulmányoztam az Ószövetséget, és azt a részt olvastam, mikor Salamon elhatározta, hogy templomot fog építeni. Nagyon gyakran történik, hogy Isten olyan dolgot mutat meg, amire mi nem is számítunk. Úgy vélem, én olyan Dávid-sátora-féle természetű ember vagyok. Dávid sátora a dicsőítés újszövetségi előképe. Amikor minden hívő Isten elé járulhat, dicsőítheti Őt. Mikor bibliatanulmányozásomban eljutottam oda, hogy Salamon elkezdte építeni a templomot, nem számítottam rá, hogy Isten ebből fog tanítani engem.

Olvastam, hogy Salamon írt Tírus királyának, Hírámnak, aki Dávid barátja volt (2Krón 2,3–4). Salamon azt írta, hogy templomot fog építeni, mert szeretne az Istennek lakóhelyet készíteni, szeretné, ha lenne helye a füstölő áldozatnak, olyan templomot akar létrehozni, ahol a szent kenyerek állandóan ott vannak, és mindennap van teljesen égőáldozat. Mikor ezt olvastam, az Úr a szívemre helyezte, hogy ez az Ő célja velem. Ezért most másképp tekintek a salamoni templomra. Ez a templom bizonyos értelemben az örökkévalóságot reprezentálja, mert Isten lakozásának helye. Mi az Úr templomaként alkottattunk. Ott, ahol a füstölő oltár van, az a közbenjárás és a dicséret, ott, ahol a szent kenyerek vannak, melyek az Úr jelenlétét jelképezik, és kijelentéseket hordoznak, azok Isten igéjét szimbolizálják. A teljesen égő áldozat különbözik a többi áldozattól, szüntelenül égő áldozatot jelent, amely a szent élet képe. Jelenti, hogy életünknek minden része, minden perce Istené.

Ezekről gondolkodtam, és ezt mondtam: Istenem, olyan hatalmas vagy! Ahogy tovább olvastam a részt, felfedeztem, hogy Salamon a templomot a Jebuzeus Ornán szerűjén építette. Tudjátok, mi az a szerű? A szerű az a hely, ahová a levágott gabonát bevitték. Tehát levágták a gabonát, bevitték a szerűre, ott szétterítették, az ökröket ráhajtották, azok megtaposták, és ennek következtében a búzaszemek kiperegtek a kalászból, és elvált a szalma és a búza. Érdekes ezen elgondolkodni. A földműves elveti a magot a földbe és vár. Jön az eső és három hét elteltével egy egész kicsi zöld levelecske kidugja a fejét a földből. A földműves örül. Újabb eső, napfény árad rá és növekedni kezd a gabona. Nagy, zöld mezővé alakul a tábla. Nagyon szép látvány, jó hely kirándulásra. Tovább növekszik a zöld növény, majd érésbe megy át. Ahogy megérik, megszárad. Lehet látni, ahogy fújja a szél, érdekes hangot is ad. Ha keresztül gázolsz egy ilyen búzamezőn, kellemetlen is lehet, mert száraz és megkarcol. Azt jelenti, hogy kész a mező az aratásra. Láthatjuk, hogy egy búzaszemből sok lett, de a kalászban benne vannak a búzaszemek. Ez ismétlődő folyamat. Elvetjük a magot, kis hajtás, zöld növény jön elő, felnövekszik és megérik. Ugyanez a folyamat megy végbe a mi életünkben is.

Mikor Isten valami újat tesz, az kicsiben kezdődik, épp csak látni, de egyre növekszik. Minden isteni lépés csodálatos, új és szép, a hangsúly a csodálatos szón van. Ahogy halad a

folyamat, életünk eljut az érettségig, s ez elszáradással jár. Ez az érettség fázisa. Eljön a nap, amikor az aratás megtörténik, és beviszik a szérűre a gabonát, ott kicsépelik.

Amikor az új dolgok indulnak, várni kell, míg megéri az Úr munkájának gyümölcse. Akkor a régi odakerül a szérűre, ott összetörik és különválasztódik. Az ökrök tapossák a gabonát.

Tudjátok-e, hogy az igében az ökrök jelképezik Isten szolgáit?

Tehát mikor bekerülünk a szérűre, néha nehéz csapásokat kell elviselnünk. Ez nem valami jó dolog, az ökrök még szekeret is húznak maguk után, ez a gabonát még jobban összetöri.

Mindenféle erőhatásokra szükség van, hogy a szem kiperegjen a kalászból. A szérű az a hely, ahol a következő évi élelem, vetőmag összegyűlik.

Gondolkozzatok el azon, hogy a növény, ami kikelt, embrionális formában már ott volt a kalászban. A kalászban ott van a következő generáció. A kalász ezt védi, táplálja. Szét kell választani a magot a polyvától, ez történik a szérűn.

Gondoljátok végig! Salamon a templomot az Ornán szérűjére építette. A szérű a megtöretés helyét jelöli. Minden régi dolog, amiben bízunk, összetörik. Isten örökkévaló céljainak beteljesülése a megtöretés helyére alapozódik (Lk 3,15–18). A megtaposott gabonát egy szórólappal megrázták, a levegőbe került, hogy kipotyogjanak belőle a magok, és közben, ahogy fújta a szél a szérűn, kifújta belőle a polyvát. Ami azelőtt a búzaszemeket védte és táplálta, azt kifújta a szél, az már nem kellett, a tiszta búza maradt, a gyümölcs, mely a folyamat végén jelenik meg.

Amikor Keresztelő János színre lépett, átmeneti időszak volt. Minden régi dolognak össze kellett töretnie, félre kellett állíttatnia, és elő kellett tűnnie az Ószövetség lényegének. A változás időszaka nagyon fontos. Tapasztaltatok már olyat, hogy valakin Isten nagy munkát végez, de tíz év is eltelik, és semmi sem változik rajta? Tudjátok, mi történik? Nem ment át igazán a szérűn, a megtöretés helyén. Tehát Isten meg akar szabadítani a múltunktól. Azért, hogy meg tudjuk ragadni a jövőnket. Az ördög azt akarja, hogy leragadjunk a múltunknál azért, hogy elválasszon bennünket a jövőnktől. Isten meg akar szabadítani a múltunktól azért, hogy megragadjuk benne a jövőnket. Nekünk a szérűn meg kell szabadulnunk a múltunktól. Mi is átalakulási időszakban élünk. Az egész világon sokan szeretik az Urat a mai fiatal generációból. Teljesen más környezetben nőnek fel, mint amiben mi felnőtünk. Ők szabadságban és hitben nőnek fel, és azt várják, hogy Isten ereje hatalmasan megnyilatkozzon, mert ébredési időben születtek. Tovább kell adnunk mindent, amink van. Sokan érzékeljük ezt a átalakulási időszakot. Valami megváltozott, és ha meg akarjuk tartani a hagyományt, ha ragaszkodunk a múlt dolgaihoz, nem tudunk előrelépni.

Kíváncsi vagyok, hogy hogyan gondolkodol saját életed felől? Te ott vagy a szérűn, a megtöretés helyén? Ki hogy gondolkodik erről? A szérű az a hely, ahol mindent Istenre bízunk, ráhelyezzük minden bukásunkat, minden sikerünket odatesszük.

Van még néhány érdekes megállapítás a szérűről. 4Móz-ben olvashatjuk, hogy a papoknak a szérűről az első zsengéből kellett bemutatni az áldozatokat. Amikor ott vagy a szérűn, úgy érzed, hogy minden összedől, akkor vigyél az Úrnak áldozatot. Gondolom, ismeritek Ruthnak és Boáznak a történetét. Ruth a szérűn találkozott Boázzal. A szérűn, a megtöretés helyén lehetséges bensőséges találkozás az Úrral.

A szérűről hordták szét egész Izraelnek az élelmet. Szérű nélkül nem lett volna kenyere az országnak. Ha nem lenne szérű, nem lenne a vetőmag biztosítva a következő évre. Ugyanez vonatkozik a mi szellemi életünkre is. A te összetöretésedből is étel és élet származik, amivel táplálhatod az embereket.

Valaki jött, és hozta a hírt Dávidnak, hogy a filiszteusok a szérűn dúlnak és fosztogatnak (2Sám). A filiszteusok el akarták rabolni a gabonát. Az ördög is el akarja rabolni azt, amid ott van a szérűn. Rád hozza az önsajnálatot, a keserűséget, az összezavarodottságot. Milyen érdekes, hogy a szérű az a hely, ahol nagyon sok változás történik, minden megváltozik.

2Sám 6,6-ban olvassuk, hogy Dávid vitette fel a frigidát Jeruzsálembe. Egy teljesen

újonnan épített ökrösszekéren vitték. Ez jó ötletnek tűnt, így csinálták a filiszteusok is, amikor odaértek egy bizonyos szérühöz, akkor az ökrök megbotlottak, és a frigyláda megbillent. Uzza kinyújtotta a kezét, hogy megtartsa a frigyládát, de ennek következtében meghalt. Dávid megijedt és mérges volt az Úrra. Nem értette az egészet. Aztán félrevonult, csöndességet tartott, visszajött és másképp csinálta. Olyan módon, ahogy az Úr akarta, és az Úr jelenlétében vitték a frigyládát Jeruzsálembe.

Érdekes, hogy Isten pont a szérúnél mutatta meg Dávidnak, hogy valamit rosszul tett. Salamon az Ornán szérújén építette fel a templomot. Miért pont azon a helyen épült? Ez volt az a hely, ahol megálljt parancsolt Isten annak a csapásnak, amit Dávid bűne miatt mért Isten a népre. Dávid király bűnbe esett és emiatt 70000 ember meghalt Izraelből. De Ornán szérújénél megállt a csapás, Dávid Ornántól megvásárolta a szérút, áldozati oltárt épített és áldozatot mutatott be az Úrnak.

Ebből úgy látszik, hogy a szérú olyan, mint a kereszt, ahol Jézus Krisztus meghalt értünk, és elhordozta az ítéletet. A múlt befejeződött és új kezdődött: a szérún történik mindez. Jóel 2,23–24. Ebben benne van az ígélet. A sajtók is ontják az új olajat és újbort. Újra itt vagyunk az átformálódás időszakában. A dolgok változásban vannak. 2000. – új évszázad, új évezred kezdete. A dolgok változásban vannak. Új generáció lép föl. Úgy érzékelem, hogy Isten új módon kezdi kiönteni Szellemét, és erre felkészített embereket és helyzeteket, hogy ez megtörténjen. Új dolgok fognak következni, a Szellemnek új tevékenységi formái jelennek meg. Mindaz, ami idáig történt, felkészülés arra, amit Isten készít nekünk.

Ha a szérún vagy, a változás az összetöretés helyén, ez a legjobb hely, ahol lehetsz, mert Isten megszabadít a múltadtól és elindít a jövő felé.

KÖRKÉP

Ötvenéves az Ózdi gyülekezet • Összeállította: *ifj. Kovács Béla*

%Az 1999-es év nagy jelentőségű mérföldkő az Ózdi gyülekezet életében, hiszen ez évben ünnepeltük gyülekezetünk fennállásának ötvenéves évfordulóját

Tavasztól zajlottak a jubileummal kapcsolatos rendezvények. Ifjúsági napokat szerveztünk áprilisban, ahol a debreceni Új Élet gyülekezet szolgált, felejthetetlen napokat szereztek nekünk. Kiadtuk a magyarországi pünkösdi mozgalom történetét és az ózdi gyülekezet múltját és jelenét vázoló ünnepi füzetünket, melyet több ezer háztartásba juttattunk el.

Gyülekezetünk életéből kiragadott filmkockákból elkészítettünk egy tízperces videofilmet, melyet a helyi tévében terveztünk bemutatni, ha annak működését időközben fel nem függesztik. Az imaház éttermében kiállítás szerveztünk a gyülekezet történetével kapcsolatos régi és újabb fényképekből, az első bemelegítésekről, az imaház építéséről, gyülekezeti csoportjainkról.

A jubileumi ünnepséget szeptember 19-én tartottuk, ahol *Fábián Attila* elnök testvér szolgált, és ahova meghívtuk a szintén ötvenéves városunk polgármesterét és az egyházak lelkészeit. Jó volt hallani a még élő, alapító tagok bizonyágtételét életükről és a gyülekezet megalakulásáról. Hálaadó napunkat októberben tartottuk, ahol *Makovei János* testvér hirdette az Igét a szolgáló gyülekezetről szóló tanítás-sorozata keretében.

De nemcsak a múltról emlékeztünk, hanem a jövőbe tekintve szeptember első vasárnapján bemelegítési ünnepélyt is tartottunk, amikor is tizenkét lélek tett bizonyágot arról, hogy Jézus Krisztus lett az életük Ura, köztük volt egy nyolcvanhat éves bácsi is. Íme, Krisztus gondoskodik ózdi gyülekezetének további fejlődéséről.

Hálások vagyunk az Úrnak, hogy az elmúlt öt évtized alatt a kezdeti tizenkét főről kétszázötvenre emelkedett a taglétszám, és várakozva nézünk a következő ötven év elé, mert

Istenünk ereje nem kevesbedett meg, sőt megtapasztaltuk, hogy gyülekezetünk korábbi és jelenlegi nehéz helyzetében is nagy az Ő hatalma, gondviselése és vigasztalása. Ezért szívünk telve örömmel és hálaadással az Úr iránt. Legyen áldott az Ő neve örökké!

Az Ózdi gyülekezet rövid története

Gyökereink 1940-ig nyúlnak vissza, amikor a mezőberényi gyülekezetből *id. Csernus Béla* és felesége Ózdra költöztek. Ezekben az években a pünkösdi mozgalom csak bizonyos korlátozással működhetett, sőt gyülekezni sem volt szabad. Testvéreink ezért az evangélikus egyház keretein belül élték meg hitüket. A háború alatt gyülekezetszervezésre nem volt lehetőség, de az 1945 utáni politikai helyzet lehetővé tette a hitélet szabad gyakorlását. 1947 nyarán Ózdon öt pünkösdi hívő volt, akikkel megindult a lelki munka. Az 1947 őszi budapesti konferencia adott újabb lökést a fejlődésnek. Csernus Bélának lakásán megindult a gyülekezés, a velük barátságba került embereket is bevonva. Eleinte alkalmanként jöttek össze, máskor az érdeklődők lakásán vagy az egyházak (református, evangélikus) házi gyülekező helyein. A csoportot lassan összeforrasztották az együttimádkozások, a megtapasztalt áldások. Hamarosan tíz-tizenöt fő, majd a helyi baptista gyülekezet tagjaival együtt húszan is összejöttek.

Ösztönzést *Fábián József* testvértől, a mezőberényi gyülekezet akkori vezetőjétől kaptak, akinek tanácsára 1948-ban kapcsolatba kerültek a miskolci gyülekezettel. Miskolcra *Ladó József* és *id. Chernel Gyula* testvérek hetente látogatták az ózdiakat. 1948. december 26-án volt az első bemelegítés gyülekezetünk történetében. Ekkor Miskolcon heten merítkeztek be, velük együtt immáron tizenkét főre emelkedett az ózdi létszám. 1949. január 25-e ünnepnap volt Ózdon. Ladó testvér tanácsára az addigi csoport gyülekezetté alakult a miskolci körzet keretein belül. Első vezetőnk *id. Csernus Béla* lett.

Mivel a lakás, ahol addig összejöttek, Csernuséknak nem a sajátjuk volt, szükségessé vált egy imaháznak alkalmas helyiség keresése. Isten segítségükre volt. *Milibák Mihály* felajánlott egy általa nem hasznosított, nagy méretű, romos helyiséget a lakásából, amit a testvérek rendbe hoztak, majd 1949. május 31-én ünnepélyesen imaházavatást tartottak.

Nem sokkal ezután a hatóságok nyomást gyakoroltak *Milibák Mihályra*, hogy vonja meg a helyiséget a gyülekezettől. Az Úr azonban hamarosan új épületről gondoskodott egy szobakonyhás lakás formájában. Ez a lehetőség csak rövid időre oldotta meg a gondokat, mert az 1949. december 31-i bemelegítéssel a létszám húszra szaporodott, a bibliakörös gyerekek is tizenöten voltak.

A testvérek elhatározták, hogy megtoldják a házat, ami 1950-ben el is készült. Hamarosan ez is szűknek bizonyult, és 1957-ben sor került az újabb bővítésre. A gyülekezet tovább növekedett. Mivel a körzet és a szórványgyülekezetek gondozását a távolság és az utazási nehézségek miatt a miskolciak már nem tudták kellően ellátni, az országos vezetőség javaslatára Ózd, a hozzá közel eső kis gyülekezetekkel (*Nekézseny*, *Dédestapolcsány*, *Bánhorváti*), külön körzetté alakult, melynek lelkipásztorává *ifj. Csernus Bélát* választották testvéreink 1974-ben.

1984–86 között *id. Kovács Béla* testvér, aki ez időben a tatabányai gyülekezet pásztora is volt, irányította a gyülekezetet ügyvezetői minőségben, majd 1987–1998 között *Chernel András* lett a pásztor. Helyiség gondjaink ezekben az években is állandó imatémát adtak a gyülekezetnek, melynek létszáma 1985-re száz főre emelkedett. Imaházunk fizikai állaga erre az időre nagyon leromlott már, de a többszöri próbálkozás ellenére sem kaptunk lehetőséget új imaház építésére a korábbi években. 1988-tól azonban új lendületet kapott ez a törekvésünk az Úr segítségével.

Chernel testvér vezetésével 1989 februárjában végre megindult az új imaház építése, amely a gyülekezet tagságát a közös munkában még inkább összeforrasztotta. Létszámunk rohamosan növekedett, az 1990. szeptemberi imaházavatásra meghaladta a százötven főt.

Istennek hála, a város központibb részén épülhetett meg, az építésben testvéreink egy szívvel-lélekkel vettek részt, mondhatjuk: a gyülekezet apraja-nagyja megmozdult. Fizikai munkával és rendszeres adakozással segítették az építkezést. Természetesen nem maradt el a segítség más pütkösi gyülekezetek és a svédországi Vrigstad gyülekezete részéről sem. Az új épület korszerűen és célszerűen készült el. A légkondicionált nagyterem mellett több bibliaköri helyiség, könyvtár, vendégszoba, konyha, étterem, az ifjúság részére a teljes felső szint, hátsó és oldalkarzat is található. Közel négyszáz ember fér el kényelmesen az istentiszteleteken. Az 1949-es januári tizenkét fős induló létszámhoz viszonyítva gyülekezetünk bemelegített taglétszáma meghaladja a kétszázötven főt. Gyermekeinkkel, családtagjainkkal és rendszeres látogatóinkkal létszámunkat több mint négyszázra tehetjük.

Isten felé szálljon hála és dicséret azért, hogy az eltelt ötven esztendő alatt a kicsiny magnak adott növekedés eredményeként nagyon sokan ismerhették meg az Urat, és tapasztalhatták meg az Ő szeretetét és bűnbocsánatát.

Az Ózdi gyülekezet jelene

Gyülekezetünk az egyik legnagyobb vidéki gyülekezet az országban, ennek megfelelően igyekszünk szervezni szolgálatainkat, hogy mindenki megtalálja azt az alkalmat, azt a területet, amely neki megfelel. Nemcsak helyben szolgálunk, hanem havi rendszerességgel az ózdi körzet kis gyülekezeteiben is, Dédestapolcsányban, Bánhorvátiban, időnként Nekézsenyben is. Az elmúlt években, különösen tavaly, sokat tettünk a borsodnádasi gyülekezet létrejöttéért, de átmeneti fellendülés után sem következett be az az áttörés, amiért imádkoztunk. Pedig filmvetítéseket, koncerteket, karácsonyváro estét szerveztünk, a kultúrházban béreltünk helyiséget. Az alkalmakon sok érdeklődő megfordult az idők folyamán, de néhányan tértek csak meg. Ózdon elég jelentős a romanépeség, ez nagy kihívást jelent számunkra. Több éve működik gyülekezetünkben romamissziós csoport. Két éve már külön helyiségben, *Gyuricska István* vezetésével. Az Úr megáldja munkájukat. Körülbelül egy éve kezdtek el kijárni egy Ózd környéki faluba, Sátára egy érdeklődő családhoz, amelynek néhány tagja évekkal azelőtt már bemelegített, de hitéletük ellaposodott. Az Úr úgy megnyitotta előttünk a lehetőséget ott, hogy hamarosan létrejöhet egy új gyülekezet ebben a faluban.

Gyülekezetünkben a bibliakörös gyerekek száma nyolcvan körül van, akikkel öt csoportban, korosztályok szerint foglalkozunk. Húsz tanító foglalkozik velük. A Royal Rangers ifjúsági és gyermekmozgalom egyik első bázisa Ózdon volt 1994–95-ben. Mostanra ez a misszió kissé ellaposodott, de munkálkodunk fellendítésén.

Ifjúsági csoportunkban 25–30 fiatal van, ők rendszeresen tartanak ifjúsági órát, részt vesznek az ifjúsági megmozdulásokon, táborokban, koncerteken, ifjúsági napokon, sőt időnként mi is szervezünk ilyet.

Dicsőítő csoportunkban vannak tehetséges fiatalok, akik már több kazettát is kiadtak gyülekezeti, illetve saját szervezésben. Bizonyára sokaknak megvan az olvasók közül is a Hitünk énekeit feldolgozó nagyszerű ózdi kazetta, de több más is készült.

Gyülekezetünkben ismét elindult a női munka a régi nőszövetség nyomdokain. Nagy szükség van nálunk a testvérnők áldozatos diakóniai munkájára, amit szívesen is végeznek.

Házicsoportok bevezetésével is próbálkoztunk 1996-tól, de egy, másfél év után ez a forma nem bizonyult tartósnak nálunk. Jelenleg egy csoportunk van csak, akik rendszeresen összejönnek. Gyülekezetünkben az országos imahálózathoz kapcsolódóan működik imacsoport, tagjai részt vesznek a nyári imatáborokban is. Szeptembertől ismét bevezettük a vasárnap délelőtti alkalmakat, elsősorban a vidékről bejárók, illetve a főiskolások, egyetemisták számára, akik a délutáni nagy istentiszteleten nehezen tudnak részt venni. Hetente tartunk imaórát, bibliatanulmányozást. Évente általában egyszer van bemelegítési tanítássorozat az újonnan megtértek számára, de előfordult már, hogy kettőt is tartottunk egy

évben.

Nagy imakérésünk, hogy valami módon elindulhasson a szociális jellegű misszió is városunkban, amire, sajnos, lenne igény. Kérjük, az Úr munkálja ki erre a lehetőséget. Jelenleg gyülekezetünknek nincs pásztor. Lassan már egy éve, hogy a helyi megbízott, *Ádámkó Lajos* testvér és a presbiterek együtt vezetik a gyülekezetet. A presbiterek háromhavonként váltják egymást az ügyvezetői beosztásban. Közös és egyéni imáink állandó témája, hogy az Úr jelölje ki számunkra az új pásztor, aki vezeti Isten népét Ózdon. A gazdasági helyzet városunkban és környékén nem rózsás, mégis látjuk az Úr gondviselésének jeleit. Bár alakulnak az új munkahelyek, az emberek jó része még mindig igen nehezen él. Szükség van Jézus Krisztusra az ország e táján, szükség van gyülekezetre is. Legyen hála Istennek, hogy ötvenéves fennállásunk biztonnal hozzájárult Ózd szellemi arculatának alakulásához. Ezentúl még tudatosabban törekszünk arra, hogy sokan megismerjék szeretett Megváltónkat, az Úr Jézus Krisztust városunkban és környékén.

Mi a „jobb részt” választottuk • *Bozsóky Ferencné,* Székesfehérvár

A Mártának hangzó Úr Jézus-i szót megfogadva indult el busszal október 28-án 48 asszony és lány Magyarország 15 gyülekezetéből a németországi Altensteigbe. Az évek óta megisméltó testvéri, szerető meghívásnak tettünk eleget, hogy az ottani missziós központban minden évben megrendezésre kerülő Frauentagon (Nőnapon) részt vegyünk. Székesfehérvárról este 7 óra után indultunk csendes, szép, őszi időben. Különösen az először utazók tekintettek aggódva az előttük álló 14–15 órás útra. A szorongás azonban rövid időn belül eltűnt. Kurgyis Illés, nagykőrösi lelkipásztor – aki a csoportot patronálta feleségével, Edittel együtt – köszöntő szavai, majd imája után a jól bevált gyakorlatnak megfelelően, a jelenlevők rövid bemutatkozására került sor. Öröm volt találkozni régi és megismerkedni új, kedves testvérekkel. Nagyon sok áldást nyertünk az egyenkénti, Jézussal való találkozásról szóló bizonyásgtetelekből. A megelölegezett testvéri kapcsolat Jézus vére által valóságos alapot nyert.

Közben jó volt látni az arcokon a csodálatos átváltozást. Induláskor zömmel fáradt arcokat, karikás szemeket láthattunk. Volt, aki addig is nagy távolságot tett már meg: pl. Ózdról vagy munkából jött, vagy hat kisgyermeket hagyott otthon, és előtte még igyekezett mindent elvégezni, hogy az apukának kevesebb munka maradjon. Az Úr jelenlétében azonban úgy a bizonyásgtevő, mint a hallgató arca felderült, tekintete csillogóvá, ragyogóvá vált, és a dicsőítő énekek mind lelkesebben szálltak a magasba. Szinte röptül az idő, és már jóval éjfél is elmúlt, amikor álomra hajtottuk fejünket. Bár ez nem a megszokott, kényelmes fekhelyünkön történt, de hittel Jézus karjában tudtuk magunkat. A továbbiakban a határátkelők, vámok sem ébresztettek fel bennünket, mivel a Schengeni-egyezmény szabad utat biztosított számunkra. Az Úré azért is a dicsőség, mert nem jelentett problémát, hogy három generáció volt képviselve életkor tekintetében: 18-tól 75 évig. Egymás elhordozása példaértékű volt végig az úton.

Mikor világosodni, hajnalodni kezdett, már a bajor felvidék erdőkkel borított, hegyekkel övezett, természeti szépségekben gazdag, fekete-erdői szakaszán utaztunk keresztül. A fenséges látvány könnyen kiverte az álmat a szemünkből, miközben dicső Alkotónk kezének teremtő hatalmát szemléltük. Így a hátralévő út már igencsak rövidnek tűnt, és a reggeli órákban célállomásunknál voltunk.

Mintha csak hazaérkeztünk volna, amikor *Pálosiné Judit* köszöntött bennünket magyaros, de ezen túlmenően testvéri szeretettel. Szállásunk elfoglalásakor örömmel szemléltük ágyunkon az „Isten hozott!” felirattal és igével ellátott, szinte művészi kivitelezésű üdvözlő lapot. A nap további része pihenéssel, városnézéssel és ismerkedéssel telt.

A konferencia másnap reggel fél 10-kor kezdődött. Egyébként bármerre fordultunk meg az épületben, mindenütt a testvéri szeretet és a német precizitás megannyi jelével találkoztunk. Közel 2000 asszony és lány volt jelen különböző helységekből, gyülekezetekből, nemzetekből. Az alkalom Istent dicsőítő énekekkel kezdődött, amelyek német nyelven hangzottak, köztük nekünk is sok ismerős volt. Szívünk teljesen eggyé forrt mennyei édes Atyánk imáadásában.

A bevezető gondolatok drága biztatást adtak az egész napi áldásokra várva. Káleb lánya panaszkodott atyjának az örökségül kapott föld szárazsága miatt (Bír 1). Vízforrásokat kért, és apja adott is neki, nemcsak alsó, de felső forrásokat is. A mi életünk is száraz, nehézségekkel megterhelt, de ha őszinte szívvel kérjük, az Úr forrásokat fakaszt, elveszi a szárazságot, felüdít, megöntözi életünk kertjét. A megáztatott, termékeny talajból azután sok jó gyümölcs fog teremni Isten dicsőségére.

Az igeszolgálatot *Vreni Theobald* testvérnő végezte Svájcban. A tanítás: „Nem volna minden olyan nehéz, ha a másik másmilyen volna” – alapgondolat körül forgott az Ige fényében. Helyhiány miatt csupán pár gondolat az elhangzottakból. Képet alkotunk valakiről, olyan legyen, mint X. Y., vagy éppen ne olyan legyen. Ha elvárásainknak azután nem felel meg, teher lesz számunkra. De az Úr bölcs, az egyikben lévő hiányosságot a másikban lévő tőbbl kiegészíti. Nagyon fontos, hogy fogadjuk el egymást, hiszen Krisztus is elfogadott minket. Úgy nézzünk egymásra, hogy a másikon keresztül Isten nevelni akar bennünket, ezért ajándékként fogadjuk el. Fordítsuk meg a mondást: sok minden nem volna olyan nehéz, ha én más volnék. Ha az adódó problémák közben magamban keresném a hibát, és nem úgy reagálnék: jó, ha te így, akkor én úgy. Nem, nem, hanem ahogy Jézus tette, én is úgy. A bűn zavarta össze a kapcsolatainkat Istennel és egymással. De jött Jézus, és helyre akarja állítani mind az Atya, mind egymás iránt. Jézus szeretetében élve, nem a másik, hanem a magunk életének megváltoztatásával lesz győzelmes életünk. Az ó- és újember naponkénti harcában a győzelem azé lesz, amelyikre nagyobb gondot fordítunk.

A tanítás után egyakarató imánk azért hangzott, hogy az életharcban új emberünk győzelmeskedjen. (Testvérnőnknek és férjének egyébként sok, családi étellel kapcsolatos könyve jelent meg magyar fordításban is.)

A délután kedves színfoltja volt az idős, 80 év feletti nőtestvérek köszöntése. Számomra az egyik legcsodálatosabb élményt adta, amikor egyik 92 éves testvérnőnk a neki feltett kérdésekre teljes szellemi frissességgel, vidáman válaszolgatott. Egy a sok közül (bár legszívesebben mindet leírnám): „Egyedül élek, és egyik nap felkészítettem az ebédemet, de közben elfáradtam és lefeküdtem. Mire felébredtem, szénné égett minden. Mikor láttam, így kiáltottam édes Atyámhoz: köszönöm, Uram, a figyelmeztetést, akkor ma bőjtölnöm kell, és tőbblt imádkozom.” – Halleluja! Szívem együtt dobbant drága testvérem megállapításával, mert az utóbbi időben engem is foglalkoztat, hogy a dolgokat milyen nézőpont szerint értékeljük. Szomorú, ha Isten gyermekei a világ fiaihoz hasonlóan sokszor még a jóban is keresik a rosszat, ahelyett, hogy fordítva lenne. Nem zúgolódom, ha valami nem az én elképzelésem szerint történik, hanem engedem, hogy a drága Szent Szellem figyelmemet ebből a dologból a lelkemet építőre irányítsa.

A magyar csoport szolgálatára is ezen a délutánon került sor. Énekszolgálatunk, valamint rövid beszámoló a magyarországi nők munkájáról, melyet Kurgyis Edit testvérnő tartott, kedves visszhangra talált a jelenlévők körében. Csodálatos volt az is, amikor az egész magyar csoportot színpadra szólították, és a jelenlévő német pásztorok, presbiterek imádkoztak értünk, és megáldottak szóval és énekekkel a Jézus nevében.

A Dolf család lélekemelő zene- és énekszolgálatára ismét nagy élményt jelentett.

Szolgálatunknak mintegy koronája volt Händel: Halleluja kórusának előadása.

Sok megszívlelendő drága tanítás hangzott el ottlétünk alkalmával, és hisszük, hogy a sűrű hétköznapiakban, „aprópénzre” váltva gyakorlati téren kamatoztathatjuk.

Hálásak vagyunk az Úrnak Pálosi Judit testvérünkért is, aki fáradhatatlanul segítségünkre volt minden téren, de különösen remek tolmácsolásával segített nekünk megérteni az elhangzottakat.

A szünetben volt alkalom német testvérnőinkkel is közvetlenebb kapcsolatot teremteni. A nyelvi akadályokat áthidalta a krisztusi szeretet.

Este és a kora reggeli órákban a hegyen kiépített egyszemélyes imakamrákban Jézussal is lehetett négy szemközt találkozni. Sokan tettek bizonyosságot csodálatos megtapasztalásaikról. Összefoglalva elmondhatjuk, megerősítve a címben szereplő ige igazságát, hogy a jó, a legjobb részt választottuk. Visszafelé tartó utunk ismét programdús volt. Miközben átadtuk egymásnak az Úr által gazdagon terített étkekből a számunkra legtöbbet jelentőt, már földi hazánk határát is átléptük. Az egyik sofőr, aki még megtérés előtt áll, látva bennünket az induláskor és a visszajövetelkor is, így fogalmazta meg kívánságát: Hát, legközelebb jó lenne, ha ő is elhozhatná feleségét, talán rajta is végbemenne ez a csodálatos változás, aminek szemtanúja lehetett. Adja az Úr, hogy úgy legyen! És még egy örömteli dolog. Egyik asszonyka odamenetelünkör elmondta, hogy ő már olyan sokszor akart dönteni, de valami mindig megakadályozta ebben. Visszafelé örömmel közölte, hogy amit ő olyan nehéznek hitt, most az Úr előtti őszinte bűnbánatban lehullt a teher, és igazi békességet, nyugalmat talált. Megszületett az örök életre.

Szükségesnek tartom, hogy pár szóban beszámoljak altensteigi testvéreink missziójáról. Amikor 1976-ban dr. Yonggi Cho testvér Karlsruheban evangelizált, találkozott Hermann Riefle testvérral, és prófétálni kezdett neki egy hatalmas munkáról, amelyben eszközül használja őt Isten. Nemzetközi munka megindulásáról beszélt, aminek hatalmas kisugárzása lesz. Cho testvér kérdezte Hermann testvértől, kész-e igent mondani a kijelentésre, Hermann testvér nemmel válaszolt. Cho testvér csodálkozó kérdésére, hogy miért nem? – azt válaszolta: mert én túl buta vagyok. (Testvérünknek ezzel a címmel megjelent könyve magyar nyelven is kapható.) De az Úr Hermann testvér koreai útja során 1977-ben megismételte kijelentését, és ekkor engedelmes szívvel igent mondott, és a tettek mezejére lépett. Az Úr ígérete pedig fokozatosan valósággá lett. A botladozó kezdet az utóbbi években sokoldalú programokkal bővült: gyerekeket, fiatalokat, idősek százait, ezreit érték el. Kirendelt az Úr munkatársakat, így Gertrud Rothacker testvérnőt is, aki először gyermekevangélistaként szolgált, majd 1980-ban Istentől azt az elhívást kapta, hogy nőket mozgósítson közös imádkozásra a gyülekezetekért, a nemzetért. Így került Magyarországra is, és ez az Úrtól való munka az évek folyamán csak erősödött. A tanítványok kérték Jézust: taníts minket imádkozni! Gertrud egyik tanácsa az imádságra nézve: miközben gyakorolod, megtanulod! Szeretnénk ezt a jövőben mi is fokozottabban gyakorolni, mert ha valamikor, a mostani időben igazán nagyon szükséges „az igazak buzgó” könyörgése.

Hálásak vagyunk Istennek ezért a csodálatos négy napért, és köszönetünket fejezzük ki Gertrudnak, Pálosi Juditnak és a többi német testvérünknek a sok lelki, fizikai jóért, amiben részesítették bennünket.

Az Evangéliumi Pünkösdi Közösség Szeretetotthona • Nagy Hajnalka

7530 Kadarkút, Vóta-kastély

Az EPK Szeretetotthona 1986-ban alakult közösségi kezdeményezésre Kadarkúton, a volt Somsich vadászcastélyban. A közösség áldozatos munkájával vált lakhatóvá.

A gondozásra szoruló idősek ellátása a fő feladat, de a kastély kertjében jól kialakított táborhely is működik, ahol a gyermekek, fiatalok az egész nyarat folyamatosan, szervezeten eltöltik, lehetővé téve a generációk közti szakadék megszüntetését.

Az intézmény 45 férőhelyes, a lakók 2–3–4 ágyas szobákban vannak elhelyezve. A

rászorulókat az ország egész területéről, sőt határainkon túlról, nemzetiségűtől, kortól felekezeti hovatartozástól függetlenül fogadjuk. Törekvésünk, hogy gondozottaink ne szigetelődjenek el, hozzátartozóikkal a kapcsolat megmaradjon, megfelelő legyen. Ezt segíti a 14 vendégszoba, mely a távolról érkező rokonok fogadását lehetővé teszi.

Kapcsolatot tartunk a kaposvári, nagyatádi és pécsi kórházzal, a helyi házi orvosokkal, gyógyszer- és gyógyászati segédeszközt forgalmazó cégekkel, oktatási intézményekkel, a Polgármesteri Hivatallal, az ANTSZ-szel, valamint a Somogy megyei szociális otthonokkal, a katolikus, a református egyház képviselőivel, és különböző módszertani intézetekkel. Rendszeres továbbképzésekkel, értekezletekkel, lakógyűlésekkel, és folyamatos ellenőrzéssel is igyekszünk lelkiismeretes, jó munkát végezni.

Gondozottaink szomatikus és pszichés problémáit meghallgatva, segítünk ezek megoldásában, egészségi állapotuk megőrzésében. Törekszünk egymáshoz és a hozzátartozóikhoz való viszonyuk, kapcsolataik javítására. A szeretet erejével a személyes foglalkozás, az egyéni törődés is gyógyít.

Szeretnénk a szenvedést, fájdalmat csökkenteni, lelki támaszt nyújtani a nehéz időben, az elköltözésben, és majd megadni a mindenkinek járó végtisztességet.

Biztonságot, kényelmet és méltóságot nyújtani az itt élőknek komoly feladat, amelyet érdemes szeretettel, részvétellel végezni, a legtöbbel, ami tőlünk telik.

Egy gyülekezet temetése • Ford.: Gyöngy Evelyn

%Az ayri gyülekezet Észak-Queenslandben az egyik legöregebb az Assemblies of God gyülekezetei közül Ausztráliában. 1926-ban alakult, az évek során voltak hullámhegyek és hullámvölgyek a közösség életében.

A problémák

Az 1970-es évek végén a gyülekezet sok új megtérttel gyarapodott, és több mint 300 fölé nőtt a létszám. Sajnos, 1981-ben bizonyos belső problémák szakadáshoz vezettek, mely hosszadalmas viszálykodást okozott, és a nyolc éves bírósági huzavona anyagilag is teljesen kimerítette a gyülekezetet.

A pásztor hozzáállása és kötelességérzetének hiánya is hozzájárult a már meglévő gondokhoz. Látva a bírósági ügy bonyodalmaival és az anyagi nehézségeket, 1991-ben lemondott.

A taglétszám 25 főre fogyatkozott, amihez még esetleg egy-két hozzátartozó csatlakozott, így a gyülekezet nem tudta fizetni a jelzálogkölcsönt, de még egy pásztor sem. Mindezek ellenére Glenn és Terri Ann Rogers megbízott vezetők lettek 1991 decemberében.

A gyülekezet problémáiról az egész környék tudott, ahogyan ez szokásos vidéken, hogy mindenki mindenkiről mindent tud. Sajnos ez egyben azt is jelentette, hogy a társadalom nem nézte jó szemmel, ha valaki csatlakozni akart ahhoz a gyülekezethez, amelyet szégyenfoltnak tekintettek.

Az égő sebek a gyülekezetben és más keresztények körében is akadályt jelentettek abban, hogy végre ki tudjanak lépni ebből a helyzetből, és el tudjanak kezdeni szolgálni az evangéliummal az embereknek.

Ösztönzés

Ekkor a Szent Szellem arra indította Rogers pásztor, hogy rendezzen a gyülekezetnek egy temetést 1992 húsvétján. Többen támogatták ezt a dolgot, mert kreatív lépésnek tűnt, ami segíthet a társadalom és a gyülekezet kapcsolatában és a belül kialakult sérülések gyógyulásában.

A temetésnek hatásos alkalomnak kellett lennie, olyannak, ami képessé tesz a kitörésre a múlt összes negatív hatásából. A múlt egyfajta lezárását jelképezte azáltal, hogy az emberek

minden sérelmüket „eltemethették”.

A helyi újságban egész oldalas hirdetéseket adtak fel, és több hét végén szórólapokat osztogattak az embereknek. A régi tagokat megkérték, hogy vegyenek részt az alkalmon. Nagypénteken megtartották a temetést a hagyományok szerint, a koporsót is beleértve. Rogers pásztor mindenkit megkért rá, hogy minden múltbeli sérülését, fájdalmát, mérgét és zavarát, amely kapcsolatos a kialakult helyzettel, írja le egy papírra, tegye bele egy borítékba, majd dobja bele a koporsóba.

Az alkalom végén a koporsót kivitték a sírhoz a gyülekezet épülete mellé. Majd a koporsót és a „halottat” leengedték a földre. Utána betemették, hogy ezentúl senki ne tudja felhánytorgatni a múltat.

A gyülekezet a régi nevét is eltemette, hogy új légkört teremthessen az új névvel.

Az alkalom igen ünnepélyes volt, a résztvevőkre nagy hatást gyakorolt. Olyan emberek is jelen voltak, akik a gyülekezet szakadásakor elmentek.

Újjáéledés

Húsvét vasárnapján feltámadási összejövetelt tartottak. Ekkor lett a gyülekezet új neve Burdekin Közösség Gyülekezete. (A névben a Közösség arra utal, hogy közösségi jellegű legyen a gyülekezet, olyan, melynek hatása van a társadalomra is).

Az esti alkalmon Rob Westerman pásztor hirdette az igét, mint a feltámadt gyülekezet első vendégszolgálója. Sok megtérés történt, erőteljes szabadulások, és jó néhány csodálatos gyógyulás, beleértve két süket hallásának visszanyerését is. Úgy látszott, hogy Isten valami újat alkotott a gyülekezet számára.

A temetésnek a közösség többi tagjára is egyértelmű hatása volt. Nyilvánvalóvá lett, hogy erőteljes áttörést is hozott az Ayr fölötti szellemi körökben. Az egyik legnagyobb eredmény pedig az volt, hogy megváltozott az emberek hozzáállása a közösséghez. Vagyis az eredmény sokkal nagyobb volt, mint amire bárki is számított.

Nagyon rövid időn belül 20–25 újabb ember csatlakozott a gyülekezethez. Az év végére már 85 felnőtt látogatta a vasárnap délelőtti alkalmakat. 1993 elején Les Henaway lett a segédpásztor. 1992 elején a gyülekezet még egy pásztor sem tudott fizetni, a jelzőlogkölcsonöket nem is említve. Ennek az évnél a végére a jelzőlogkölcsonöket, két pásztor és minden más kiadást fedezni tudtak.

Az Ayr Keresztény Főiskola, a gyülekezet egyik missziós területe, 1992-ben lefelé hanyatló szakaszban volt. Most egy új tanárral és 22 diákkal kezdték a tanévet és 1993-ra 62 tanulójuk, 9 felkészülő diákjuk, három tanáruk és egy vezetőjük volt. A gyülekezet további fejlődésnek nézett elébe.

Növekedés

A gyülekezet minden negyedévben 20%-kal nőtt. 1993 végére a vasárnapi összejöveteleken már kétszázan vettek részt, és százötven új megtérő volt „a temetés” óta.

A Burdekin Közösség Gyülekezete kinőtte az addigi gyülekezeti helyet, és egy nagy raktárban tartották az alkalmakat Ayr főútja mentén. Ma ennek a gyülekezetnek van a legnagyobb látogatottsága Burdekin körzetében, ez bizonyíték, hogy Jézusnak mekkora újjáélesztő hatalma van.

Azóta nagyon sokan megértették, hogy a hit célja a lehetetlennek tűnő dolgok elérése.

Túlélési statisztika az 1%-ról • Durkó Sándor László

Mire az Élő Víz következő számát kézbe vehetjük, a vállalkozóknak be kell adniuk adóbevallásukat, majd március végéig minden dolgozónak el kell juttatnia az APEH-hez adóbevallását.

Immáron harmadik éve lesz, hogy egy egyedülálló lehetőséggel élhetünk, adónk 1%-át az Evangéliumi Pünkösdi Közösség részére, további 1%-át pedig valamilyen egyesület vagy alapítvány számára ajánlhatjuk fel.

Jogos az igény az eddigi felajánlások statisztikájával kapcsolatban.

Ami a társadalmi szervezeteket, alapítványokat illeti, ott nagy a szóródás, hisz adott esetben több tucat megkeresés érkezik 1%-unkra vonatkozóan. Az összesítés szerint 1.847.000 honfitársunk ajánlotta fel 1%-át valamilyen civil szervezet számára. Ezzel szemben az egyházak vagy a kiemelt költségvetési irányzat 561.000 felajánlást kapott.

Mielőtt az egyházak támogatottságának alakulását vennénk szemügyre, az Élő Víz Alapítványról annyit, hogy támogatási mutatóit e lap hasábjain közzéteszi.

Ha az érvényes felajánlásokat figyelembe vesszük, akkor kiderül, hogy 490 ezer honfitársunk 1.365.000.000,- Ft-ot utalt 73 egyháznak, felekezetnek. Az előző évben 461 ezer adófizető 1.001.000.000,- Ft-ot adott 56 közösségnek.

A statisztika elgondolkodtató, mindenki számára, ezért olvassunk közösen a sorok között, az első 15 helyezettig.

1998.	Név	Felajánlók száma	Rendelkezett összeg (Ft)
1.	Magyar Katolikus Egyház	307.932	653.422.414
2.	Magyarországi Református Egyház	90.502	200.704.039
3.	Magyarországi Evangélikus Egyház	26.460	65.078.356
4.	Hit Gyülekezete	12.307	20.288.237
5.	Magyarország Jehova Tanúi	4221	5.253.690
6.	Magyarországi Baptista Egyház	2801	6.237.362
7.	Magyarországi Zsidó Hitközségek Szövetsége	2602	12.767.957
8.	Magyarországi Krisna-tudatú Hívők Közössége	1121	3.292.917
9.	H. N. Adventista Egyház	1090	1.844.030
10.	Evangéliumi Pünkösdi Közösség	1081	1.635.907
11.	Magyar Unitárius Egyház	1046	3.911.789
12.	Keresztény Advent Közösség	1021	2.227.835
13.	Karma Decsen Ózel Ling Tibeti Buddhista Közösség	1003	2.746.091
14.	Magyarországi Szcintológiai Egyház	783	1.755.245
15.	Budapesti Autonóm Izraelita Hitközösség	533	2.197.626

Közösségünk technikai száma: **0138**

Az Élő Víz Alapítvány adószáma: **19674403-1-42**

1998.	Név	Felajánlók száma	Rendelkezett összeg (Ft)
1.	Magyar Katolikus Egyház	309.541	834.219.199
2.	Magyarországi Református Egyház	100.572	286.811.437
3.	Magyarországi Evangélikus Egyház	28.927	90.916.773
4.	Hit Gyülekezete	8774	17.688.282
5.	Magyarországi Krisna-tudatú Hívők Közössége	5673	15.665.308
6.	Magyarországi Zsidó Hitközségek Szövetsége	5088	29.802.675
7.	Magyarország Jehova Tanúi	4865	7.501.321
8.	Magyarországi Baptista Egyház	3148	8.928.623
9.	Karma Decsen Ózel Ling Tibeti Buddhista Közösség	2057	7.637.877
10.	Magyar Unitárius Egyház	1607	7.311.030
11.	H. N. Adventista Egyház	1228	2.689.848
12.	Krisztus Szeretete Egyház	1222	2.195.036
13.	Evangéliumi Pünkösdi Közösség	1217	2.401.469

14. Erdélyi Gyülekezet	1180	4.792.127
15. Keresztény Advent Közösség	1042	2.810.221

A statisztika médiákban történő megjelentetését úgy harangozták be, hogy „Nem történt drámai változás az egyházi erőssorrendben”. A dráma lehet, hogy majd ezután következik, hisz előkészítés alatt áll, és hamarosan a parlament elé kerül az 1990. évi IV. törvény módosítása, a lelkiismereti és vallásszabadságról valamint az egyházakról.

A törvénymódosítás várhatóan meg fogja nehezíteni az egyházalapítást, de ami szinte biztos, az egyházak támogatottságát az egyszázalékos felajánlások alapján fogják megítélni.

Mit tehetünk Közösségünk érdekében?

Közösségünk minden adófizető tagja látogatója, szimpatizánsa feltétlenül töltse ki az 1%-os Rendelkező nyilatkozatot, melyre írja rá a 138-as technikai számot. A munkahelyeken a munkaügyi előadótól kérni kell az APEH által kiküldött nyomtatványokat és borítékokat.

Igazán nem is az összeg számít, hanem az érvényes rendelkező nyilatkozatok száma.

Bármilyen hihetetlenül hangzik, de most lehet, hogy az Evangéliumi Pünkösdi Közösség jövőjéről rendelkezünk. Nagy tehát a tét.

Vannak személyes- és közösségi életünkben is nehéz helyzetek, amikor szolidaritásra, segítségre, támogatásra van szükség. Nem a vezetéssel, a tagokkal, hanem a megváltozott külső körülményekkel van a probléma.

Szükséges, hogy országunk politikai-gazdasági vezetőiért történjenek könyörgések, imádságok, s ezenkívül lehetőségeink függvényében tegyünk meg mindent a krisztusi misszióparancs teljesítéséért. Ennek egyik eszköze lehet az 1%-os Rendelkező nyilatkozat kitöltése. Rendelkezzünk jól, ha már egyszer rendelkezhetünk.

Az igazság szelleme • Derek Prince. Fordította: Rácz Roland a Mi Újság(?)unk című lapból

%, „És én kérem az Atyát és más segítőt ad nektek, hogy bennetek lakozzon mindörökké, az igazság Szellemét, akit a világ nem képes befogadni, mert sem nem látja, sem nem ismeri őt. De ti ismeritek Őt, mert nálatok lakik, és bennetek marad.” (Jn 14,16–17 – angol ford. alapján)

Amikor Jézus megígérte tanítványainak, hogy az Atyától isteni segítőt kér számukra, Ő ennek a segítőnek különleges nevet adott, „az igazság Szellemének” hívta. Ugyanakkor azonban figyelmeztette őket, hogy a világ nem lesz képes befogadni ezt a segítőt.

Miért nem? Ezt a Szentírás két indokkal támasztja alá. Az első, hogy mióta az emberek lázadó módon elfordultak Istentől, egyszerűen nem hajlandók elfogadni azt az igazságot, amely napvilágra hozza igazságtalan tetteiket. Ők tehát az igazságot igazságtalansággal, avagy hamissággal nyomják el (Róm 1,18).

A második pedig, ahogy az Isten elleni lázadás az emberiséget kiszolgáltatottá tette e világ szellemének, vagyis a Sátánnak, aki az egész világot elhiteti (Jel 12,9). A Sátán elsősorban a hitetést használja fel annak érdekében, hogy az emberiséget uralma alatt tartsa. Amint e képességétől megfosztották, már csak egy dolgot lesz képes felkínálni: helyet maga mellett az örök tűz tavában.

A századok folyamán az emberi filozófia soha nem volt képes kielégítően meghatározni az „igazság” fogalmát. A Biblia viszont három választ is kínál. Először: Jézus kijelentette, hogy „Én vagyok az igazság” (Jn 16,6). Másodszor: amikor a Megváltó az Atyához imádkozott, így szólt: „A te Igéd igazság.” (Jn 14,7). Harmadszor: János apostol írja: „A (Szent) Szellem igazság” (1Jn 5,6).

A szellemvilágban az igazságnak három pillére van: Jézus, a Szentírás és a Szent Szellem. Amikor e három együtt van, nem kétséges, hogy eljutottunk az igazsághoz, mégpedig az abszolút igazsághoz. Azonban fontos megvizsgálnunk mindhárom koordinátát, mielőtt

bármilyen következtetésre jutnánk. Minden szellemi témával kapcsolatban fel kell tennünk három kérdést:

- Valóban Jézust képviseli?
- Összhangban van a Szentírással?
- Bizonyosságot tesz róla a Szent Szellem?

A történelem során az egyház számos hibát és hitetést kiküszöbölhetett volna, ha mindig megvizsgálja az igazság mindhárom oldalát. Nem elég, ha egy tanító Jézusról, mint tökéletes erkölcsi példáról vonzó képet fest. Az sem, ha egy pásztor igeversek sortüzét zúdítja gyülekezetére, vagy ha egy evangélista a természetfeletti érdekfeszítő bemutatásával kápráztatja el a hallgatóságot. Mielőtt bevinnénk azt, amit igazságként tálalnak, ügyeljünk rá, hogy mindhárom ismérv helyén van-e, vagyis Jézus, a Szentírás és a Szent Szellem.

Az igazság bemutatásakor a Szent Szellemnek különösen az a feladata, hogy bizonyosságot tegyen. A „Szellem az, aki bizonyosságot tesz” (1Jn 5,6 – angol ford. alapján) A Szent Szellem tesz bizonyosságot Jézusról, mint Isten örökkévaló Fiáról, aki bűneinkért tökéletes áldozatként vérént ontotta a kereszten. Charles Wesley szavaival élve:

A Szellem mindig ezt mondja a vére: Istentől születél, testvérem!

A Szent Szellem szintén bizonyosságot tesz az igazságról és a Szentírás hatalmáról, amint arról Pál is írt a Tesszalonikiben élőknek: „Hogy a mi evangéliumunk ti nálatok nem áll csak szóban, hanem isteni erőkből is, Szent Szellemből is, sok bizodalomból is...” (1Thes 1,5)

Ananiás és Zafira

Nem jöhet létre semmiféle kompromisszum a Szent Szellem, aki az igazság Szelleme és a Sátán között, aki hazug és a hazugság atyja (Jn 8,44). Ez az ellentét drámaian mutatkozott meg az ősegyházban, amikor Ananiás és Zafira hazudtak a gyülekezetnek felajánlott pénzükkel kapcsolatban. Azt állították, hogy eladott birtokuk teljes árát beadták, holott egy részét visszatartották.

Azonban a Péterben lakozó igazság Szellemét nem tudták megtéveszteni. Az apostol azzal vádolta Ananiást, hogy nem csupán embereknek, hanem magának a Szent Szellemnek hazudott, aki nem más, mint a színtiszta igazság Szelleme.

Mondta pedig Péter: „Ananiás, miért foglalta el a Sátán a te szívedet, hogy megcsald a Szent Szellemet és a mezőnek árából félre tégy? Nemde megmaradva neked maradt volna meg, és eladva a te hatalmadban volt? Miért, hogy ezt a dolgot cselekedted szívedben? Nem embereknek hazudtál, hanem Istennek. Hallva pedig Ananiás e szavakat, lerogyott és meghalt: és mindenkiben nagy félelem támadt, akik ezeket hallották.” (ApCs 5,3–5)

Három óra múlva eljött Zafira, és megismételte ugyanazt a hazugságot. Férjéhez hasonlóan ő is életével fizetett érte. Ananiás és Zafira voltaképpen a képmutatás, vagyis a vallásos tettetés bűnét követték el. Azt színlelték, hogy nagylelkűbbek és elszántabbak az Úr iránt, mint amilyenek valójában voltak. Jézus a legszigorúbb intéseket ezekre, a kor vallási vezetőiben is meglevő bűnre tartogatta. A Mt 23-ban hétszer mondta nekik, hogy „Jaj nektek... képmutatók!”

Mi a képmutatás?

A képmutató szó a görög „hüpokritesz” szóból származik, aminek a jelentése: színész. A szóban benne van a képmutatás lényege, a vallásos színészkedés. Vallásos körökben valószínűleg nincs még egy ilyen gyakori bűn. Sőt, némely vallás egyenesen megköveteli. Amikor az emberek bizonyos vallási épülethez közelednek, egész magatartásuk megváltozik. Felhagynak a természetes, szabad, nyílt viselkedéssel. Mintha valami láthatatlan görcs állna beléjük. Úgy érzik, kötelező feltenni a vallásos maszkot. A vallás különféle ágazatai megkövetelik e maszk viselését, viszont nagyon ritka az olyan vallás, amelyik hagyja, hogy az ember valódi önmaga legyen.

Amikor a prédikátor elítél bizonyos bűnöket, az ilyen emberek kötelességtudó „Ámen!” felkiáltással reagálnak. Azonban a templomon kívül elkövetik ugyanazokat, még hozzá csipetnyi lelkiismeretfurdalás nélkül. Amikor hangosan imádkoznak, hangszínük jellegzetesen elváltozik, és gyakran külön imaszókincset használnak. Nem jut eszükbe, hogy vajon egy apa mit érezne, ha a gyermeke ilyen mesterséges nyelvezettel szólítaná meg vagy természetellenes viselkedést venne fel a hatás kedvéért.

A Biblia Istenének nincs ideje a képmutatókra. Ez egyértelműen kitűnik Jób történetéből. Jób három barátja ontotta magából a vallásos közhelyek tömkelegét. Lényegében azt mondták, hogy „Isten mindig megáldja az igazakat, akik soha nem szenvednek jogtalanul.” A történelmi tények viszont azt mutatják, hogy ez nem igaz, hanem vallásos maszlag. Másrészt Jób teljesen őszinte volt. Ő magában úgy nyugtázta, hogy „Isten nem bánik velem igazságosan. Semmit nem tettem, amivel mindezt kiérdemelhetném. De még ha meg is öl, bízni fogok benne.”

A Jób 42,7-ben Isten értékelt Jóbnak és barátainak magatartását. „Az (Úr) szólt a Témánból való Elifáznak: Haragom felgerjedt ellened és két barátod ellen, mert nem szóltatok felőlem igazán, mint az én szolgám, Jób.”

Erdemes feltenni magunknak azt a kérdést, hogy ez a vallásos hozzáállás mennyiben különbözik Ananiás és Zafira életet követelő bűnétől.

Az igazság pillanata

Dávid király – karrierje egy adott pontján – két szörnyű bűnt követett el. Előbb házasságtörést Betsabéval, aki szomszédjának, Uriásnak volt a felesége. Majd bűnét elfedezendő, kieszközölte Uriás halálát.

Dávid nyilvánvalóan azt gondolta, hogy mindezt megengedheti magának. Továbbra is a megszokott módon imádta az Urat. Még mindig a királyi palotában élt. Kívülről semmi nem változott meg, mígnem Isten küldöttje, Nátán próféta szembesítette Dávidot bűnével. Abban a pillanatban, ahogy ez megtörtént, Dávidnak döntenie kellett az élet és a halál között. Isten kegyelméből jól reagált. Nem mentegetőzött, nem próbálta takargatni tettét. „Bűnt követtem el” – ismerte be. (2Sám 12,1–15)

Később a Zsolt 51-ben Dávid megvallást tett, és kegyelemért kiáltott. A 7. és a 8. vers is az „Íme” szóval kezdődik, ami a lényeges igazság hirtelen felismerését fejezi ki.

„Íme” – szól a 7. versben –, „én vétekben fogantattam és bűnben melengetett engem az anyám.” Dávid nem csupán arra döbönt rá, hogy ő maga micsoda bűnöket követett el, hanem valami olyanra is, amit kizárólag az igazság Szelleme képes kijelenteni: Ádám minden egyes leszármazottjában benne lakozik az örökölt bűn borzasztó gonosz ereje.

A nyolcadik versből kiderül, hogy Isten csak minek alapján ad szabadítást a bennünk lakozó bűn erejétől: „Íme, te az igazságban gyönyörködöl, amely a benső részekben van” (angol ford.). Dávid még bűne után is a királyi szerephez illő viselkedés külső jegyeit mutatta.

Azonban ekkor hatalmas szakadék tátongott külső magatartása és szívének belső állapota között. Képmutatóvá vált, és olyan szerepet kezdett játszani, ami már nem egyezett az őszinte megvallás és a teljes szívből való megtérés állapottal.

Virágvasárnaptól nagypéntekig

Van egy igazság, ami az egész Bibliát áthatja: Isten soha nem fog kompromisszumot kötni a bűnnel. Ezt remekül példázza Jézus életének két napja: virágvasárnap és nagypéntek.

Virágvasárnapon Jézus nemzeti hősként vonult be Jeruzsálembe – „a galileai Názáretből való prófétaként.” (Mt 21,11). Az egész város szívesen fogadta. Könnyedén félreállíthatta volna ádáz ellenségeit, a vallási vezetőket, és megalapíthatta volna királyságát. Az emberek erre vágytak.

Ő mégis mást választott. Öt nappal később elutasítottan és meztelenül függött a kegyetlen

keresztén. Miért? Mert Isten soha nem fog kompromisszumot kötni a bűnnel, és egyedül Jézus keresztdozata árán hagyja büntetés nélkül.

Manapság sok keresztény beszél „ébredésről” és imádkozik érte. Gyakran figyelmen kívül hagyják azt a tényt, hogy van az ébredésnek olyan gátja, amit nem lehet megkerülni. Ez pedig a bűn. Amíg a bűnnel le nem számolunk, valódi ébredés nem fog bekövetkezni. És a bűnnel egyféleképpen lehet leszámolni: „Aki elfedezi az ő vétkeit, nem lesz jó dolga: aki pedig megvallja és elhagyja, irgalmasságot nyer.” (Péld 28,13).

Őszintén szólva korunk egyházának több szekciója tele van elfedezett bűnnel. Íme, néhány azok közül, amelyeket a keresztények gyakran igyekeznek takargatni:

1. Gyermek fizikális, érzelmi vagy szexuális molesztálása.
2. Megszegett házastársi eskük.
3. Etikátlan pénzkezelés.
4. A pornográfia szenvedélye. (Elképedve fedeztem fel, hogy ez milyen gyakori a gyülekezet-vezetők körében.)
5. Mohóság, fizikai vágyaink túlzott mértékű kielégítése.

Isten erre két dolgot ajánl. Az egyik a bűn megvallása, a másik annak elhagyása. Általában nem valami könnyű megvallani bűneinket. Még sincs más megoldás. „Ha megvalljuk bűneinket, Ő hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket, és megtisztítson minket minden hamisságtól.” (1Jn 1,9). Isten azt soha nem ígérte, hogy olyan bűnöket megbocsát, amelyeket nem vagyunk hajlandók megvallani.

De a megvallás önmagában nem elég. El is kell hagynunk a bűnt. Szilárdan el kell határoznunk, hogy többé nem követjük el a már megvallott vétkeinket. Érdemes megfogadnunk azt a fajsúlyos tanácsot, amit Dániel adott Nabukodonozor királynak. „...és vétkeidről igazság által szabadulj...” (Dán 4,24). Az igazság és a bűn között nincs középút. „Minden igazságtalanság bűn.” (1Jn 5,17). Amiben nincs igazság, az bűn.

Nehéz döntés előtt állsz?

Ha e levél arra készíttet, hogy megkérdőjelezz az életedben eddig elfogadott dolgokat, illetve rájöttél, hogy bizonyos területeken engedetlen vagy, tárulkozz fel az igazság Szelleme előtt! Ő készen áll, és hajlandó a segítségedre lenni.

Mennyei erő... tény vagy kitaláció? • Allen Lake, Atatas gyülekezet. Ford.: S. I.

Milyen Istenben hiszünk? Sokezer ember hallgatta Jézust, és várta, hogy valami csodálatos történjen. Am pünkösd napján mindössze 120 ember kötelezte el magát mellette. Megkapták a Szent Szellem erejét. János evangéliuma elmondja nekünk, hogy Jézus nem bízta magát a csodáit követő tömegre, mert tudta, hogy az emberek önzők. Jézus ma is azon keveseket keresi, akik készek tanítványaivá lenni. Ma sem adja erejét azoknak, akik pusztán csodáira kíváncsiak, és életüket maguk óhajtják irányítani anélkül, hogy elköteleznék magukat Istennek és egymásnak. Szeretnél komolyan Jézus tanítványa lenni, vagy csak egy vagy a tömegben a csodákra várók közül?

Isten igaz szolgáját cselekedeteiből, és nem imádkozásának stílusából vagy formájából ismerhetjük meg. Jakab szerint „tisztá és szeplő nélkül való istentisztelet az Isten és az Atya előtt ez: meglátogatni az árvákat és özvegyeket az ő nyomorúságukban, és szeplő nélkül megtartani magát e világtól”. A tiszta istenhit életet változtat meg, vigasztalja a fájdalmas szívűeket, és megtérésre buzdítja az embereket. A szellemi inspirációk hajhászása, és a vágy, hogy nagynak mutatkozzunk a Szent Szellem ajándékainak használata által, világi hívság – megszomorítja Istent, megzavarja a keresztényeket, és eltávolítja a hitetleneket az

üdvösségtől.

Jézus célja az, hogy visszaváltoztassa az emberiséget Isten képmására. Az emberek a változást gyűlölik a leginkább. A maga szemében minden ember tökéletes. Az emberek mindig több szabadságra, kevesebb munkára, több hatalomra és kevesebb korlátozásra vágnak. Sokkal kifizetődőbb a test számára, ha csupán Isten valaki máson megnyugvó kenetét utánozza, minthogy megfizesse a saját életében megkapott erő árát. A Biblia sehol sem biztat arra, hogy utánozzuk Isten másokon megnyugvó kenetét. Azt a parancsot kaptuk, hogy Krisztust utánozzuk. Az emberek mindig készek nagynak és fontosnak lenni Istenért, de nagyon kevesen hajlandók kifizetni azt az igen személyes árat, amit Isten elvár tőlünk. Ez az ár pedig nem más, mint énünk halálba adása. Azért nincs az emberekben erő, mert még mindig énjük ül életük trónján.

A Biblia sokkal többet tanít az odaszánás, a szövetségek, az igazság és a szolgáltság Istenéről, mint a Szent Szellem ajándékairól. Ha látni kívánjuk Isten erejét életünkben, akkor Jézust kell utánoznunk. Ez pedig önfeláldozást jelent. Isten jól tudta, hogy ez fájdalommal és szenvedéssel jár, ezért elküldte hozzánk a Szent Szellemet, hogy megvigasztaljon bennünket. A Szent Szellem ajándékai nem játékszerek, vagy saját vágyaink beteljesítésére kitalált segédeszközök. Arra való, hogy általuk a keresztények krisztusibbá váljanak, és segítségükkel megérintsék ezt az elveszett és haldokló világot.

Ki vagy te? Csak egy valaki a tömegből, aki alkalomról-alkalomra rohangál, vagy kész vagy megállni és odaszánni magad Isten országának az építésére? Az odaszánás az erőben élés alapja, hiszen csak akkor képes Isten mély lelki-szellemi változásokat végrehajtani az életedben, ha elkötelezed magad mellette! Isten azt szeretné, ha hű és elkötelezett tagja lennél gyülekezetednek, mert ott, azon a helyen fog neked mennyei erőt adni. A kíváncsiskodó áldáslesők egyik helyről a másikra rohangálnak abban a reményben, hogy valami izgalmasat látnak, egy újabb próféciát hallanak, és újra megérik Isten kenetét. Isten csak azoknak adja erejét, akik meghaltak önzésüknek, megváltozik életük, és jobban szeretik felebarátaikat, mint önmagukat. Akkor végre leveszed a tekintetedet saját vágyaidról és fontosságodról, és rajtad keresztül természetes módon kiárad Isten Szellemének életet megváltoztató ereje.

Örömnép • F. A.

Örömnép volt az Erdélyben élő magyar pünkösdi gyülekezetek életében 1999. november 14-e. Záróvizsgával és ünnepélyes bizonyítványosztással ért véget az a három éves levelező bibliai tanfolyam, melyet az Erdélyben élő magyar testvéreink kérésére és aktív közreműködésével szerveztünk. A tananyag főleg az ICI tankönyvekre támaszkodott, melyet ajándékként adtunk testvéreinknek. A nem csekély áldozatot követelő erőfeszítés eredményeként örömmel tapasztalhattuk, hogy a hallgatók jól megfeleltek a záróvizsga követelményeinek. Istené legyen a hála azért a 14 munkásért, akiket áldáskérésünkkel bocsátottunk útjukra, hogy felkészültebben tudják Isten Igéjét hirdetni és a gyülekezetüket építeni saját környezetükben.

BIZONYSÁGUL

Karácsonyi történet • Gyánó László

Az elmúlt évben, a karácsony előtti hetekben mozgásszervi panaszokkal orvoshoz mentem. Házi orvosom berendelt ortopédiai szakambulanciára, ahol megállapították, hogy súlyos csípőkopásom van. Óvatosan azzal „biztatott” az orvos, hogy ez csak súlyosbodik. „Jó kis

biztatás!” Akkori állapotomban úgy tűnt, hogy teljesen mozgásképtelen leszek. Előjegyeztek műtétre (protézis beépítésre), melyre egy-másfél évet kell várni. Közben egyetlen lehetőség mégis adódott: karácsony hetében el tudnák végezni a műtétet. Mivel állapotom súlyosbodott, vállaltam. Az időpont közeledtével, egy vasárnap délelőtti istentiszteleten, közöltem testvéreimmel, hogy műtétre kell mennem. Úgy tűnik – mondtam –, hogy emberek kezébe kerülök, de én jobban szeretnék az Úr kezébe esni, mert az Ő keze biztosabb. Kértem, hogy imádkozzanak értem.

Ezúttal gyülekezetünk vendége volt Németországból Helmut Murmann testvér (a Napsugarak Kelet felé segélyszervezet vezetője), aki két helybeli előljáró testvérral együtt, kézzel tartottan imádkozott értem, gyülekezetünk szívből jövő imában kísért. A következő naptól úgy éreztem, meghallgatást nyert az imádság. De a műtét napja közelgett. – Mit tegyek, Uram? Menjek, ne menjek? Az aznapi áhítatos könyvből kaptam választ: „Meghallgat, de más módon...” Az Úr Jézus haláltusájában azt kérte: Atyám, ha lehetséges, múljk el tőlem ez a pohár... a pohár nem múlt el, de angyal jött, és erősítette Őt. Pál kérésére nem múlt el a tövis, de választ kapott az Úrtól: „Elég néked az én kegyelmem.” Vártam hát, hogy milyen módon valósul meg esetemben a meghallgatás...

Vizet a betlehemi kútból... (2Sám 23,15–16) Közben még egy vasárnap volt karácsonyig, amikor a fenti idézet alapján szólt az ige. Ki hoz nekem, nekünk vizet a betlehemi kútból? Gyülekezetünk jelenlegi szolgálattevői fél évszázadon át igyekeztek „vizet hozni”... Eljárt felettük az idő. Egyik, emberi számítás szerint kórházban tölti a karácsonyt, a másik is gyengélkedik. Lesznek-e karácsonykor, a jövőben, akik életüket sem kímélve, áttörnek a „filiszteusok előőrsén”, hogy vizet hozzanak a szomjazónak? Dávid szomját csak a betlehemi kút tiszta, üdítő vize elégítette meg. Ma, amikor olyan sok a zavaros, szennyezett, fertőzött kút, igen nagy a jelentősége a tiszta forrásnak: a betlehemi kútból származó tiszta evangéliumnak...

Hangsúlyos volt tehát a kérdés: Kicsoda hoz nekünk vizet...? Az összejövetel végén egy fiatal testvér odajön, és csak ennyit mond: Laci bácsi!

A kórházban

Elérkezett a műtét ideje. Előtte este újból az Úr elé mentem kérdéssel: Uram! Menjek? A választ ezúttal Dániel történetéből kaptam, amikor Dárius király lekiált az oroszlánok vermébe. „Dániel! Az élő Isten szolgája, a te Istened, akinek te szüntelen szolgál, meg tudott-e szabadítani az oroszlánoktól? Király, örökké élj! Az én Istenem elbocsátá az Ő angyalát, és bezárá az oroszlánok száját, és nem árthattak nekem...! (Dán 6,20–22)

A szabadulás ígérte megkaptam, de úgy tanított a Lélek, hogy Dánielnek a verem mélyére, az oroszlánok közé is el kellett jutni, ott jött a szabadulás. Tehát másnap befeküdtem a kórházba. Protekciós beteg voltam, a főigazgató titkárnője egyengette az utamat, így három női beteget kiköltöztettek egy szobából, és én egyedül voltam. Azaz, hogy nem egyedül, mert ebben a meghitt csendben jól elbeszélgettem az én hűséges Pásztorommal.

A nap vizsgálatok sorozatával telt. Az altatóorvos is meglátogatott, és kedves, bátorító szavakkal biztatott, hogy ne féljek, vigyáznak rám. Közölte, hogy holnap fognak műteni. Még hátra volt a vizit. A főorvossal az élen, négy-öt orvos kíséretében ez is érkezett. Újbóli vizsgálat, nézik a röntgenfelvételt, majd azt kérdezi a főorvos úr: mindenképpen ragaszkodik a műtéthez? Azért ez elég nagy beavatkozás, rizikója is van. Ekkor már tudtam, hogy itt a szabadulás. Persze, hogy nem ragaszkodom a műtéthez. A főorvos úr azt ígérte, hogy még visszajön, és megbeszéljük a továbbiakat. Ahogy a vizitáló orvosok kiléptek a kórteremből, azonnal kinyitottam jó öreg Bibliámat, és a következő Igében szólt az Úr:

„És azon a napon megszabadítlak téged, azt mondja az Úr, és nem adatol amaz emberek kezébe, akiktől félsz. Hanem bizonyára megszabadítlak téged... Mert reménységed volt bennem, azt mondja az Úr” (Jer 39,17–18)

Ujjongó öröm töltött el. Uram! Hát azt kértem, hogy nem akarok emberek kezébe esni! Hát ennyire precíz választ kaptam Tőled? Ha két hétig kerestem volna a Bibliában, akkor sem kaptam volna ennyire konkrét ígét. Dániel egy éjszakát töltött az oroszlánok vermében, én már az éjszakát otthon töltöttem. Mennyei Atyám kegyelmes szeretetéből karácsony délelőtt én vihettem egy kis vizet a betlehemi kútból. Egyedül Övé a dicsőség!

Megsokszorozódní a szolgálatban... • Kriston Róza

Isten kegyelméből hívó családban születtem. Az Úr már gyermekkoromban megszólított és elhívott. 13 éves voltam, amikor elfogadtam a megváltást, bűneim bocsánatát, és életre szólóan döntöttem Krisztus mellett. 14 évesen bementem, és a bánhorváti szórványgyülekezet tagja lettem, mely az ózdi körzethez tartozik. Isten akaratát kerestem életemre. Tudtam, szükségem van ismeretre, hogy hatékonyan szolgálhassam az Urat, ezért 17 éves koromban teológiára mentem tanulni.

Később is munka és tanulás töltötte ki az időmet, így végeztem el a Pénzügyi és Számviteli Főiskolát. Úgy gondoltam, hogy munka mellett szolgálok, amiben tudok.

Mindig nagy hatással volt rám a misszió. Mélyen megérintett a misszionáriusok életrajza és az ébredések híre a világ különböző pontjain. Egy konferencián – próféciában –, teljesen ismeretlen személyen keresztül szólt hozzám az Úr, hogy használni akar.

Gyengeségeim és korlátaim tudatában voltam, de kerestem, hogy mit akar az Úr, és nem akartam, hogy ebben bárki is befolyásoljon. Elmentem Angliába nyelvet tanulni, ahol nagyon sok áldásban volt részem, és sokan velem imádkoztak, hogy az Úr akaratát megtudjam.

Többféle lehetőségem adódott (még külföldi intézményben is) mielőtt másodszer kimentem Anglia egy másik részére. (Összesen több, mint egy évig voltam kint.) Ez utóbbi alkalommal öt óra hosszáig fenntartottak a határon. Senkit sem ismertem személyesen. Ismeretlenül, de nem véletlenül elmentem egy gyülekezetbe, ahová azután rendszeresen jártam. Később kiderült, hogy 11 gyülekezet van abban a városban. Tudom, hogy Isten adta számomra azt az időt, amikor csodálatos szeretetét megtapasztaltam, folyamatosan jelenlétében lehettem, sorozatosan szólt hozzám Igéjében, a tanításokkal, próféciákkal – dicsőítés közben –, és ez senki másra nem vonatkozhatott. Bár rólam nem tudtak ott semmit sem, de imájukat Isten vezette, amikor a jövőmért, szolgálatomért, Magyarországiért is imádkoztak. Életemet teljesen odaszántam, újra felajánlva az Úrnak, tudva azt, hogy Ő megáldja a keveset is; bárhol, bármivel járuljak hozzá munkájához Krisztus Testének részeként. Egy misszionárius szavaival mondtam, hogy „használd fel akaratod szerint, küldj el, ahová akarsz, akaratodat teljesen munkáld ki az életemben”.

Miután hazajöttem, itthon egy képzettségemnek megfelelő munkahelyet ajánlottak fel egyik rokonomon keresztül. Ezt nem fogadtam el, mert nem az Úr munkájához tartozott. A várakozásban azt mondta a Sátán: semmi sem lesz belőled a diplomáiddal; még mindig az Urat akarod szolgálni? Akkor azt mondtam: igen, akarom! Pár napon belül kaptam egy telefonhívást a Pünkösdi Teológiai Főiskoláról, felajánlottak egy állást. Tudtam, hogy ide kell mennem. Másnap az Úr ezt az Igét adta: „Éntőlem lett ez a dolog”. Utána egy közeli városban találkoztam egy testvérnővel, akinek prófétai ajándéka és látomásai vannak. Semmiről sem tudott, de mihelyt meglátott, azt mondta: úgy érzi, hogy egy út van előttem, *lépnem kell*, Isten használni akar. Az a gondolat volt bennem, hogy ha elmennék bárhová is, az csak egy személyt jelentene, de ha *hozzájárulhatok* bármilyen módon ahhoz, hogy a főiskoláról képzett embereket küldhetünk ki évről évre az Úr szolgálatába – beleértve a bel- és külmissziót is –, akkor ez a szolgálat *megsokszorozódik*.

Feljöttem Budapestre, és egyik napról a másikra munkába álltam. Egy nap alatt sikerült elintéznem mindent, albérletet is kaptam. A főiskolai hallgatók is imádkoztak azért, hogy Isten adjon valakit, mert nagyon sok munka volt.

Természetesen a kísértés is megjelent, mert már az első héten csábítóan jól fizető állást ajánlottak fel, és ez néhány hónap múlva megismétlődött. Nem fogadtam el egyiket sem. Azóta, jelenleg is, harmadik éve teljes időben az Úr munkájában dolgozom a Pünkösdi Teológiai Főiskola gazdasági vezetőjeként. Részt vettem az akkreditációs munkában és a tanításban is.

Hálás vagyok Isten kegyelméért, vezetéséért, meg nem érdemelt szeretetéért, mellyel elhordoz és erőt ad.

A közelmúlt csodálatos élménye volt, hogy Isten kegyelméből októberben végigjárhattam a Szentföldet. A Biblia eseményeit, csodáit és Jézus nyomait követve – a csoport többi tagjával – imádkoztunk ott, ahol mindezek megtörténtek.

Az a vágyam, hogy Isten akaratát teljesen betöltsem életemben, és valóban *megsokszorozódjon* szolgálatom az Ő aratásában.

Kadarkúti életképek • Nagy Hajnalka

Terike

– Endrődi Lászlóné, Terike néni a nevem. 80 éves vagyok. Két gyermekem van és három unokám. A családommal rendszeresen tartom a kapcsolatot.

– *Terike néni, miért jött az Otthonba?*

– Azért, mert súlyos csonttörésekkel nagyon beteg voltam. Amikor idekerültem, még felkelni sem tudtam, most pedig bottal sétálgatok még a parkban is. Otthon egyedül félttem, férjem 24 éve halt meg, s magamat sem tudtam ellátni. A gyerekek nagyon igyekeztek, hogy gondomat viseljék, de a fiam Németországban él, a lányom pedig egyedül a fiával, és sokat dolgozik.

– *Megbánta, hogy idejött?*

– Nem, sőt sok mindent köszönhetek, sok jót kaptam itt.

– *A lakótársaival jól kijön?*

– Igen, nem mondhatom, hogy ez probléma. Katolikus vagyok, templomba is rendszeresen eljárók, ettől függetlenül itt az Otthonban tartott istentiszteleten is részt veszek, hisz egy Istent imádunk.

– *Mit jelent Terike néni számára Isten?*

– Nagyon sokat. Mindig megsegített a nehéz helyzetekben, mást nem tudok mondani, mint köszönetet. Családomat is hitre neveltem, és mindannyian gyakorolják is.

– *Haza szokták vinni?*

– Még többször is, mint szeretném. Nehéz az utazás, így inkább ők jönnek, de nagyon szeretnék, ha gyakrabban mennék haza.

– *Terike néni családja elégedett az Ön ellátásával?*

– Igen, mert különben nem engednék, hogy itt maradjak. Meg vannak elégedve a renddel, a tisztasággal, az ellátással. Nagyon jó az étel, mióta itt vagyok, nyolc kilót híztam.

– *Nem hiányzik a saját otthona?*

– Dehogyanem. Nehéz volt megszokni a közösséget, de akarni kell, hogy jó legyen. Otthon már nem tudnám ellátni magam, így ezt a helyzetet el kellett fogadnom. S hálás vagyok az itt kapott jóért.

Demjén Antalné

– Demjén Antalné, Dr. Bereczki Margit vagyok, nyugalmazott földrajz- és természetrajztanár. 92 éves leszek, férjem meghalt, gyermekünk nem volt, mert nagyon későn mentem férjhez. Sajnos, már a dátumokat nem tudom felidézni, sokat elfelejtettem. Szüleim, testvéreim, férjem halála után lettem hívő. A budapesti Gizella úti gyülekezetbe jártam. Monos Mihály testvér volt a lelkipásztor. Ő és felesége intézte el, hogy idekerüljek, mert egyedül éltem

nagyon nehéz körülmények között.

– *Szeret itt lenni, Margit néni?*

– Nem. Otthon jobb lenne, mert egyedül lennék.

– *Talán nem szereti a szobatársait?*

– Jaj, dehogyisnem. Nagyon szeretem őket. Szeretek én itt mindenkit, de otthon akkor is jobb lenne.

– *Ott egyedül lenne, csak jobb itt a társaságban, lehet beszélgetni, közösen imádkozni.*

– Én csak az Úrral beszélgetek, mással nem nagyon, de ez nem azt jelenti, hogy nem szeretem a többieket, csak jobban szeretek egyedül lenni, félrevonulni.

– *Mivel foglalkozik éppen, Margit néni?*

– Most éppen Paul Y. Cho: Kulcs az ébredéshez című könyvét olvasom. Nagyon jó.

Azonkívül, kedvesem, szoktam olvasni angol nyelvű írásokat is, és sokat imádkozom. Nagyon várom már, hogy hazaköltözzem a mennyországba.

Juli néni

– Bartha Ferencné, Juli néni vagyok. 79 éves. Férjemet kilenc évvel ezelőtt veszítettem el, három gyermekem született, de már csak kettő él. Legkisebb fiam 47 évesen halt meg négy évvel ezelőtt. Ennek a betege vagyok. Az Otthonba három évvel ezelőtt kerültem.

– *A másik két gyermekével tartja a kapcsolatot, Juli néni?*

– Sajnos, csak a kisebbikkel, a legidősebb fiamat három évvel ezelőtt láttam utoljára, pedig őt is nagyon szeretem. Nincs harag köztünk, nem tudom, miért nem jön. A kisebbik fiam rendszeresen látogat a lányunokámmal, unokavejemmel és a pici dédunokámmal együtt.

– *Miért jött az Otthonba?*

– Egyedül éltem, agyvérzést kaptam, a féloldalam azóta is tehetetlen. Magamat nem tudtam már ellátni, hisz kezem, lábam roncs. Ráadásul a beteg lábammal combnyaktörést szenvedtem.

– *Szeret itt lenni, Juli néni?*

– Nagyon szeretek. Nem mennék semmiért sem haza. A fiam sokszor hív magukhoz, de nem megyek. Jobb énnekem itt. Annak idején mindent megtettem a gyerekeimért, a szívem most is nyitva áll előttük mindig. A kisebbik fiam gyakran megkérdezi, hogy érdemes volt-e ennyit dolgoznom. Igaza van, nem volt érdemes. Nem kaptam vissza. Ha most kezdeném, nem tenném újra! Míg otthon voltak a gyerekek, minden rendben volt, csak mikor kirepültek a családi fészekből, akkor változtak meg a dolgok. Örültem, ha boldogultak, fájt, ha rosszul ment a sorsuk. Mindháromnak rosszul sikerült a házassága, s ez nekem nagyon fáj.

– *Ha üzenhetne hűtlen fiának, mit üzenne?*

– Ó, már sokszor üzentem, hogy jöjjön el, mást most sem tudok mondani. Szeretem, hisz a gyermekem. Nagyon fáj, hogy nem jön. Csak egyszer látogatna meg!

Ózdi bizonyságok

Kocska Orsolya

vagyok, 21 éves, főiskolai hallgató. Szeretetteljes családi légkörben nőttem fel, szüleimtől – mind lelki, mind anyagi szempontból – mindent megkaptam. Boldog, kiegyensúlyozott gyermekkorom volt. Mivel szüleim ateisták voltak, nem kaptam keresztény nevelést.

Gyermekfejjel mégis hittem Istenben, akiről akkor még alig tudtam valamit. Szerettem volna olyan közösségbe járni, ahol Istenről többet tudhatok meg. Ezt szüleim nem engedték 12 éves koromig. De Isten mást tervezett családom felől, mert szüleim egy évvel később megtértek, ami a múlt rendszerben, az emberekbe ivódott ateista felfogás miatt is, csoda volt. Elfogadták Jézus Krisztust megváltójuknak, ami megváltoztatta életüket, és végre az én vágyam is

teljesült: elindultam egy olyan úton, melyen apró lépésenként megismerhetem Istent. De nem elvont, a valóságtól távoli dolgokról szeretnék beszélni, csak egyszerűen arról, hogy mit jelent a hitem a hétköznapokban. Mivel nyitott szemmel járok a világban, lépten-nyomon megfigyelhetem, hogyan élnek a fiatalok. A mai világ nehézségei és problémái között sokan remények, célok nélkül élnek, félretéve erkölcsi korlátokat, szabályokat: „Tedd azt, ami neked jó, a többi nem számít” – vallják többen. Látom, hogy a fiatalok vigadva tönkreteszik magukat, önpusztító élvezetek rabságában élve, amiről úgy gondolják, jó nekik, de ami valójában hazugság, önbecsapás, és gyakran a halálba visz. A pillanatoknak élve nem gondolnak a holnapra azért, mert nincs reménységük a holnap felől. Kereszténynek lenni nem elvont dolog. Kereszténynek lenni: a hétköznapi problémák közt győztesen megállni, fiatakként nem elrontani az életet (ami nem szórakozásmentes „kolostori” életet jelent), látni önmagam hibáimmal együtt, látni a körülöttem élő embereket. Szeretetet kapni Istentől és szeretetet adni a mellettem lévőeknek. Értéket találni az apró dolgokban, meglátni a természet csodáit, s ezekben Isten teremtő fantáziáját, gazdagságát. Szeretni az életet értelmesen, szilárd erkölcsök közt, nem szabadosságban, hanem szabadságban élni. Nem gyűlöletben, mások megvetésével és nem önzőn. Tudni, ha mást nem, hát akkor jó szót, meleget adni ebben a rideg világban. Látni azt, hová visz az utam, mi vár az út végén. Ahogy a versenyzők futnak a pályán, tudva céljukat, egyenesen a cél felé – így élni mindennap. Tudva azt, hogy akár elfogadják ezt, akár nem, az élet nem a sírnál ér véget, hanem ott kezdődik az örök élet.

Kaló Tamásnak

hívnak, 26 éves vagyok. Ózdon születtem keresztény család gyermekeként. Itt jártam középiskolába, majd Budapesten főiskolára. Jelenleg az ózdi kórháznál dolgozom villamosmérnökként. Sokan gondolhatják, hogy Jézus Krisztusról és a kereszténységről írni, hívó családba születve, nem nehéz. Valóban nem nehéz, de nem a családi háttér miatt. A személyes életemben látom a példát erre. Fiatalabb koromban sok nehéz helyzetbe került a családom. A nővérem és a húgom közvetlenül a születésük után meghaltak. Kicsi voltam még akkor is, amikor a bátyámat elveszítettem tizennégy évesen, de őrá jól emlékszem, majd három évvel ezelőtt édesapámat is. Ezekben a nehéz helyzetekben nem a keresztény neveltetésem hozott megoldást számomra, hanem az Úr Jézusba vetett hitem. Az, hogy tudom, kiben hiszek, mert találkoztam vele, átéltem, hogy megbocsátotta a bűneimet. A Biblia Istene túlmutatott a nehézségeken családom életében, még ha az adott körülmények között nehéz is volt mindezeket hittel elfogadni. Sokszor tapasztaltam, hogy Isten embereken keresztül gondoskodott édesanyámról és rólam. Jó példa erre az, amikor a főiskola elvégzése után szerettem volna elhelyezkedni, de előttem állt még a katonai szolgálat. Szerettem volna legalább egy évet dolgozni, mielőtt behívnak katonának. Istennek azonban más terve volt velem. Itthon sokáig nem tudtam elhelyezkedni, ezért úgy döntöttem, ha lehet, mégis inkább bevonulok. Korábbi elhatározásommal ellentétben ebben a dologban teljesen megnyugodtam. Kérésre a Miskolci Hadkiegészítő Parancsnokság felajánlott számomra egy szolgálati lehetőséget Budapesten, amit örömmel elfogadtam. Korábban ugyanis Szabadszállásra soroztak be, de most sokkal közelebbi és jobb helyre kerültem. Leszerelésem előtt egy hónappal már munkahelyem lett, és a leszerelést követő egy héten belül már munkába is álltam. Közben sokszor kértem Istent, hogy vezessen lépéseimben. Ő jobban tudta, mi a jobb számomra, és jobban tudja ma is. Ebben a reménységben élek, mert hiszem: Isten támogat a hétköznapokban is. Olyan Ő, mintha az apám lenne, mert az is: mennyei Atyám, aki teremtett, aki szeret, akinek a kezében van az életem.

Gyuricska Istvánnak

hívnak, 32 éves vagyok, két kisfiam van. 25 éves koromig nem tudtam semmit Jézus Krisztusról. Úgy gondoltam, minden úgy helyes, és mindennek úgy kell lennie, ahogy akkor

volt az életemben. Csak a bensőm legmélyén sejtettem, hogy nincs egészen rendben az életem. De ezt az érzést igyekeztem elnyomni magamban. Főként a munkámnak éltem, és nagyon gyakran ittam. Emiatt sok békétlenséget, szomorúságot okoztam családomnak, környezetemnek. A hibát soha nem önmagamban kerestem, így változtatnom sem sikerült soha.

1992 augusztusában mentem el először feleségem kérésére a pünkösdi gyülekezetbe, egy éppen akkor tartott keresztkedési (bemerítési) alkalomra. A bemerítkezők között akkor már a feleségem is ott volt. Bizonyágtételeik megváltozott életükről, és az ígéretes megérintette szívemet. Éreztem, nekem is ilyen belső változásra van szükségem. Ahogy ezeket átgondoltam, a szívemben megéreztem Isten igazi, megbocsátó szeretetét. És egyetlen szó visszhangzott bennem, amelyről tudtam, Jézustól jön: „Szeretlek téged”. Áadtam bűnös életemet Jézusnak, kértem bocsássa meg sok-sok vétkeimet, és engedelmességet ígértem neki. Nagyon rövid időn belül olyan változás kezdődött bennem, amit csak Istennek tulajdoníthattam. Hogy csak egyet említsek, egy hét elteltével már nem fogyasztottam italt, amire addig képtelen voltam. Mindezek hatására már rendszeresen jártam gyülekezetbe, és én is bemerítkeztem.

Azóta hat év telt el, Isten kegyelmét és törődését nagyon sokszor megtapasztalhattuk feleségemmel együtt. Van egy vállalkozásom is, amivel kapcsolatban nem egyszer átélhettük az Úr segítő és támogató szeretetét. Ami a gyülekezeti szolgálatot illeti, a romamissziós csoport munkáját vezetem, és nagy örömöm telik abban, hogy láthatom, Isten mennyire szeret, és törődik mindenféle emberrel, még az olyanokkal is, akikről a társadalomban már jóformán lemondtak. Nincs reménytelen ember és reménytelen eset az Istennél!

Váradi Norbert

vagyok, huszonhét éves, nő, három kisfiú apja. Arról szeretnék írni, hogy mit jelent számomra Jézus Krisztus. Mielőtt megismertem volna Őt, depressziós voltam, céltalanul éltem, mint sok fiatal. Bár sokan vettek körül, mégis magányos voltam. Sokszor fordultam az alkoholhoz, hogy jobban érezzem magam, de minél többet ittam, annál rosszabb lett a helyzetem. A szívemben belül azonban tudtam, hogy nem ez a megoldás a bennem lévő üresség betöltésére. A munkahelyemen megismerkedtem egy lánnyal – aki ma már a feleségem –, s ő bizonyágot tett nekem Jézusról. Amikor arról hallottam, hogy Ő engem annyira szeret, meghalt értem, és békességet, tiszta szívet ad, tudtam, ez az, amit keresek. Rám neheztedek bűneim, és kértem Istentől a bűnbocsánatot. Ő megbocsátott nekem, ami teljesen megváltoztatta az életemet. Belül és kívül új ember lettem. Azóta Isten szeretetében élek, aki betölti minden szükségemet. Megtapasztalom gondviselését, kegyelméből kaptam feleséget, gyermekeket, akikkel nagyon boldogok vagyunk. Adott munkahelyet, megélhetést, otthont. Nem vagyunk ugyan gazdagok a szó mai értelmében, de az Úr, a mi Pásztorunk az, aki betölti életünket javaival.

Ádámkó Lajos

vagyok, 45 éves, nő, három leány apja, gyülekezeti presbiter. Végzettségem üzemgazdász, egy kis kft. tulajdonos ügyvezetője vagyok. Életemben 26 éves koromig Isten elől futottam, azóta vele járok.

A damaszkuszi úton

Ateistaként Istent káromló életet éltem. A főiskolán azonban találkoztam egy lánnyal, aki minden szempontból nagyon tetszett nekem, csak egy bajom volt vele. Nemcsak, hogy hívő volt, hanem azt mondta: „Biztosan tudom, hogy van Isten”. Próbáltam erről lebeszélni, de nem sikerült megváltoztatnom szilárd álláspontját. Én azt sem hittem el, hogy Isten van. Számomra ez buta, demagóg dolog a huszadik században. De láttam, hogy ennek a lánynak valami plusz van az életében, olyasmi, amit én is szeretnék. Nem tudtam, mit csináljak. Azt a

tanácsot kaptam, hogy mondjam el Istennek, de azt sem hittem el, hogy létezik. Mivel öcsém is hozzám hasonlóan ateista volt, ezért este, amikor a villanyt leoltottuk, fejemre húztam a takarót, és elmondtam ezt az imádságot: „Istenem ha vagy, mutasd meg magad nekem, mert én azt sem hiszem el, hogy létezel.”

Egy hét után, egy délutáni beszélgetés közben megérkezett a válasz „imádságomra”. Átéltém azt, hogy mindaz, ami nyomta a lelkem, mint egy nagy kő, legördült rólam. Átéltém, amint igazi szeretet járja át a bensőm, és a következő pillanatban a térdeimen voltam, hogy megköszönjem mindazt a boldogságot, amit akkor kaptam.

A folytatás is fantasztikus volt, a következő napon egy prédikációban Isten jelezte nekem, mindazt, ami történt, Tőle jött. De még az öcsémmel is problémám volt. Szerettem őt, és szerettem volna a kapcsolatot megtartani vele. Ő sem akarta ezt megszakítani, ezért azt mondta: „Elmegyek az imaházba, és kiderítem, mi itt a csalás.” Így is történt. Elkezdte olvasni a Bibliát, a keresztények által készített kiadványokat. Néhány hónap múlva testvérem ugyanazt élte át, amit én, sőt hitéből fakadó imáját csodás gyógyulás követte. Megtérésem után feleségül vettem azt a lányt, akit Isten felhasznált arra, hogy megmutassa nekem csodálatos dolgait. Ennek 19 éve. Boldog, kiegyensúlyozott családi életet élek, és mindennap hálát adok Istennek, hogy kegyelmes volt hozzám. Sajnálom a korábbi elvesztegetett éveket. Csodálatos dolog Isten gyermekének lenni.

Történekm ma is csodák?

Gondolkodásomat a mai materialista, istentagadó tudomány és közfelfogás formálta. Miután kereszténnyé lettem, próbáltam az értelmemen (jóhiszeműen) erőszakot venni, és a már korábban megismert bibliai történeteket (amelyekben Jézus halottat támaszt fel, és különböző betegségeket gyógyít meg – tevékenységének ez az egyik központi része), olyan tudósításoknak tekinteni, amelyek a mondavilág részét képezik, és nem a keresztény hit ma is megélhető alapköveihez tartoznak. Egyszerűen nem tudtam elhinni.

Egy foghúzás következtében arcüreg műtétet hajtottak rajtam végre, ami sajnos, nem sikerült, és több hétig nyitott arcüreggel éltem (folyamatos kezeléssel a kialakuló fertőzések miatt), amikor egy budapesti istentiszteletre tévedtem (a több száz fős tömeg miatt csak a lépcsőn jutott hely számomra). A lelkeszőnő betegekért kezdett imádkozni. Imádkozott azokért, akiknek éppen valamilyen szív vagy más problémája volt. Gondoltam magamban, van itt több ember, akire ez a leírás illik, de miért nem értem imádkozik. Már abba akarta hagyni az imádkozást – mire ideértem a gondolataimban –, amikor így folytatta „és azért a fiatalemberért, akinek az arcában, a bal oldalon most történik a gyógyulás” – és amit kijelentett, abban a pillanatban meg is történt. Ennek több mint tíz éve, az eredmény ma is megvizsgálható, de ami a legfontosabb tanulság lett számomra, hogy Isten bármit megtehet, nincs számára lehetetlen, ha kéred, teveled is tehet csodát.

Van lehetőség a változásra!

Édesapám alkoholista volt, korán meghalt, nagyapám is ivott. Én is örököltem felmenőim természetét. Akaratgyenge emberként sodródtam a többiekkel. A katonaságnál töltött két év mindebben megerősített, majd leszerelésem után édesanyám meghalt, és visszavonhatatlanul az ital lett a vigasztalóm. KISZ-titkár voltam, illetve más társadalmi szervezet vezetőjeként is dolgoztam, így mindig adódott alkalom az ivásra. 25 éves koromban már nem volt olyan nap, amikor el tudtam volna kerülni az alkoholt, és egyre több kellett. Mellette napi két doboz cigaretta és tíz kávé volt az adagom.

Egy vasárnap délután történt, ültem egyedül a szobámban, előttem egy üveg sör és egy kávé, kezemben cigaretta, és belül megszólalt egy hang: „Olyan ember akarsz lenni, mint az apád?”. Ott, akkor azt mondtam: nem. Elhatároztam, hogy abbahagyom (sokszor megtettem már korábban is, de soha nem volt erőm meg is valósítani). Kiittam a kávé és a sört, elszívtam a cigarettát.

Másnap, zsebemben a cigarettával, indultam dolgozni, de nem gyújtottam rá. A reggeli és a

többi kávé is elmaradt, elmentem a haverokkal a presszóba, de csak üdítőt ittam, és élveztem, hogy nem hiányzik az ital és a cigaretta. Csodálkoztam, hogy honnan van az erő, de tetszett. Egy idő után már a haverokkal sem jártam el a bulikra, mert a sok részeg társaságát józanon nem igazán élveztem. Honnan jött az erő? Nos, Isten elkezdte bennem a munkáját, és Ő adta az erőt. Megszabadított azokból a kötelékekből, amelyek rabságukban tartottak. Később pedig átéltem azt is, hogy életemet teljesen átformálta: boldog, békés életet kaptam tőle. Ennek kerekén 20 éve. Bízom benne és hálás vagyok Neki, mert tudom, hogy mindezt Tőle kaptam ajándékba. Azóta sok emberrel találkoztam, akiknek az életében ez a megtapasztalás hasonlóan történt, és én hiszem, még ma is megtörténhet.

Bukszár Sándorné

{k1999605}

vagyok, 1951-ben születtem Ózdon. Születésem csak bevezető volt, hogy a második, az „igazi születésem” megtörténhessen. Újjászületésem történetét szeretném megosztani a kedves olvasókkal.

Nyolcgyermekes családból származom. Szüleim, sajnos, nem voltak keresztény emberek. Korán férjhez mentem, apunak ugyanis az volt az elve, hogy a lányt akkor kell adni, amikor viszik, és különben is: egy éhes szájjal kevesebb marad odahaza. Ebből a házasságból két lányom született. Tünde 1968-ban és Editke 1972-ben. Mindig csendes, békés családi életre vágytam, ez azonban nem valósult meg. Férjem gyakori kicsapongásai odavezettek, hogy hét év múlva elváltunk. Az ÓKÚ-nél dolgoztam darukormányosként, és nagyon nehéz körülmények között neveltem gyermekeimet, hisz teljesen semmi nélkül indultam. Sok kudarccal és buktatóval kellett megküzdennem egyedül. Persze mindezért Istent tettem felelőssé, tele voltam vádakkal és kérdésekkel. Miért engedte meg, hogy így alakuljon az életem? Egyedül kell a gyermekeimet felnevelni? Pedig én mindent megtettem, hogy megmaradjon a házasságunk.

Egy munkahelyen dolgoztam egy kedves asszonnyal, akinek az élete teljesen más volt, mint az enyém. Ő keresztény volt. Bizonyosságot tett az Úrról, és elhívott a gyülekezetbe. Akkor még csak 22 éves voltam, és nem voltam nyitott arra, hogy az Úr Jézust a szívembe hívjam. Most, visszagondolva tudom, hogy mennyi csalódástól, keserűségtől akart már akkor megmenteni az Úr. Teltek az évek, jöttek a barátok, barátnők. Eljártunk táncolni, mulatni. Azt hittem, ez a boldogság. Még bíztam az emberekben, kerestem az igazit, azt a valakit, aki életemnek értelmet, célt, reménységet ad. Emberektől vártam a megoldást. Ebben a lázas, mégis reménytelen keresésben nem vettem észre, hogy Jézusra van szükségem. De Ő látott engem. Egyre mélyebbre és mélyebbre kerültem, de nem hagyott elveszni. Szelíd kezével utánam nyúlt, hogy felemeljen, és soha többé ne engedjen el, mert Ő az egyedüli, igaz barát. Mikor ezt a csodálatos találkozást átéltem, azt az érzést nem lehet szavakba önteni. Valami olyat éreztem, hogy ez az, amit kerestem és amire mindig vágytam. Teljesen megnyugodott a bensőm, mert olyan kincsre leltem, ami mindennél többet ér, és ez a drága kincs az enyém, amit senkinek soha nem adok oda semmiért. Azon a délutánon, amikor hit által befogadtam Istenemet a szívembe, olyan öröm és békesség költözött belém, hogy éjszaka nem tudtam aludni az örömtől. Szerettem volna mindenkinek elmondani, hogy mit tett velem az Úr. Azóta teljesen megváltozott az életem. Megutáltam régi szokásaimat, mert egy új, jobb, igazibb életet kaptam az Úr Jézustól, aminek van értelme és célja. Megbocsátotta bűneimet, hisz azt mondja Igéje, hogy nincs olyan bűn, amit Ő meg ne tudna bocsátani. Nagyon hálás vagyok Istennek, hogy kegyelme által 36 éves koromban bemerítkezhettem és megkeresztelt Szentlelkével. A két lányom is megtért és bemerítkezett. Majd elköltöztek és családot alapítottak. Isten pedig megajándékozott három leány- és két fiúunokával. Az Úr Jézus az a kútforrás, ahonnan naponta meríthetek immár 12 éve. Hogy mit merítek? Békességet, szeretetet, türelmet, kitartást. Ma sem vagyok azért család nélkül. Isten rám bízott két állami

gondozott kislányt, akikkel igen nagy szeretetben és békességben élünk. Isten ajándékként és gondviseléseként fogadom el ezeket a gyermekeket. Tudom, hogy én magamtól sehogyan sem tudtam volna ezt a békességet megteremteni, ami a családjunkat körülveszi. Ilyet csak Isten tud megtenni.

Azért van bizodalمام és reménységem ebben az életben, mert múltamat irgalmára, jelenemet szeretetére, jövőmet gondviselésére bízhatom.

Juhász Miklós

{k1999606}

vagyok, Ózdon élek immár 50 esztendeje. Középiskolai tanulmányaimat is itt végeztem, érettségit és szakmát szerevezve. Három gyermek édesapja vagyok. Szüleim vallásosan neveltek. 18 évesen döntöttem Isten mellett. Megtérésem és bemerítkezésem után az EPK Ózdi gyülekezetének tagja lettem. A közösségben négy év teológiai tanulmány után presbiteri feladatokat látok el. 1988 óta szállítási vállalkozásba kezdtem, e tevékenységben is tapasztalhatom Isten áldását, hiszen a megélhetésünkhöz szükséges javakat mind ez idáig kirendelte. „*Vessed az Úrra te terhedet, Ő gondot visel rólad.*” (Zsolt 55,23)

Életem eddigi időszakára visszatekintve arról a megtapasztalásról szeretnék írni, hogy miként is éltem át a fent idézett ige valóságát a gyakorlatban. Az emberek nagy többsége törekszik valamire. Sokan szeretnék megvalósítani álmaikat, önmagukat. Vannak, akik jó képességűek, rendkívüli adottságokkal rendelkeznek. Vannak, akiknek jó pártfogóik, ismerőseik akadnak. Ez a cél legtöbbször anyagi jellegű: a testi jólét, kényelem megvalósulását eredményezi, és közben felőrli, tönkreteszi a lelket, gonosz indulatokat szabadít fel. Én egy olyan Pártfogót találtam, aki elsősorban a lelket gyógyítja meg, de gondja van az ember testére is.

Akik vállalkozásba fognak, tudják, két esélyük van: vagy bejön és megélnék belőle, vagy nem sikerül, és esetleg mindenük rámeleg. Nos, én is így indultam, megtéve az első bizonytalan lépéseket, kószolgatva az új helyzetet. Mint hívő embert nem a meggazdagodás vágya ösztökélt, hanem lehetőség adódott számomra, és a nagyobb szabadságot látva, belefogtam. Tevékenységem során sokszor tapasztaltam emberi jóindulatot, segítséget is, de döntő többségben az emberek rossz szándékával, irigységével, elutasító, rossz törekvéseivel találkoztam.

Egyvalakire azonban igazán és mindig számíthattam. Ő pedig az Isten Fia, Jézus Krisztus volt, akiben soha nem csalódtam.

Ahogy teltek az évek, úgy szaporodtak, nőttek a gondok is. Egyre kevesebb lehetőség mellett már-már úgy adódott, hogy nincs tovább. Nem nagyon akadt munka, emberileg nem sok kilátás volt tevékenységem folytatására. Lelkileg kezdtem elfáradni. Az állandó bizonytalanság kezdte felőrölni az idegeimet. Szerettem volna megoldani a helyzetet, de a feladat túlságosan nagy volt, erőm felettinek bizonyult. 1992-ben mindehhez társult még egy félkész ház megvételének szándéka, ahol a határidő elteltével úgy nézett ki, majdnem 100.000 forintot veszítünk el, amit előlegként fizettünk. Az emberi igyekezet kevés volt. Nem tudtunk a helyzeten változtatni, bármennyire szerettünk volna. Már-már az infarktus határán voltam, akkora nyomás volt rajtam, hogy fizikai fájdalmat éreztem. Ebben a szellemi és testi kátyúban azonban volt még egy lehetőségem: felemelni a szavam ahhoz, Akiben hittem, és Aki szavát adta, hogy segíteni fog. Sokszor hallottam és olvastam a Szentírást, és most ebben a helyzetben megértettem: csak akkor lesz megoldás, ha igénylem, hogy Ő avatkozzon be az életembe. A Zsolt 50,15 azt mondja: „*Hívj segítségül a nyomorúság idején, én megszabadítlak téged és te dicsőítesz engem.*” Isten mindenkinek szabad akaratot adott. Ő tiszteletben tartja az ember függetlenségét, de aki bízika Benne és Hozzá fordul, azt meghallgatja. „*Mindenki, akit nekem ad az Atya, énhozzám jön és azt aki hozzám jön, semmiképpen ki nem vetem.*” Milyen csodálatos! Csupán jeleznünk kell szándékunkat, és átengednünk életünk irányítását! Ha Ő vesz kézbe minket, életünk biztonságban van. Nem

ígért gondoktól mentes, felhőtlen jólétet. Sokszor megengedi, hogy nehéz helyzet, probléma köszöntsen ránk, de mindebből a kimenekedést is garantálja.

A fent leírt történet az én esetem volt. Akkor, abban az állapotban megértettem: van egy lehetőségem. Van, akihez bátran fordulhatok, mert nem utasít el, és hatalmában van a dolgok átprogramozása. Ezt velem meg is tette, mert akkor minden rövid idő alatt elrendeződött, jóra fordult.

Azóta folyamatosan tapasztalom, hogy jelen van az életemben. Biztonságban lehetek, mert minden ügyemet megbeszélem Vele, és Ő gondot visel rólam. „*Hagyjad az Úrra a te útadat, és bízzál benne, majd Ő teljesíti!*” (Zsolt 37,5)

Mikola András

vagyok, építésmérnök, sok ház tervezésénél és építésénél közreműködtem már Ózdon. Sokan ismernek régi életemből, de lehet, hogy még nem mindannyian tudják, hogy nekem már új életem van Jézus Krisztusban.

Sokáig nem hittem abban, hogy Isten létezik. Nekem elég volt mindaz, amit láthattam és megfoghattam, amit megtanulhattam és megtapasztalhattam. Életemben megéltem a jót, és megéltem a rosszat, de Istent nem láttam. Egyszer azonban megindult valami bennem úgy 1980–81 körül. Megtudtam egy építésztechnikus barátomról, hogy teológiára jár.

Értetlenkedve kérdeztem, mi juttatta ilyen elhatározásra. Sokat beszélgettünk, talán gúny is vegyült a hangomba, de tiszteltem értelmetlennek tűnő erőfeszítését. 50 éves volt, és nagyon nehéz tananyag elsajátítására adta a fejét. Én a teljesítményét tiszteltem.

Néhány év múlva azonban hívők közé kerültem, csak úgy, „véletlenül”. Családtagjaim sorban megtértek. Odafigyelésem pedig egyre fokozódott, hátha megláthatnám Istent, de ez nem sikerült. Nem láttam meg Istent! Igazzá vált életemben az a helyzet, amit már Lukács evangéliumában Zákeusról olvashatunk: „*Szerette volna látni, hogy ki az a Jézus, de kistermetű lévén, nem láthatta a sokaságtól. Ezért előrefutott és fölmászott egy vadfügefára, hogy lássa Őt, mert arra kellett elmennie. Amikor Jézus odaért, felnézett és így szólt hozzá: Zákeus, szállj le hamar, mert a te házában kell megszállnom. Ekkor sietve leszállt, és örömmel befogadta.*”

Én is „felmásztam a fára”! Felmásztam, mert látni akartam Őt. Felmásztam, és megszólított. Ekkor sietve leszálltam, és örömmel befogadtam a szívembe. Vagyis elkezdtem hinni Benne. De miért kell ez, mi az értelme, és mitől vagyok én ebben olyan biztos? – kérdezheti bárki, aki pont úgy nem hiszi, hogy van Isten, hogy a világmindenségnek van alkotója, mint ahogy én sem hittem.

Azért kell, hogy meggyőződésemmé váljon Isten léte, hogy inspiráljon a tudat és az átélés cselekedetei értelmének kutatására, megismerésére. Az értelme az, hogy Isten el tudja végezni azt a munkát az életemben, amit az emberiség iránti szeretetéből indítva mindenkiben el akar végezni. Ezt így fogalmazza meg Lukács evangélista: „*Mert az Emberfia azért jött, hogy megkeresse és megmentse, ami elveszett.*” Az Emberfia Jézus, akinek testet öltött formájában maga Isten jött el, hogy megmentse az embert.

És azért vagyok olyan biztos Őbenne, mert miután örömmel befogadtam a szívembe, megkezdte és végzi munkáját életemben nap mint nap. Hogy honnan tudom? Onnan, hogy naponta történik meg velem olyasmi, mint amit most leírok. Építési vállalkozó vagyok. Egyszer egy fontos szállítmány várta, hogy a már elindult tehergépkocsi megérkezzen. Meg voltak szervezve a rakodók is, hogy felpakolják. Nagy káromra, sajnos, az autó nem érkezett meg, mert állítólag eltévedt. Bosszankodva tekintettem át újra meg újra a szállításra váró anyagokat, hogy így vezessem le a dühömet. „Hol vagy ilyenkor, Istenem, hol a Te jelenléted áldása az életemben? Igen, megérdemelném, ha büntetsz, de mégis, Uram, én most úgy ráfizetek erre.” Egyszer csak észrevettem, hogy az előkészített anyagok halmaza hiányos. Egy része nincs a rakományban, és le sincs gyártva. Az autó másnap időben érkezett. A

szállítmányból hiányzó anyagok legyártása pont akkorra megtörtént, és nem lett gond a késedelemmel sem.

Én tudom, hogy Isten lát engem, azt is tudom, hogy gondja van rám. Ez már csak több egy kicsit attól, hogy tudok a létezéséről. Véletlen? Szerencse? De nap mint nap? Ugyan már! Nincs most arra lehetőség, hogy kisebb-nagyobb bizonyosságokat tömegével leírjak, de naponta megköszönöm Istennek, hogy gyermekei táborába hívott, és „felmászhattam a fára”, hogy megláthassam Őt hit által, amit annyira szerettem volna. Áldott az Isten neve és létezésének cselekvő valósága az általa teremtett világmindenségben, s ezzel a mi életünkben, mert Isten nem attól van, hogy elhisszük, hanem mi vagyunk Tőle.

Nyeste Zoltánné (szül. Koós Éva)

vagyok, huszonegy évvel ezelőtt tértem meg. Családunkban először édesanyám tért meg, ami nagy ellenállást váltott ki bennem. Nem tudtam elfogadni, hogy van olyan, aki hisz Isten létezésében a XX. sz. végén. Mindennel el voltam halmozva, ami egy fiatal életviteléhez szükséges, a szórakozás, baráti kör, szép ruhák, jó munkahely. Ennek ellenére tudtam, hogy valami hiányzik az életemből, de semmiképpen sem akartam elfogadni, hogy Isten az. Szerettem szórakozni, és az italt úgy kerestem, mint egy pótlékot, ami az ürességérzetet betölti bennem. Édesanyámat nagyon bántotta az állapotom, sokszor próbált hívni a gyülekezetbe, és közben imádkozott értem. De nem tudott rábeszélni arra, hogy elmenjek vele.

Isten mégis belenyúlt az életembe – most már tudom, hogy azt a sok imát hallgatta meg –, és könnyörült rajtam. Egy húsvéti nap történt velem otthon olyan esemény, ami teljesen megváltoztatta az életemet. Indítást éreztem arra, hogy menjek be a szobába. Amikor beértem, nagy erő hatására térdreestem és felkiáltottam: „Istenem! Ha vagy és létezel, mutass jelt nekem! És akkor megígérem, hogy mindenkinek elmondom létezésedet.” Ezután láttam egy látomást az ablakban. Egy régi, kopott kereszt jelent meg előttem, és ki volt rakva ragyogó gyöngyökkel. Sokáig láttam, de teljesen öntudatomnál voltam. Ebben a látomásban kaptam választ Istentől, hogy Ő van, és ez a tudat olyan túláradó örömet hozott nekem, amelyet azelőtt soha nem tapasztaltam. Könnyek között álltam fel, és éreztem, hogy az ürességérzet eltűnt belőlem. Felismertem a kereszt erejét és jelentőségét, megértettem, hogy „azon” a kereszten halt meg az Úr Jézus az én bűneimért. A legnagyobb bűnöm az volt, hogy nem hittem Őbenne, és ebből következtek többi bűneim. De Isten jóságos, és megbocsátott nekem! Ez az öröm és boldogság az elmúlt huszonegy év alatt mindig ott volt az életemben, és ha nehéz napjaim voltak is, tudtam erőt meríteni belőle a gondok leküzdéséhez és megoldásához. Tudom, hogy az életem az Ő kezében van, jobban ismer, mint én önmagam, szívemnek is ismerője. Nem is akarok semmit eltitkolni előle. Mindennap megbeszélem vele a dolgaimat imában, és úgy tudok tanácsot, vezetést kérni Tőle, mint a legjobb baráttól. Szívem vágya, hogy hirdessem minden embernek a Jézus Krisztusról szóló örömhírt.

Jézus Isten Fiaként vállalta a keresztre feszítés gyötrelmét és gyalázatát azért, hogy ezzel megváltson bennünket az örök kárhozattól, hogy aki hisz, el ne vesszen, hanem örök életet nyerjen. Van örök élet és örök kárhozat. A döntés, hogy hová kerülünk, a mi kezünkben van. Azt mondja Isten igéje: „*Aki hisz Őbenne, el nem kárhozik; aki pedig nem hisz, immár elkárhozott, mivelhogy nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében.*”

Ez az ige, függetlenül attól, hogy mit gondol az ember Istenről, beteljesedik. Most még van idő a döntésre, mert kegyelmi időt adott Isten az emberiségnek, de ez az idő már nagyon rövid. Közel van az Úr Jézus visszajövetele, amikor elviszi magával az övéit. De azután már nem lesz lehetőség a megtérésre, csak a kárhozat várására.

Czifráné Labancz Mária

{k1999607}

vagyok, 45 éves pedagógus. Közel kilenc éve, hogy találkoztam Jézus Krisztussal és befogadtam az életembe.

Istenfélő családban nőttem fel, a Bibliában megírt történeteket ismertem, szívem mélyén hittem, hogy Isten létezik, egyes bibliai tanítást az eszemmel is elfogadtam, de valójában nem éltem Istennek tetsző életet, és nem foglalkoztam Isten dolgaival. 1986-ban a férjem, akit mindennél jobban szerettem, tízévi házasság után bejelentette, hogy van valakije, akit nem akar elhagyni, de szeret engem is meg a gyerekeit is, és velünk akar maradni. Mivel tudta, hogy vallásos vagyok, felolvasott egy szakaszt a Bibliából: „...a szeretet mindent eltűr, mindent elfedez, nem keresi a maga hasznát, ... a szeretet soha el nem fogy.” Ekkor iszonyatos harc kezdődött bennem. Emberi méltóságom nem tudta elviselni, hogy a férjem tudtommal és beleegyezésemmel egy másik családhoz is tartozzon, és mivel nagyon szerettem, rettenetesen fájt, hogy elküldjem. Idegileg olyan állapotba kerültem, hogy összeestem a munkahelyemen, több mint tíz kilót fogytam, és folyton az öngyilkosság forgott a fejemben. A negyedik emeleten laktunk, és nem mertem kinézni az ablakon, mert szinte hallottam, amint egy hang azt mondja: „ha most kilépnél, minden kínod megszűnne.” Ilyenkor gyorsan bezártam az ablakot, és odamentem a gyerekeim ágyához, megsimogattam őket, és mindig nemmel válaszoltam a hangnak. Eközben szinte naponként vitatkoztam a férjemmel, hogy Isten valóban elvárja-e tőlem ezt a kettős életet. Aztán eljutottam odáig, hogy Isten nem is létezik, csak kitalálták az önző, gonosz emberek, hogy az olyan szerencsétleneket, mint én, megnyugtassák. Csakhogy ettől az ateista tudattól nem változott meg semmi. Tudtam, hogy élnem kell, de nem volt hozzá erőm, testem, lelkem beteg volt. Rettenetesen félttem, hogy nem leszek képes egyedül helytállni, nem tudom gyermekeimet egyedül felnevelni. Keserűség, igazságtalanság érzet, békétlenség és félelem volt bennem. Eszembe jutott, hogy valamikor olvastam a Bibliában, hogy volt egy asszony, aki megérintette Jézus ruhájának szegélyét, és azonnal meggyógyult. Nagyon szerettem volna akkor élni, amikor Ő itt volt a földön. Milyen egyszerű is volna minden. Közben teltek a napok. Olyan voltam, mint egy robot. Tettem a dolgom otthon is, munkahelyemen is, de úgy éreztem, hogy olyan terhet hordok, ami alatt összeroskadok. Ekkor az édesapám, aki már újonnan született keresztény volt, akart nekem beszélni Jézus Krisztusról, de nem hallgattam meg. Mondtam neki, hogy hagyjon nekem békét, én nem hiszem, hogy Isten létezik, de ha mégis van, akkor elhagyott engem. Én se embernek, se Istennek nem kellek, és csak aludni szeretnék vagy tíz évet, hogy ne kelljen elvégezni azokat a feladatokat, amik előttem vannak, mert úgysem vagyok rájuk képes. Az apukám nagyon türelmes ember volt, azt mondta: nem akar erőszakos lenni, nem akar térítgetni, csak azt engedjem meg, hogy imáiban hordozzon. Nem akartam őt megbántani, így megengedtem, hogy imádkozzon, csak nekem többet ne hozza elő ezt a témát.

Egyszer a kisebbik gyermekem osztálykirándulásra ment. Én éppen ráértem, autóval voltam, és mondtam az egyik szülőtársamnak, hogy menjünk a busz után. Míg utaztunk, beszélgettünk sok mindenről, de mikor téma lett a család, én bizony elsírtam magam. Ekkor elkezdett beszélni Jézusról. Gyorsan le akartam állítani, és mondtam, hogy hagyjon engem békén ezzel a témával. Van Bibliám, tudom mi van benne, de nekem semmi közöm az egészhez. Nem érdekel a zsidók története, Jézus meg már kétezer éve meghalt. Igaz ugyan, hogy feltámadt, de elment a földről, én meg itt vagyok, és elegendem van az egészből. Erre ő azt mondta, hogy Jézus most is itt van. Én erre úgy néztem rá, mint aki nem tudja eldönteni, hogy kettőnk közül ki a hülye. Befejeztük ezt a témát, de megígértem, hogy vasárnap elmegyek abba a gyülekezetbe, ahová ez az anyuka jár. A következő vasárnap betartottam az ígéretemet és elmentem a Kőálja úton lévő kis házba (a régebbi imaházunk – a szerk.), ahol annyi ember volt, hogy alig fértek, még a kicsi székeken is ültek emberek. Az összejövetel elején egy csomó fiatal, legalább harminc, 25–30 év közötti fiú és lány énekelt, de olyan szépen, hogy a sírást is elkezdtem. A fiatalok arcáról sugárzott a boldogság, a béke, amit eddig én még sehol nem láttam. Ekkor arra gondoltam, hogy a hitemtől függetlenül ide kellene járni, mert

legalább nem kellene attól félnem, hogy a gyermekeim rossz társaságba keverednek. Az énekek után felolvasták az Igét: „*Jöjjetek éh hozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és terheket viseltek...*” Többre nem emlékszem, mert ez a néhány szó úgy mellbe vágott, hogy végigsírtam az egész istentiszteletet. Olyan volt, mintha Jézus személyesen nekem mondta volna ezeket a szavakat. A végén megkérdezte a pásztor, hogy van-e valaki, aki szeretné, hogy imádkozzanak érte. Én, magam előtt tuszkolva a gyermekeimet, előre mentem. A pásztor megkérdezte, mit szeretnék, miért imádkozzon. A sírástól alig tudtam beszélni, és azt mondtam, hogy semmit nem akarok, csak nyugalmat. A pásztor a fejemre tette a kezét, és úgy imádkozott, ahogy addig még soha senkit nem hallottam. Nem ismert engem, de olyanokat mondott, ami szívem legmélyéből jött, olyanokat, amiket senkinek nem mondtam el, mégis olyan volt, mintha ismert volna. Imádkozás közben azt a nehéz terhet, amit már négy éve cipeltem, valaki levette a vállamról. Felszabadultam a rám nehezedő nyomás alól, elmúlt a félelmem, könnyűnek és boldognak éreztem magam.

Azóta nem cipelek súlyos terheket, nem félek az élettől, de a haláltól sem. Nem kétséges előttem többé Isten létezése, és már nem keresem Jézust, mert megtaláltam. Tudom, hogy él, és soha nem hagy el, velem volt akkor is, amikor terheket cipeltem. Sok év telt el azóta, és gyermekeim is felnőttek. Amikor rájuk nézek, tudom, hogy Isten sokszorosan kárpótolt engem az elveszett házasságomért. A szívem pedig tele van békével és szeretettel.

Kovács Béla

{k1999608}

vagyok, 37 éves, nős, két szép kislány édesapja. Olyan családban nőttem fel, ahol szüleim istenfélő légkörben neveltek bennünket, öcsémet és engem. Mivel ők a pünkösdi gyülekezet tagjai voltak, sőt édesapám időközben a teológiát is elvégezte, már kisgyermekként vittek magukkal minket az istentiszteletre és a gyermek bibliakörbe, amit akkor vasárnapi iskolának neveztek. Itt több mindent tanultunk és hallottunk Istenről, az Ő munkájáról a világban, de őszintén megvallva ezek a dolgok egyáltalán nem kötöttek le és nem érdekelték. Ahogy növekedtem, egyre terhesebbé vált a gyülekezetbe járás, és amikor középiskolába egy másik városba kerültem, úgy határoztam, hogy nem megyek többször. Szüleim egyáltalán nem erőltettek és szemrehányást sem tettek ezért, pedig nyilván szomorúságot okoztam nekik. Így visszatekintve nagyon értékelem ezt a magatartásukat, hogy imádságos szívvel ugyan, de mint öntudatos fiatalembert, engedtek a magam útján járni.

Mindig tudtam, hogy van Isten, de nem foglalkoztam vele. Úgy gondoltam, hogy az akkor divatos ideológia elégséges ahhoz, hogy a körülmények javításán keresztül az embereket is megjavítsa. El is határoztam, hogy elvégzem majd az ML egyetemet, (*marxista – leninista. Szerk.*) amire hála Istennek nem került sor, mert csak merő időpocséklás lett volna. Kijártam a középiskolát, majd egyetemre kerültem, amit jó eredménnyel végeztem el. El kell mondanom, hogy ezekben az években az Úr mindig ott volt velem, megőrzött minden rossztól – szó szerint, nem kerültem olyan környezetbe, ahol a züllés volt a jellemző. Azt hiszem, amolyan jól nevelt, szorgalmasan tanuló fiatal voltam.

Hálával a szívemben emlékszem vissza azokra a dolgokra, amelyekben az Úr nyilvánvaló gondviselését tapasztaltam meg, akkor még tudatlanul. Egyszer az iskola büféjében voltunk, és a lépcsőfordulóból egy nehéz vaslánc esett le pontosan arra a helyre, ahol egy pillanattal azelőtt álltam. Máskor forgalomirányító voltam katonáéknál, és befejezve feladatomat a kereszteződés közepéről éppen le akartam vonulni. Megindultam és egy autó, máig sem tudom honnan, elsuhant mellettem úgy, hogy a kezemmel érintettem. Vagy egyetemi vizsgák, amelyekben Isten olyan sokszor állt mellettem. Eszembe jut, hogyan kaptam valószínűségi számításból ötöst a matematika szigorlaton. Sajnos, a mateknak ez volt az az ága, amely mind a mai napig meglehetősen homályban van előttem, de az első tételt sikerült megtanulnom, ami csak a bevezető dolgokat tartalmazta. Mit ad Isten, a szigorlaton pont ezt

húztam, és ötöst kaptam belőle. Még bizonytalán több ilyen dolgot is össze tudnék szedni, ami velem esett meg, de nagy hatással volt rám az is, amikor az öcsém felugorva a mozgó vonatra, aláesett és a cipője – ami beleakadt a lépcső rácsába – tartotta meg, hogy a kerekek közé ne zuhanjon. Minderre ki merné azt mondani, hogy nem Isten gondviselése őrizt minket. Azonban ezek még nem hozták el az igazi változást életemben, de az is elérkezett hamarosan. Nagyon komoly kapcsolatom volt egy lánnyal hosszú évek óta, ami sajnos rosszul végződött. Ragaszkodásom és szeretetem ellenére elvetett magától, ami akkor olyan volt nekem, mint amikor valaki leesik az emeletről egy mély kútba, ahonnan nincs kiút és ahonnan csak fölfelé látni. Ez volt az a pont, ahol fölismertem, hogy az az Isten, akiről gyermekkoromban sokat hallottam, van és létezik, hogy Jézus Krisztus, Aki azért jött, mert szereti az emberiséget és meg akarja őket a bűnből szabadítani, engem is szeret. Valaki elvetett engem, de Ő megtalált. Ekkor, csodák csodája, hirtelen egyik napról a másikra világossá vált előttem Isten nagy kegyelme, amely eddig is kísért az életemet. Felismertem, hogy annak ellenére, hogy csak a jót és szépet akartam abban a kapcsolatban, mégsem voltam hibátlan, mert a jót és szépet nem tudtam úgy a gyakorlatba átültetni, ahogy szerettem volna. Jézus Krisztust befogadtam a szívembe, Ő megbocsátotta a bűneimet, a rosszul sikerült dolgokat, és békét adott. Kimentett a kétségbeesésből, erőt adott az egyetem elvégzéséhez, a munkába álláshoz. Sok kedves fiatal ismertem meg az ózdi gyülekezetben, amikor szülővárosomba visszakerültem. Azt kell mondanom, semmiképpen sem cserélném vissza a korábbi életemre a jelenlegit. Most már tudatosan élem át Jézus Krisztus szeretetét és gondviselését az életemben. Kedves feleséggel, szép gyermekekkel ajándékozott meg engem az én Istenem. Ózdnak ebben az elmúlt nehéz évtizedében is mindvégig volt munkám, sőt másod- és harmadállásom is. Eszembe jut, amikor 1993 végén az utolsó között sor került arra, hogy elbocsássanak a kohászattól, az utolsó, vagy az utolsó előtti napon, amit még ott töltöttem, keresett meg valaki, hogy szükség lenne rám egy másik cégnél. Feleséggel már korábban imádkoztunk azért, hogy az Úr ne engedjen munka nélkül lennem, és íme, csodálatosan meghallgattott a kérésünk. Munkámban is sokszor megtapasztaltam Isten közelségét, de ami a legfontosabb: érzem és kívánom érezni mindennapon az Úr Jézus szeretetét és törődését az életemben. Ő az a barát, akinek elmondhatom dolgaimat, aki meghallgat és békességet ad. Őrá támaszkodtam és számítok rá a jövőben is, mert nem csalódtam benne. Bár nekünk is megvannak a hétköznapi küzdelmeink, de a nagy harcokat Isten harcolja értünk, a kisebbekhez pedig erőt ad elviselni és türelemmel lenni. Talán ez az, ami igen fontos. Jó várni és bizalommal lenni Isten iránt.

Bodrogi Józsefné

vagyok, 46 éves, két gyermek édesanyja. (Zsolt 27 éves, Beáta 22 éves, mind a ketten szobrászok). Katolikusnak születtem, de a vallást valójában nem gyakoroltam. Szüleim nagy szeretetben, szigorúságban, becsületre és istenfélelemre neveltek mindhármunkat, két lánytestvéremmel együtt. Be is írtak hittanórára az ózdi kistemplomba, de rövid időn belül abba kellett hagynom, mert apám munkahelye függött az én templombajárásoimtól, mivel párttag is volt.

Emlékszem, a sok tudományos könyve között volt egy nagy fekete könyv is, a Biblia. Bár nem ismertem a tartalmát, mégis titokzatosnak tűnt számomra. Esténként mindig elimádkoztunk egy imádságot, amit édesanyánk és nagymamánk tanított. Két, már felnőtt gyermekemet – férjemmel együtt – én is ilyen szellemben neveltem föl. Munkahelyemen elismert, megbecsült dolgozó voltam. A rendszerváltozás, mint sok másnak, munkanélküliséget hozott számomra is. Szakmám, a bődíszművesség, és 1991-ben vállalatunkat fől számolták. A munkanélküli időszakban, átképeztem magam nőiruhakészítőnek. 1994 márciusban, a tanfolyam elvégzésével elhelyezkedtem egy külföldi kft.-nél. Szerettem ott dolgozni. Másfél év múlva elbocsátottak ilyen-olyan oknál fogva. Nagyon fájt

ez nekem, szégyennek éreztem családom, ismerőseim előtt és igazságtalannak tartottam. Egy ismerős lelkésznek beszéltem ezekről a dolgokról, aki elmondta, hogy van megoldás. Beszél Jézusról, és én elfogadtam Őt. Legfőbb vágyam ekkor még mindig az volt, hogy visszakerüljek volt munkahelyemre. Vezetőim hosszas könyörgés után visszavettek. Így az újabb, két hónapos munkanélküliségem megszűnt.

1996-ban hallottam a reiki erőről, mint egyetemes „isteni” erőről, melyről azt mondják, hogy a rákos betegeket is meggyógyítja. Jelentkeztem egy tanfolyamra, amit okleveles nemzetközi természetgyógyászként végeztem el. Örültem, hogy másoknak gyógyulást hozhatok. Azt hittem, hogy ez a szeretet energiája, ami Istentől ered. Ingyen kaptam, és én is önzetlenül gyakoroltam. (Munkahelyemen is „gyógyítottam”. Volt, aki hitt benne, de volt, aki démoni erőnek nyilvánította.) 1996 októberében újra elbocsátottak munkahelyemről. Minden összeomlott bennem. Ekkor Isten a pünkösdi gyülekezetbe hívott. Csodálatos volt az első alkalom, az ige. A szeretet, amit átéltem, megragadott. Tudtam, hogy itt a helyem. Gyülekezeti barátaimnak beszéltem a természetgyógyásatról, de ők elmondták, hogy helytelen úton járok. Ekkor még nem ismertem eléggé a Szentírást. Intenzíven jártam az alkalmakra, olvastam a Bibliát, egyre erősödtem a hitben. Miután megismertem az igazi isteni szeretetet Jézus Krisztusban, már tudtam, hogy nem Istentől van a természetgyógyászat, hanem okkultizmus, ezoterika, spiritizmus, megtévesztés, amivel engem is becsaptak. Megtagadtam Jézus nevében ezt az okkult szennyet. Jézus mellett döntöttem inkább, átadtam Neki az életemet. Bemerítkezési tanításra jártam, a reikis oklevelet elégettem, valamennyi ehhez kapcsolódó könyvemmel együtt. 1998. május 3-án bemerítkeztem, és régi életemet megtagadva, új életet kezdtem Krisztusban.

Ő az egyetlen igaz út, a világosság számomra. Hálás vagyok Neki, mert megtisztított, megszabadított. Azóta megváltozott az életem, kaptam általa munkahelyet, csakúgy mint a családom többi tagja is. Ő munkálkodik az életünkben, áldom, magasztalom, és imádom Őt. Soha el nem hagyom.

Jene András

{k1999609}

vagyok, 37 éves, két gyermek apja. A lányom 15 éves, a fiam 10. Szeretném elmondani, hogyan talákoztam Istennel.

Egy vasárnap délelőtt, ezelőtt hét évvel, késztetést éreztem, hogy menjek el a pünkösdi gyülekezetbe. Régebben már hívtak, de nem mentem el. Most valaki megszólított belülről, és ennek nem tudtam ellenállni. A gyülekezetben egy „szerető nagy családdal” talákoztam, akik nyugalmat és békességet árasztottak. Istennek a beszéde, amely itt hangzott, különböző gondolatokat ébresztett. Kérdések fogalmazódtak meg bennem: Valóban ez az igazság? Hogyan lehetséges ez? Ezt azért mégsem hihetem!

Közel két évig forgattam magamban az ehhez hasonló gondolatokat, amíg bizonyossá nem vált számomra, hogy a Biblia minden szava igazság. Megértettem azt az üzenetet, amelyet Isten az Ő Fián keresztül üzen ennek a világnak: „*Mert úgy szerette Isten a világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.*” Hát így lett nekem is örök életem!

Most egy példát szeretnék elmondani arra vonatkozóan, hogy Isten hogyan szólít meg, és hogyan vezeti az életünket, mert sokak számára ez nehezen érthető. Isten úgy vezetett engem új munkahelyre, hogy belülről szólított meg. Tudni kell, hogy megtérésem előtt és után is egy darabig egy italbolt társtulajdonosa voltam. Munkám során egyszer éppen egy pohár pálinkát töltöttem ki az egyik vendégnek, amikor az egyik gyülekezeti barátomat pillantottam meg a nyitott ablakon keresztül, s automatikusan hátraléptem. Abban a pillanatban egy hangot hallottam belülről: Ki elől bujkálsz te? A barátod elől? Annak nincs értelme, mert ő tudja, hogy itt dolgozol. Vagy Isten elől? Előle pedig nem kell, s nem is lehet elbújni, hiszen Ő

mindenről tud. Nagy nyugtalanság vett erőt rajtam. Attól a naptól kezdve azért imádkoztam, hogy Isten mutassa meg számomra azt a másik helyet, ahol dolgozzak, mert nem volt többé nyugalmam akkori munkámban. Rövid időn belül kilépési lehetőség adódott a vállalkozásból, és egy másik területre válthattam át, ahol már békességem van a munkám felől.

Ebben a félelemteli és háborgó világban is nyugodt tudok maradni, mert az Úr Jézus szavai élnek bennem: „Ne félj, mert én veled vagyok!” Tudom, hogy Ő gondot visel rólam és szereteteimről, s mindazokról, akik hittel fordulnak Hozzá.

Csorba Ágnes

vagyok, 37 éves, két gyermekemmel élek. Az Úr Jézus szeretetét 1997-ben ismertem meg, és befogadtam Őt a szívembe. Az emberek többségéhez hasonlóan én is csak akkor kezdtem Istennel foglalkozni, amikor problémáimat már nem tudtam egyedül megoldani.

Ilyen volt az a megromlott élettársi kapcsolat is, amiben három gyermekkel éltünk együtt, amikor eszembe jutott, hogy valakitől kérek egy Szentírást. Akkor még nem tudtam, mit várok tőle. Ahogy felületesen elolvastam az Ószövetséget, a kalandos történeteket, úgy gondoltam, hogy biztosan elhagyott bennünket a Teremtő, azért van olyan sok bajunk. Így még nagyobb lett bennem a káosz. De az egyre romló kapcsolatban, mind inkább Istenhez fohászkodtam. Mindenféle dolog megfordult a fejemben, amit egy ember ki tud találni, csak hogy vége legyen már a lelki szenvedésemnek. Tovább olvasva az Újszövetséget, döböntem rá, hogy Isten itt van közöttünk, és mindent tud rólunk. Nagyon szeret bennünket, annyira, hogy az Ő egyetlen fiát, Jézus Krisztust adta kereszthalálra a mi bűnünkért, még a mi legkisebb bűneinkért is, hogy aki befogadja szívébe Jézust, mint Megváltót, örök élete legyen, és része legyen egy olyan örök országban, ahol nincs nyomorúság, fájdalom, szegénység, szeretetlenség. Reménység gyúlt bennem, talán nincs minden veszve, és egyre többet fohászkodtam Hozzá, bocsássa meg az ellene elkövetett bűneimet, és segítsen kikerülni a nyomorúságból. És akkor az Úr Jézus kinyújtotta drága, átszegett kezét, és elindított a világosság felé. Hívott ismerőseimen keresztül az Ő népe közé, így kerültem az ózdi gyülekezetbe, ahol olyan szeretettel fogadtak, amiről azt gondoltam, hogy nincs is ebben a világban. Így vált bizonyossá bennem, hogy Isten mindenkit szeret személyesen, válogatás nélkül, és hogy mekkora a kegyelme fia, Jézus Krisztus által az olyan szerencsétlen sorsú emberekhez is, mint amilyen én vagyok.

Ettől kezdve az Úr csodálatosan kivezetett a nyomorúságos kapcsolatból, és szó szoros értelemben új életet adott. Mint utóbb kiderült, tizenegy éves kislányom is fohászkodott Hozzá, mert ő is sokat szenvedett. Isten meghallgatott bennünket, és új élethelyzetbe állított. Bár egyedül nevelem gyermekeimet, mégsem vagyok egyedül, mert az Úr velünk van, és nem hagy el minket, mert igazságos és hűséges.

Berki Bertalan

vagyok, 64 éves. Négy gyermekem van és hat unokám. Feleséggel a Gálvölgyében lakunk, Táblában.

1952-ben ismertem meg Jézus Krisztust, tizenhét éves koromban. Egyszer meglátogattam egyik idős rokonunkat, aki már akkor járt a pünkösdi gyülekezetbe. Ő tett nekem először bizonyosságot az Úrról. Megfogta a kezem, amikor már indulóban voltam hazafelé, és megígértette velem, hogy el fogok menni a gyülekezetbe. Sokáig nem mentem el, de olyan nyugtalanság volt bennem emiatt, hogy végül is elmentem. Akkor még a Kőalján volt az imaház. Ahogy beléptem, nagy szeretettel és melegséggel fogadtak engem, ami megragadott. Tudni kell rólam, hogy nagyon makacs és engedetlen gyerek voltam, a szüleimnek, különösen édesanyámnak sok szomorúságot okoztam. A gyülekezetben a Bibliából olvastak fel egy szakaszt, a Prédikátor könyvéből, amely így hangzott:

„Örvendezz ifjú, amíg fiatal vagy, légy jókedvű ifjúságod idején, és élj szíved vágya szerint,

ahogy jónak látod! De tudd meg, hogy mindezekért Isten megítél téged!”

Ez az ige nagy félelemmel töltött el, különösen az, hogy mindazért ítélet jön, ami rosszat korábban tettem. Eszembe jutott, sokszor milyen durva voltam az édesanyámmal, milyen sokszor beszéltem vissza, csúnyán káromkodtam. Ahogy mentem hazafelé, mindegyre csak ez járt a fejemben. Este letérdeltem az ágyam elé, és azt mondtam: Istenem, ha igaz, hogy Te létezel, akkor add tudtomra. Máig sem tudom hogyan, de akkor, ott átéreztem Isten jelenlétét. A sok hazugság, engedetlenség, a lopások – mert többször is megloptam a szüleimet, mivel kellett a pénz, hogy a sportkörrel utazzunk, abban az időben ugyanis bunyóztam –, tehát mindez nagyon rám nehezedett. Szó szerint éreztem bűneim terhét. Megeredtek a könnyeim, és imádkoztam az Úr Jézushoz, bocsásson meg nekem. Akkor nagy öröm töltött el, megkönnyebbültem, sírtam és nevettem egyszerre. Örömben lábujjhegyen ugrándoztam, nehogy felébrezzem a szüleimet, akik a szomszéd szobában aludtak. Olyan jól esett a sírás. Azelőtt nem sírtam én soha, nagyon kemény gyerek voltam.

Szüleim észrevették rajtam ezek után, hogy megváltoztam, mégis elleneztek imaházba járásomat, mert pártiskolába akartak küldeni a munkahelyemről. Megmondtam apámnak, mindenben engedelmeskedek neki, de azt az egyet ne kérje tőlem, hogy ne menjek többet a gyülekezetbe. Még sokáig kinevettek, kigúnyoltak a testvéreim, a sógorom, de Isten megadta nekem, hogy megtörjön a jég, és elfogadja a családom, hogy megtértem, Isten gyermeke lettem, és így is akarok élni.

Azóta az Úrral járok, immár negyvenhét éve, de nem bántam meg. Nekem Ő az életet jelenti. Jézus Krisztus az életem legrágább kincse, az értelme. Nagyon szeretem olvasni a Bibliát, ami Isten szava. A mindennapokban is olyan sokszor megtapasztalhattam Isten megőrző kegyelmét. Nem sokkal megtérésem után egy reggel, amikor imádkoztam munkába menetel előtt, egy belső hang szólott hozzám: Ma nagyon vigyázz! Ahogy beértem a gyárba, mindenfelé forgattam a fejemet, igyekeztem kiszűrni az esetleges veszélyforrásokat, nehogy rám essen valami, vagy elüssön egy autó. Munkatársam, akit a darun váltottam, mondta, hogy az éjszaka nem volt semmi különös, csak valami zörejt hallott a motortól, de az nem okozott semmi gondot. Nem is nagyon figyeltem, mit mond, csak felmásztam a darura. Ahogy bekapcsoltam a főkapcsolót, abban a pillanatban átment rajtam a 380 V. Nagyot ordítottam, nem tudtam szabadulni az áramtól és elsötétült előttem minden. Órákkal később a mentőállomáson tértem magamhoz. Azt mondták, elszakadt a földelő vezeték, és én öt teljes percig voltam feszültség alatt. Mégis éltem! Ez Isten csodája volt! Ő ugyan figyelmeztetett előre, hogy vigyázzak, én mégis könnyen vettem, amit a munkatársam mondott, és nem néztem meg a motort, hogy mi hibája lehet. Isten azonban könyörült rajtam, és megmentette az életemet. Gyakran ima közben figyelmeztet a Szentlélek a belső hang által, mint az előbbi esetben is.

Szintén fiatal koromban történt, hogy vizes mellhártya gyulladást kaptam, és kórházba kerültem. Az orvosok nem akarták a vizenyőt lecsapolni, mert attól tartottak, hogy még több gyülemlik fel. Három hétig feküdtem benn, és vártam, hogy meggyógyuljak, de nem történt semmi. Minden másnap küldtek a röntgenre, van-e valami javulás. Egyszer két néni meglátogatott a gyülekezetből, és azt mondták, hogy az Úr Jézus meg tud engem gyógyítani. Imádkoztak értem, én is imádkoztam a paplan alatt. Másnapra volt kitűzve az idő, hogy kénytelenek lecsapolni a vizet, mert nem javulok. Reggel már én is felkészültem a beavatkozásra. Az orvos megkopogtatott, de valami furcsát vett észre rajtam. Nem találta a vizet! Elküldött röntgenre, de az is kimutatta, hogy az éjszaka eltűnt a vizenyő a mellhártyámról! Jézus Krisztus meggyógyított!

Csak azt mondhatom, valami csodálatos dolog Istennel járni, benne bízni, Rá támaszkodni. Az Úr sokszor megsegített bennünket anyagilag is. A négy kisgyerekekkel gyakran voltunk szükségben. Soha nem kértünk senkitől pénzt, csak az Úrnak mondtuk el a gondunkat. Ő pedig mindig meghallgatott! Volt, hogy a szülőket, a gyülekezeti barátokat indította, hogy

segítsenek.

Visszanézve mindezekre, elmondhatom, hogy az örök életem sem lesz elég arra, hogy hálát adjak az Úr Jézus Krisztusnak, mindazért a sok jóért és törődésért, amit megtapasztaltam vele.

Oláh Tamásné

vagyok, férjezett, házasságomból három fiam és egy lányom született. Az Úr Jézus a legkisebb fiamat hívta el először a keresztény életre, és én rajta keresztül ismertem meg Őt, az élő Isten Fiát. Hogy hogyan? Ezt szeretném most elmondani.

Mindig érdekelt, hogyan is keletkezett a világ. Valahol belül tudtam, valakinek létre kellett hoznia ezt a csodálatos világot, mert minden olyan tervszerű benne, és nem lehet pusztán véletlen műve, hogy létrejött. Foglalkoztatott, amit a tudósok mondanak az evolúcióról, de amikor kutattam az igazságot, a szívemmel mégsem tudtam azt elfogadni. Tehát úgy döntöttem magamban, mégis Isten teremtette a világot, de Istennel kapcsolatban ennyi ki is merítette ismeretemet.

Szép csendesen éltem az életem, míg egy szép napon Hollandiából keresztény fiatalok jöttek a Szolgálatóház előtti térre (1991 nyarán, a Szerk.) az evangéliumot hirdetni énekekkel, pantomimmal. Kimentünk a gyerekekkel a térre, hogy megnézzük, mi is történik ott. Ahogy odaértem, csak megálltam, és szinte földbe gyökerezett a lábam, annyira megérintett Isten jelenléte. Minden, ami ott történt, nagyon elgondolkoztatott. Kaptam szórólapot is, amin a tízparancsolat állt. Aztán megpillantottam egy könyvet, amit árultak, a Biblia volt az. Rögtön kaptam az alkalmon, és vettem egyet, hogy megnézzem, mind igaz-e, amit felolvastak belőle. Otthon aztán elkezdtem olvasni, de unalmasnak találtam és leraktam.

Egy évvel ezután a fiam odajött hozzám, és mesélt nekem a gyülekezetről, ahová akkor ő már eljárt, hogy ott az emberek mennyire mások. Éppen tévéztem, és idegesen elzavartam, hogy hagyjon engem békén. Mondtam neki, ha akar, továbbra is járjon, de engem ne zavarjon ezzel. A fiam akkor még csak tizenegy éves volt. Később mégis elgondolkoztam azon, amit a kereszténységről és a hitről mondott.

Pár hónap elteltével egy vasárnap ismét hívott, de mondtam neki, hogy menjen csak nyugodtan, engem hagyjon tévézni. Ekkor ő sírva leült mellém, és azt mondta: „Anya, én nem akarom, hogy a pokolra juss, és Isten sem akarja ezt. Kérlek, gyere el a gyülekezetbe!” Ez a mondat olyan mélyen érintett, hogy felálltam és elkezdtem öltözni. Végül is mindketten elmentünk a pünkösdi gyülekezetbe. Ott Isten Lelke megérintett, és sírni kezdtem. A fiamat kértem, jöjjön előre velem, hogy imádkozzon értem az az amerikai vendégpásztor, aki akkor prédikált az Isten országa eljövételéről, mert én magamban nem mertem a felhívásra előre menni. Imádkozás alatt éreztem, hogy megkönnyebbülök, mint akiről egy súlyos, nehéz terhet vesznek le. Isten volt az, aki levette rólam bűneim terhét.

Attól fogva az Úr áldása szállt az életünkre. Gyógyulást nyertem betegségeimből, megszabadultam több dologból, ami uralkodott rajtam. Örülök, hogy a fiam és a kislányom is velem együtt jár a gyülekezetbe.

Nyeste Zoltán

vagyok, hívő családban születtem negyvenegy évvel ezelőtt.

A gyülekezeti élet és szertartás teljesen megszokott volt számomra, és kamaszkoromra már egyáltalán nem tudott lekötni, unalmassá vált. Ezért igyekeztem minél hamarabb megszabadulni tőle. A lehetőség akkor adódott, amikor Budapestre kerültem tanulónak. Ekkorra már teljesen elszakadtam a vallástól, ateistává váltam, és szégyelltem, hogy a szüleim hívők. A nagy szabadságérzet – hogy azt teszek, amit akarok – meghozta nemkívánatos gyümölcseit. Megindultam a züllés lejtőjén. Egyre mélyebben csúsztam bele a bűnökbe, de ugyanakkor egyre inkább tudatosult bennem az is, hogy nem folytathatom így tovább. Ezért feladtam jól fizető állásomat, és hazajöttem. Arra gondoltam, hogy a környezetváltás

hatására „megjavulok”, de még rosszabb lett a helyzet. A kilátástalanság és a szerelmi bonyodalmak hatására többször megpróbáltam véget vetni életemnek, de – most már tudom – Isten nem engedte meg, hogy meghaljak. A családom megpróbált segíteni, és hívtak a gyülekezetbe Jézushoz, mint az egyedüli megoldáshoz, de én mereven elzárkóztam előle. Így érkezett el az 1980-as év, amikor gyökeresen megváltozott az életem. Már több éve amatőr szinten foglalkoztam fényképezéssel, és februárban Miskolcon egy új pünkösdi imaházat avattak. A szüleim, a hobbimon keresztül tudtak rábírni arra, hogy elmenjek erre az eseményre, mivel az ózdi gyülekezetből sokan mentek, és így sok fényképet kellett készíteni. Ezen az alkalmon történt egy olyan átélésem, ami teljesen megingatta ateizmusomat. Az igét egy svéd vendég hirdette, és ígehirdetés közben mondott egy prófeciát. (A prófécia, Isten időszerű üzenete, ami személy[ek]hez, gyülekezetekhez és különböző élethelyzetekhez szól a Szerk.) Ez az ember pár szóban olyan dolgokat mondott el rólam, amit csak én ismerhettem, de én akkor láttam őt először életemben. Azt mondta, hogy Isten ereje fog átjárni. Abban a pillanatban hatalmas erőt éreztem, hasonlót ahhoz, mint amikor az embert megrázza az áram, de nem volt kellemetlen. Annyira remegtem, hogy képtelen voltam legalább fél óráig exponálni a fényképezőgéppel, mert a kép életlen lett volna. Sebesen járt az agyam. Mi történt velem? Semmi extázis, felfokozott érzélem, semmi olyan a gyülekezetben, amit az én nagyon is racionális gondolkodásommal meg tudtam volna magyarázni. Rádöbbsentem arra, hogy Istennek az életembe való beleavatkozása az egyedüli magyarázat az átélésemre. Ha viszont Isten létezik, akkor, amit a hívők hirdetnek, az is igaz, és van pokol is, ami felé tartok, ha nem kiáltok Istenhez segítségért.

A gyülekezetbe való viszonyulásom ezek után változott meg. Elkezdtem „megjavulni”. Már kevesebbszer rúgtam be, már csak egy doboz cigit szívtam naponta stb..., és eljártam vasárnaponként a gyülekezetbe. Így érkezett el húsvét napja. Az esti alkalom után a lelkipásztor felhívására sokan ott maradtak imádkozni. Mivel szüleim és testvéreim is ott voltak, én is maradtam, mert nem volt kedvem egyedül hazamenni. Mindenki letérdepelt a padokban, én is ezt tettem, hiszen ismertem a szokásokat. Hallgattam, ahogy a többiek imádkoztak, és azon erőlködtem, hogy valami gyerekkori imádság jusson az eszembe. Ebben a helyzetben egyre erősebb szégyenérzet borított el Isten előtt, végül kibukott belőlem: „Ennyire istentelenné váltam volna, hogy egy gyerekkori ima sem jut eszembe?” Ahogy ezt kimondtam, úgy éreztem, valami hatalmas teher kezd belepasszírozni a földbe, ami alatt teljesen összetörtem. Kiöntöttem szívemet az Úr előtt, elsoroltam a bűneimet, és kértem Jézust, bocsássa meg azokat, jöjjön az életembe, legyen Ő az Ura. A teher lehullott rólam, csodálatos öröm és boldogság töltött be, amelyet azelőtt még soha nem tapasztaltam. Tudtam, hogy újjászülettem, és örök életem van Jézus által.

Az életemben gyökeres változások történtek. Minden, amit addig szerettem tenni, utálatossá vált számomra, és minden, ami idáig unalmas és semmitmondó volt, örömmel és izgalommal töltött el.

Azóta eltelt tizenkilenc év, és számtalanszor megtapasztaltam, milyen csodálatos Jézussal járni. Sok-sok nehéz élethelyzet, megoldásra váró probléma volt ez idő alatt, de Jézus mindig segített, sohasem hagyott magamra. Azt szokták mondani, hogy az ember minden döntését, minden buzgalmát az idő próbálja meg, hogy helyes volt-e vagy sem. Ez így igaz! Az én életemben ez a tizenkilenc év a bizonyíték, hogy jól döntöttem.

Bakos Sándorné

vagyok, 49 éves rokkantnyugdíjas, három felnőtt fiú édesanyja. 1996-ban egy ismerősöm hívott el egy istentiszteleti alkalomra a gyülekezetbe. Ekkor Isten úgy megragadott, hogy azóta is vele járok. Bárcsak hamarabb kaptam volna ezt a meghívást!

Befogadtam szívembe az Úr Jézust, majd 1998. május 3-án megkeresztelkedtem (bemerítkeztem). Az Úr teljesen átfőrmálta az életemet, megbocsátotta a bűneimet és

megtisztított. Családomban is észrevettem a változást, és tudom, hogy Ő mindig velem van. Ha bármi gondom van, Hozzá fordulok imáimban, és azt tapasztalom, hogy megsegít, meghallgatja imádságomat.

Csak egy rövid történetet mondanék el arról, mennyire igaz az, hogy az Úr meghallgatja azokat, akik hittel kérnek Tőle.

Már korábban probléma volt az egészségemmel, kivizsgáltak, és közölték velem Miskolcon a CT-vizsgálat után, hogy agydaganatom van, amit meg kell műteni. Elkeseredtem, de eszembe jutott, hogy nekem is van lehetőségem kérni az Urat, hogy gyógyítson meg. Hittem, hogy képes engem meggyógyítani, talpra állítani! A gyülekezet tagjai sokat imádkoztak és böjtöltek értem, és én is állandóan kértem Őt, hogy gyógyítson meg. Beleegyeztem tehát a hatórási műtétbe, ami meg is történt.

Az eredmény pedig az lett, amit szerettem volna. Maradandó károsodás nélkül meggyógyultam. Hálát adok az Istennek, mert tudom, hogy meggyógyított! Átsegített a műtéten, talpra állított, azóta nincs semmi problémám. Örülhetek a családomnak, és mindenkor hálát adok a csodáért. Nagyon szeretem Őt, mert érzem és tudom, Ő is szeret engem.

Két nagymama • Nagy Hajnalka

Két nagymamát és nagypapát szeretnék bemutatni. Szélsőséges a példa, de emberi. Mi, fiatalabbak eldönthetjük, hogy miként szeretnénk megöregedni, az idősebbek pedig elgondolkodhatnak, hogy megérte-e, s ha nem, akkor képesek-e változtatni „a mese végén”. *Az első asszony* először azt vette észre, hogy már nem lát olyan jól, mint régen, a férjének is megnőtt a homloka, és Ő is magára szedett néhány kilót a terhesség alatt, már lényegesen több festék kell, hogy eltakarja az ősz hajszájakat és a legújabb szarkalábakat, melyeket az idő vésett a szeme köré, leradírozhatatlanul.

Hány üres órát töltött a tükör előtt sóhajtozva! Igazságtalannak érezte, hogy míg ez neki teher és óriási probléma, addig férjét milyen vonzóvá teszi őszi halántéka, és milyen csibészes az arca attól a néhány szarkalábtól, nem csoda, hogy beleszeretett. De a féltékenység megölte a szerelmüket.

Nap mint nap félve nézett a tükörbe, elkeseredett, mikor egy újabb szoknyát húzott ki, s bánatában bevonult a konyhába, s megmelegítette az előző napi töltött káposztát.

A gyerekek nem tud cipőt venni, mert a kozmetikusnál otthagya a cipő árát, a férje már megint a kocsmában van. Fájdalmasan sóhajt fel az égre, hogy miért is szülte meg ezt a gyereket, ezt is el kellett volna vetetni a többivel együtt. Mindenhol csak a probléma...

A problémák pedig csak gyűlnek, gyűlnek. Fájnak az ízületek, magas a vérnyomás, a szíve nem bírja a túlsúlyt, a munka nehezebben megy, sorra érik a kudarcok, a házassága romokban hever, és a sok-sok sikertelenség egy egoista, keserű, csúf, öregasszonyt szül. A gyerek se jár haza. Hisz, minek jönne? Mit kapott tőlük, csak pofonokat, szemrehányást, hogy rosszkor jött és rossz helyre. Az unokát nem is ismeri. A Papát tavaly temette el májzsugorodásban, elitta az életét... Itt van egyedül... A szociális gondozó naponta jön, hoz valami moslékot, amire azt mondja, hogy ebéd. Egye meg, aki főzte! Neki aztán hiába mosolyog ez a nő, hiába kedveskedik, átlát ő a szitán, biztos rajta nevet...

A gyűlölet, irigység, féltékenység különös fényt ad a szemének. Az ember inkább kerüli a tekintetét, mert félelmet érez, ennek a szerencsétlen, ráncos, csúf öregasszonynak a láttán. Ez az egyik nagymama története.

A másik minden reggel hálát adott a jó Istennek az újabb napért, az őt körülvevő ajándékokért. Hálát adott férjéért, gyerekeiért, később unokáiért. Hálás volt mindenért. A haját, arcát nem kozmetikázta, úgy volt vele, hogy keményen megdolgozott minden egyes ősz hajszájért, s minden egyes ráncért, s nincs mit szégyellnie. Igaz, hogy a terhesség alatt magára szedett

néhány kilót, de cserébe szép gyerekeket kapott ajándékba a jó Istentől. S milyen okosak az unokák!

Olyan szeretettel néznek egymásra a Papával. A szeretet különös fényt ad a szemüknek, a boldogság pedig olyan széppé teszi a ráncokat!

Igaz, már megint erősebb szemüveget írt fel az orvos, nehezebben megy a járás, de hova is mennének? Már nem tudnak letérdelve imádkozni, de milyen jó felnézni az égre, és hálát adni a mennyei Atyának, hogy boldog éveket kaptak ajándékba. Mert minden csak ajándék, hisz mijük van, amit ne úgy kaptak volna?

A gyerekek is olyan szeretettel jönnek haza. Azt se tudják, mit hozzanak. Azt mondják mindig, hogy ha a csillagot le tudnák nekik hozni, az is kevés lenne azért, amit tőlük kaptak. Istenem, milyen aranyosak!

A kisebbik fiú tiszta apja. Ő volt ilyen fess fiatalember 40 évvel ezelőtt. A nagylány, nos, az pont olyan finom almás pitét tud sütni, mint ő annak idején. De a szemét az apjától örökölte. Istenem, de szép!

A kölcsönös szeretetet megsokszorozódva kapják vissza. A nagymama és a nagypapa boldogságtól sugárzó arcán, ahogy ott ülnek családjuk körében, a finom ráncok között két igazgyöngy gördül le: a hála könnyei... A nagymama ráncos keze vakon tapogatózik a nagypapa munkától kérges, remegő keze után. Ujjait összefonva halk sóhajjal adnak hálát Istenünknek a csodáért...

A fenti történet szereplőit meg is nevezhetnénk, mert az otthonban élő idősekre is igaz. Él itt Kadarkúton az Otthonban hálás szívű nagymama és nagypapa és van zsörtölődő, zsémbes idős ember is. Mindkettőt szeretjük, csak az utóbbit nehezebb. Gondozójukként nem nevetjük ki őket, hanem mosollyal próbálunk jeget törni a szívükön.

A másik oldalon pedig: vannak hálás szívű gyerekek és vannak hálátlanok is. Mindkettőre van példa. Szeretnénk, ha nem hinné senki sem, hogy az idős ember, aki az otthonba bekerül, kudarcos élete gyümölcsét aratja. Hisz nem feltétlenül azért kerül ide valaki, mert nem kell a családjának. Számos oka lehet ennek. Minden ember története más, egyik sem sablonos, hanem egyedi.

Hálásak vagyunk Istennek, mikor a látogatóktól hangosak a szobák, apró gyermekek lármája veri fel a folyosó csendjét. Gondozottaink a boldogság könnyeivel küszködve azt sem tudják, hogy melyik dédunokájukat öleljék meg. Van, amikor a dédnagymama nagymama korú lányával kéz a kézben üldögél a szobában, és csak néha szólalnak meg, a csendet is értik... De vannak mamák és papák, akikhez nem jönnek látogatók, és mi szomorúan hallgatjuk, ahogy másokat hibáztatnak a sorsukért.

Van Kadarkúton olyan néni is, aki, ha sütemény van ebédre, félreteszi a fiának, hadd tudja megkínálni, ha jön látogatni. Mások szeretnek panaszkodni, s van, aki nem beszél, ha nem kérdezik. Sokfélék vagyunk, de mind értékesek Isten szemében.

Életünk olyan, amilyenné tesszük. Elégedettek lehetünk a szegénységben, és telhetetlenek a gazdagságban. Boldogok lehetünk féllábbal, és boldogtalanok egészségesen.

Ha az élet apró örömeit, szépségeit ajándékként fogadjuk a jó Istentől, és a rosszat is készek vagyunk alázatosan elfogadni, akkor a megelégedés boldogságot ad.

NOVELLA

Jézus a megoldás • Györfi Eszter

Kati kint ült az orvosi váróteremben. Gondolkozott az elmúlt hét eseményein: hogyan is

került ide valójában. 2–3 hónapja állandóan fáradt, álmos, étvágytalan. Otthon, a Bibliáját olvasva, legtöbbször elalszik a szőnyegen. Férje állandóan piszkálja: – Miért nem mész orvoshoz?

Teltek a hetek, de nem tudta rászáni magát. Várt. Imádkozott. – Kati, tessék elmenni az orvoshoz! Mire vársz? A „jó Istened” nem fog téged meggyógyítani! – mondta Feri. De igen, ha kell, meggyógyít, ő most is él, létezik, és ma is gyógyít – felelte Kati bátran, bár fájt férje hozzáállása. Feri hitetlen volt. Valamikor elindult Isten útján, aztán törés következett be fiatal hívő életében, és azóta teljesen visszafordult a világba. Hallani sem akar Istentől. Kati viszont Istennel él. Számára az Úr Jézus a legfontosabb. Az ellentétes lelkiület azonban odavezetett, hogy egyre többet vitatkoztak esténként, illetve egyre jobban eltávolodtak egymástól. Gyakran alszik el Kati némán magába fojtott könnyek között Istenhez imádkozva. – Istenem, mentsd meg a házasságom! Segíts rajtam! Vajon jelenlegi állapota imája meghallgatásához tartozik? Ezen tűnődött, amikor szólították. Ő következett.

A körzeti orvos góckutatás céljából számos szakvizsgálatot kért. Már volt fülészeten, ahol semmit sem találtak, átesett egy részletes vérvételen, amelynek eredményét most fogják közölni. Nézte az orvost. Feszülten figyelt. Vajon Isten mit fog megengedni az életében? – Fialasszony, a laboreredményei betegséget nem igazoltak, de valami egészen váratlan dologra hívták fel a figyelmet. Ön másállapotban van, akarom mondani: terhes. Ugye, önnek ez jó hír? Szerették volna ezt a kisbabát? – kérdezte az orvos. Igen, szeretnék gyermeket – mondta bizonytalanul, hisz önmaga is meglepődött a váratlan tényen. Az orvos adott néhány életmódbeli tanácsot, és szakorvoshoz küldte.

Hazafelé nem is igen látta az utcákat, annyira elmerengett az előbb megtudott tények felett. Hasára tette a kezét. Alakja mit sem változott, talán inkább soványabb, mint előtte. Szinte hihetetlen. „Bennem egy élet fogant. Egy apró, parányi gyermek fejlődik bennem.” – gondolta. „Bizony, az Úr ajándéka a gyermek, az anyaméh gyümölcse jutalom” – írja a Biblia. A terhesség áldott állapot, nem teher. De vajon Feri mit fog szólni mindehhez? Este a vártnál később jött haza a munkából. Együtt vacsoráztak, majd Feri a szokásos üveg sörével leült a tévét nézni.

Kati elmosogatott, és helyet foglalt vele szemben. Nézte őt. „Egy gyermek lenne a megoldás a házasságunk megmentésére?” – morfondírozott magában. – Na, mi újság idehaza? – kérdezte Feri, szemét le nem véve a tévéről. Semmi különös, csupán annyi, hogy voltam orvosnál. – Hát, mi történt veled, hogy rászántad magad erre a lépésre? Mondott valami különöset az orvos? – Terhes vagyok.

Néma csönd borult a szobára. Ferit már nem érdekelte a tévé. Nézte-nézte a feleségét. A következő pillanatban pedig felpattant a székből, majd felemelte Katit és nevetve, örömtől sugárzó arccal forgatta a szobában.

Már egy pár éve szerettek volna gyermeket, és most...

Apa leszek! Gyermekünk lesz! – hangzott a lakás a nevetésétől. A következő hetekben, hónapokban, családi életük megváltozott. Feri többet törődött Kattal. Apró kedvességekkel látta el, figyelmes volt vele szemben, kényeztette. Valójában áldott állapotnak érezte terhességét. Minden vizsgálati eredmény jó volt, alakja megváltozott, jelezve a másállapotot. A negyedik hónapban járt. Egyik nap ebéd után lepihent. Épp elaludt volna, amikor csörgött a telefon. – Szabóné Varga Katalinnal szeretnék beszélni – szólalt meg egy ismeretlen hang a telefonban. – Tessék, én vagyok. – Jó napot kívánok! Dr. Tolna János titkárnője vagyok és a doktor úr megkért, arra hogy hívjam fel önt, és kérjem meg, minél hamarabb jöjjön be a rendelőbe. Szeretne önnel beszélni. Ma délután be tudna jönni? – kérdezte a titkárnő. – Természetesen – felelte Kati. – Rendben, akkor várjuk! Viszontlátásra!

– Viszontlátásra! Katinak még volt pár órája az indulásig. Addig visszafeküdt, de már nem tudott pihenni. Nyugtalanság vett rajta erőt. Mi lehet az a nagyon fontos, amit telefonon nem lehet megmondani és ilyen sürgős. Felkelt, elkezdett pakolgatni, mikor hallotta nyílni az ajtót.

– Szia, ma előbb haza tudtam jönni – jött be a szobába férje. Képzeld, nemrég telefonáltak, hogy délután menjek be a rendelőbe. El sem tudom képzelni, miért – szaladt felé Kati. Én sem tudom, de majd elmegyünk együtt, utána pedig sétálunk egyet, eszünk egy fagyit vagy süteményt. Jó lesz így, drágám? – kérdezte Feri, hogy elterelje felesége figyelmét.

Néhány órával később ott ültek az orvosi váróteremben. Jó napot kívánok! Nagyon örülök, hogy mindketten el tudtak jönni – mondta az orvos, miután behívta őket. Kezet fogott Ferivel, üdvözölte Katit. – Dr. Tolna János szülész-nőgyógyász vagyok, a felesége kezelőorvosa – mutatkozott be. Kérem, foglaljanak helyet – mutatott rá két székre. Azért hívtam be önöket, mert meg kell beszélünk néhány fontos dolgot. Minden terhesnél négyhónapos korban elvégeznek egyfajta vérvizsgálatot, amelyből következtetni lehet a születendő gyermek egészségi állapotára. Ez az önök esetében is megtörtént, és sajnos ebben az esetben az eredmény rossz lett. Ami azt jelenti, hogy nagy valószínűséggel beteg gyermekük fog születni.

Néma csend állt be, az orvos figyelte a házaspárt. Kati és Feri talán mind házasságuk, mind életük legnehezebb pillanatait élte meg.

Amennyire lehet, jó hír az, hogy ez csak egy tájékoztató jellegű vizsgálat. Nem száz százalékosan megbízható, de felhívja a figyelmet arra: fel kell készülni minden eshetőségre. 50–50% esély van arra, hogy egészséges, illetve beteg lesz a gyermek. – Nem! – kiáltotta Feri, azonnal meg kell szüntetni ezt a terhességet! Nekem nem kell egy ilyen gyerek! Felállt, indulatait még jobban nyomatékosítva. – Nyugodjon meg, és üljön le! – mondta az orvos. A terhesség megszakításának is megvan a lehetősége, ha ezt szeretnék. Ezt önöknek kell eldönteniük, de én ismételten felhívom a figyelmüket: 50–50%-os az esély.

– Nem! Maga könnyen beszél, nem magának kell döntenie! – válaszolta indulatosan Feri. – Nézze, maradjunk annyiban, hogy egy hét múlva találkozom a feleségével, addigra eldöntik. Rendben?

– Rendben – válaszoltak egyszerre. A rendelőből távozva némán lépkedtek egymás mellett hazafelé. Kati könnyeivel küszködött. „Beteg gyermek, beteg gyermek” – ismételtette magában folyton. Hallani sem akarok erről a gyermekről! Nyomorék gyerek nem kell! El kell vetetni! – mondta Feri. – De mi van, ha egészséges? – kérdezte Kati. Ezekről a szomorú tényekről beszélgettek egész este. Gyakran a beszélgetés veszekedéssé fajult, majd néma csönd állt be és fordítva.

Katinak nem jött álom a szemére, gondolkozott. Nem lehet ez a gyermek beteg. De Isten megpróbálja a hitüket! Hiszen, ha a jót elvettük, a rosszat is el kell venni. Arról nem is beszélve, hogy egy apró életet nem lehet csak úgy kioltani, Isten előtt ez nem kedves, sőt bűn. Ellenben ha fogyatékos, akkor meg egész életüket így éljék le? Minél többet gondolkodott, annál jobban elkeseredett. A napok pedig teltek. Többet sírt, mint evett. Az idő sürgette. Ma döntenie kell. Holnap megy vissza az orvoshoz a válasszal.

Feri a hét elteltével sem akart hallani a gyermekéről. Indulatos, agresszív volt. Számára eldöntött tény: a babát el kell vetetni. Kati nagyon el volt keseredve. Sírt, imádkozott. Isten miért engedte meg ezt? Miért?

A térdein helyezkedett el, amikor valami belső hang indíttatására fogta, kinyitotta a Bibliát. Mózes ötödik könyve első részénél nyílott ki. „Íme elődbe adta az Úr, a te Istened ezt a földet: menj fel, bírd az, amiképpen megmondotta az Úr, a te atyáidnak Istene néked, ne félj, és meg ne rettenj!” Folytak a könnyei, alig látta a betűket, de a szívébe békesség és remény költözött. Ennek a gyermeknek meg kell adni a lehetőséget az életre, és meg is fogom adni! Hinni akarom, hogy Isten a legjobbat akarja nekünk adni: egy egészséges gyermeket. Naponként merített erőt Isten neki adott ígéreteiből: „Ne félj, és ne rettenj!” A döntését az orvossal is közölte. Vállalja a terhességet, és az ezzel járó gyakoribb orvosi vizsgálatokat. A házasságára azonban negatív hatással lett a gyermek vállalása. Teljesen elszigetelődtek egymástól. A férje nem tudta elfogadni az új helyzetet. A várt gyermekből Feri legnagyobb

terhe lett. Tiltakozott is, de mivel látta, nem ér cél, egyre többször nem jött haza esténként. Barátaival iszogatót, az alkoholban kereste a vigaszt és a megoldást.

Teltek a hónapok. Katinak egyedül kellett megbirkóznia minden testi-lelki teherrel. Egyedül rendezte be a kicsi szobáját, egyedül vásárolgatott, készült a baba fogadására. Amikor megfáradt, pihent, imádkozott. Istenbe vetette hitét, harcolt.

– Miért kell neked egy fogyatékos gyerek? – kérdezte Feri többször, de a felesége nem beszélhetett Istentől kapott biztatásáról, mert tudta, úgysem fogadná el a választását. Feri be sem ment a gyerekszobába, sőt szinte haza sem járt, a barátoknál aludt.

Egyik este is egyedül volt Kati. Készült lefeküdni. Elkezdődtek a fájások, pedig még egy hónap volt a szülésig. Lefeküdt, pihent. Lassan éjfél mutatott az óra, de a fájások nem szüntek, sőt egyre erősebbek lettek. „Mit tegyek?” Ó, bárcsak Feri itthon volna legalább! Állapota nem változott, így jobbnak látta, ha mentőt hív. Addig elkészült és rövid üzenetet hagyott: „Be kellett mennem a kórházba. Gyere be, ha megjöttél.”

A kórházban az orvos megvizsgálta, majd közölte vele a tényeket: kedves Kati, a szülés a vártnál jóval korábban megindult. Mindent megteszünk a maga és a gyermek érdekében, de komplikációkra is lehet számítani. – Hogyan, doktor úr? – ijedt meg Kati. A terhesség során felmerült gyanú, miszerint lehetséges, hogy a gyermek egészsége károsodott, illetve a koraszülés is fokozott terhet ró a szervezetére, ami indokolja az intenzív megfigyelést. Az orvos távoztával a nővér felvette az adatokat, majd a szülőszobába kísérte, ahol életet fog adni a gyermekének. Karjába kötötték az infúziót, mely folyamatosan csepegett, hasára pedig egy övet csatoltak, amely a baba állapotát jelezte.

„Fájdalommal szülsz magzatokat, és epekedel a te férjed után, ő pedig uralkodik rajtad.”

Vigaszt Isten szeretete jelentett a számára, tudta, ő soha nem hagyta magára még az élet legnehezebb perceiben sem. Állapotát óránként jöttek ellenőrizni. Kati némán küszködött a testét gyöttrő fájdalommal. – Jól van? – kérdezte az orvos. Éppen válaszolni akart, mikor egy éles fájdalom hasított testébe, és elvesztette az eszméletét. Néhány pillanat múlva már a műtőben feküdt, anélkül, hogy valójában tudta volna, mi is történt vele. Feri eközben mélyen aludt. Hajnalban ért haza ittas állapotban. Amikor meglátta a papírt, félredobta. – Nem érdekel, nem kell egy fogyatékos gyerek! Majd én megmutatom! – aztán a fotelbe ült és elaludt. Mély álmából a telefon csörgése ébresztette fel. – Tessék..., Szabó lakás – szólt bele a kagylóba álmos, dűnnyögő hangon. – Jó reggelt, elnézést a korai zavarásért. A városi kórház szülészeti osztályáról telefonálok. Mint tudja, a feleségének be kellett jönnie a kórházba.

Állapota azonban hirtelen válságosra fordult, minden eshetőségre felkészülve legyen szíves bejönni, amilyen gyorsan csak tud! – Mit szórakozik velem uram, az én feleségem itthon fekszik az ágyában! – ezzel lecsapta a kagylót. „Micsoda ostoba tréfa ilyenekkel ijesztgetni az embert.” – gondolta, és ment be a hálószobájukba, hogy Kati mellé feküdjön, és aludjon még egy kicsit. De amint kinyitotta az ajtót, a lélegzete is elállt... A szoba üres volt...

Gondolkozott... Aztán eszébe jutottak a dolgok...

Az éjjel ittas állapotban jött haza, a barátaival ivott. Mikor megjött, talált üzenetet az asztalon, de már nem emlékszik, mit olvasott. Megkereste: „Be kellett mennem a kórházba. Gyere be, ha megjöttél.” – állt a papíron.

Nézte, majd fokozatosan tudatára ébredt annak, mi is van valójában. „Baj, nagy baj, a feleségem bajban van, sőt életveszélyben, és én nem is tudom, mi történt.” Amikor a gondolataiban eljutott idáig, rögtön taxit hívott, és a kórházba sietett. Rohant fel a lépcsőn, ment, kereste az osztályt. Jó napot kívánok! Szabó Ferenc vagyok, a feleségem után érdeklődnék. Az éjjel hozta be a mentőt. Egy pillanat, mindjárt utánanézek – mondta a nővér. – Igen, megvan. Sajnos a feleségét komplikációk miatt éppen az előbb vitték a műtőbe. Az eset súlyosságát tekintve én nem mondhatok többet. Meg kell várni, amíg az orvos kijön, és tájékoztatja önt a felesége és a gyermekük állapotáról.

– Neem! Neem! – kiáltott Feri. A feleségemhez akarok menni! Nem lehet, uram! A felesége a

műtőben van! Nyugodjon meg! Itt a folyosón megvárhatja, amíg kijön a doktor úr, de készüljön fel arra, hogy akár órákat is kell várnia. – Majd rögtön el is sietett a nővér, megelőzve az újabb indulatos szavakat, követeléseket.

Feri nyugtalanul járkált. „A felesége életveszélyes állapotban van!” – ismételte magában újra meg újra. Egyre jobban elkeseredett, mert félt, hogy el fogja veszíteni Katit. Az idő szinte megállt. Magányosnak érezte magát. Az elkeseredése lassan saját maga elleni váddá alakult. Lerogyott a folyosón álló padra és leperegtek szemei előtt az események: Kati néhány hónappal ezelőtt egyre fáradékonyabb lett. Állandó piszkálódásomra elment az orvoshoz, ahol valójában kiderült: terhes. Nagyon örültem neki addig, amíg fel nem merült a gyanú: a baba beteg... aztán... aztán... már nem is igazán emlékszem... ittam egészen a feledésig, hogy ne tudjam aényt, az igazságot: a gyermek beteg!

Most pedig mind a kettő itt fekszik élet-halál között, és azt sem tudom mondani neki: szeretlek benneteket, szükségem van rátok, jobban, mint azt valaha is gondoltam!!!

– Hol van a megoldás, Istenem? – kiáltotta.

– Bocsáss meg nekem! Évek óta nem imádkoztam, nem kerestelek! Elhagytalak Téged, de most visszajövök Hozzád! Csak Veled van értelme az életemnek. Szükségem van rád, Istenem! Mostantól fogva ismét hinni akarok Benned! Tékozló fiúként állok előtted! Kérlek, az Úr Jézus érdeméért bocsásd meg a bűneimet, és segíts úgy élni, ahogy Neked tetszik! Teljes szívemből engedelmeskedni akarok. szeretlek, Megváltóm! – kiáltotta hangosan. Nem érdekelte ki az, aki hallja, figyeli őt. Ott a padon megvallotta bűneit, és a kemény, kérges szíve helyébe Istentől egy új szívet kapott, egy megváltott szívet. Benne nyugalmat, békét, szeretetet. Szeretetet Isten iránt, és szeretetet felesége és a születendő gyermek iránt.

Uram! Alázatosan meghajtom magam előtted, és elfogadom, akármilyen gyermekkel is ajándékozol meg minket. Kérlek, ne vedd el tőlem kedves feleségemet, és szerelmünk gyümölcsét, a gyermekünket sem. Áldd meg őket ezekben a nehéz percekben!

Elmélyülten imádkozott szeretteiért, amikor felrezzent, mert valaki megérintette a vállát. Az orvos volt az.

– Jó napot kívánok! Ön Szabó úr? – kérdezte.

– Igen, én vagyok – válaszolta csendes nyugodt hangon.

– Gratulálok! Önnek egy egészséges fiúgyermek született. Bár a súlya kisebb, mert korábban jött a világra, de egészséges, életképes! A felesége is jól van. Az erőlködés miatt egy ér megrepedt benne, de idejében észrevettük, korrigáltuk. Mindketten egészségesek! – mosolygott Ferire, kinek arcán már a hálakönnnyek folytak.

Pár percre bemehet a feleségéhez, de ne izgassa fel! Feri szinte repült. Kati fáradtan, fehér arccal feküdt az ágyon. Mikor meglátta férjét, félve tekintett rá. Feri sírva borult az ágyára és úgy kérte: „Bocsáss meg, bocsáss meg nekem mindenért! Elhagytalak a nehéz időszakban. De ennek most már vége! Istennek és nektek akarok élni! Most már én is tudom és hiszem, Jézus az egyetlen megoldás minden bajra!” – majd elmesélte az összetöretését és megújulását.

Átölelték egymást, és mindketten sírtak az örömtől. Kati úgy élte ezt át, mintha egy rossz álmából ébredne. Isten egy egészséges gyermekkel és egy szerető házastárssal ajándékozta meg. Az imái meghallgatásra találtak, és az Istenbe vetett hitének gyümölcse beérett.

EXIT – IFJÚSÁGI OLDALAK

Drága Testvérem, Kedves Fiatall Barátom! • Kuna Tibor Az OIM – Új generáció vezetője

Szeretettel köszöntelek az 1999. év utolsó EXIT Ifjúsági Oldalain.

Történelminek mondható a pillanat, mivel feltehetőleg ebben az évben, évtizedben, évszázadban, évezredben nem jelenik meg több OIM – Új Generáció által szerkesztett újság. Ilyenkor úgy illene, hogy az ember (s főként a szerkesztő) visszatekintszen az elmúlt időszakra, de ha ezt tenné, azonnal szembetalálkozna egy igen komoly dilemmával. Melyik időszakra tekintsen vissza? '99-re vagy talán a kilencvenes évekre, esetleg a XX. századra? Arra már gondolni sem merek, hogy az államalapítástól napjainkig című többkötetes bevezetővel fárasszalak.

Áthidaló javaslatként úgy gondolom, a legfontosabb, hogy előre tekintsünk. Nekünk, fiataloknak talán ez nem is annyira nehéz, hiszen az új évezred küszöbén sokkal inkább jövőnk van, mint sem múltunk.

Tekintsünk Istenbe vetett hittel és bizalommal a jövőbe, hiszen akár milyen új és nehéz kihívásokkal kell majd szembe néznünk, aki az erőt, áldást és iránymutatást adja számunkra, nem változik a következő évezredben sem.

Krisztus után 2000

Már most próbálom megszokni. Nem könnyű. Majd belejövök, jövünk. Mármint arra gondolok, hogy milyen is lesz megszokni a jövő évi kelteztést. Biztosan el kell majd telnie egy kis időnek, mire rááll a kezünk. Mint az ifjú feleségnek új neve leírásakor. Hát, mindenesetre nem mindennapi esemény elé nézünk. Ezredforduló. Gondolj bele! Milyen régen volt az előző! Na, és milyen soká lesz a következő, már ha lesz egyáltalán. Mert ugye, ki tudja, mit hoz a holnap? Pláne, ha az a holnap történetesen egy ezredforduló. A többségnek megfordul a fejében- minimum egy futó gondolatként-, hogy talán valami jelentőségteljes dolog történhet az új ezred beköszöntésének apropójából. Merthogy valami lezárul, véget ér...

A kerek dátum elé sokak babonás tisztelettel tekintenek, szó szerint eget rengető változástól tartanak az új esztendőben, amit akár világvégének is nevezhetünk. Jósok és jövendőmondók persze mindig voltak, de ilyenkor nagyobb érdeklődéssel figyelnek rájuk az emberek. Hiszen kit nem érdekel, hogy megérjük-e a következő év szilveszterét is? Ráadásul a mindenféle érzékelhető gazdasági nehézségek, társadalmi problémák, aztán az egyre nagyobb számban jelentkező természeti katasztrófák, egyszóval mindaz, amiről a tévéhíradóból értesülhetünk, szintén formálják a közhangulatot. Nem kell ugyanis sok fantázia, hogy baljós jeleket olvassunk ki belőlük.

Hogy mi közünk nekünk, keresztényeknek a babonákhoz és a világvégével fenyegető jóslatokhoz? És hogy miért jelenik meg ilyen témájú eszmefuttatás hívő fiatalokhoz címzett oldalakon? Hát csak azért, mert úgy gondolom, mi is könnyen hozzátartozhatunk a fent említett többséghez, még ha pusztán futó gondolatként jut is eszünkbe, hogy a 2000. év esetleg valami különlegeset tartogat a számunkra. Vagy neked még nem fordult meg a fejedben, hogy Jézus talán éppen a következő évben jön vissza? Na, látod! Ezért aktuális megvizsgálunk, hogy van-e valami jelentősége a következő esztendőnek a Biblia szemszögéből nézve. Hogyan kell a kereszténységnek hozzá állnia a jövőhöz? Megérünk, megérhetünk-e még egy évtizedet, vagy az Úr kétezer év kegyelmi időt adott a világnak? Érdemes-e új dolgokba belefogni, vagy itt az ideje, hogy a lényegre, az Úr érkezésére koncentráljunk?

Ami a 2000-res számot illeti, ne felejtjük el, hogy a földnek korántsem a teljes lakossága közelít most ehhez a dátumhoz, hanem csupán az ún. keresztény kultúrájú népek. A zsidók ezzel szemben az 5760. évnél tartanak, és – mint tudjuk – az iszlám kultúrában is másként számolják az éveket. Sok helyen tehát ez az egész világvége-kérdés nem is aktuális, holott egy világban élünk.

Jézus Krisztus születésével kapcsolatban pedig azt fontos megemlíteni, hogy az szinte biztos nem 0-ban volt, a kutatók szerint inkább i. e. 6-ra tehető. Ennek megfelelően, jövőre nem

köszönt be semmiféle kerek évforduló, ami a kegyelmi időszakot lezárhatná. A kétezer év gyakorlatilag már 1996 táján letelt. Persze úgy is megközelíthetjük a kérdést, hogy Isten kegyelme Jézus halálával lett igazán elérhetővé az emberiség számára (kb. i. sz. 28.), ahhoz képest pedig még nem telt le a misztikus kerek szám, még várat magára úgy huszonnyolc évet.

A gyülekezetekben meglehetősen gyakran halljuk a felszólítást, készüljünk, mert az Úr nem sokára visszajön, és az is gyakran elhangzik, hogy az utolsó időkben élünk. Vajon a fent említett adatok tudatában most nyugodtan felsóhajthatunk, hisz 96-ot túléltük, 2028 meg még messze van? Úgy hiszem, félreértjük Istent, ha így gondolkozunk. Az Általa elénk adott feladat ui. nem holmi matematikai vagy logikai talány megfejtése. Jézus maga mondja: „Sem a napot, sem az órát nem tudjátok, amelyen az Embernek Fia eljő.” (Mt 25,17) Csak az Atya tudja ezt, Nála pedig egy nap olyan, mint ezer esztendő és ezer esztendő, mint egy nap. (2Pét 3,8) Ő tehát nem várja tőlünk, hogy megfejtsük ezt a titkot. (Gondolom, ez evangélium azoknak, akik nem vallják magukat a matematika szerelmeseinek.) Véleményem szerint egyébként Isten sokkal kreatívabb annál, hogy mindenféle kerek évfordulókhoz kössön nagy eseményeket. Ő ugyanis nem a mi észjárásunk szerint gondolkozik. Ezért aztán hajlok arra a véleményre, hogy a dátumnak ne sok jelentőséget tulajdonítsak. Ezzel szemben korunkban lejátszódó események – melyek történetesen éppen a második évezred végére esnek – engem is elgondolkodtatnak.

Természeti katasztrófák, földrengések, árvizek, gazdasági válság, háborúk, az EU terjeszkedése, Izrael államának megalakulása, erkölcsi süllyedés, növekvő bűnözés, a New Age hamis prófétáinak térhódítása, ugyanakkor Isten Szellemének kiáradása az egyházban, mind-mind a bibliai előrejelzések beteljesedései. (Mt 24; Lk 21; 2Tim 3,1–5; Jóel 2;23) Arról tanúskodnak, hogy mégiscsak a végidőkben élünk. Ez tény. A nagy kérdés inkább az, hogy miként is értelmezzük ezt, és hogy hogyan álljunk hozzá.

Értelmezni kétféleképp lehet. Élhetünk abban a tudatban, hogy már holnap visszajön, annyira a végidőkben élünk, vagy hihetjük, hogy még évek, évtizedek vannak hátra, azaz hogy még mi is megöregszünk. Ez a két szemlélet a hozzáállásunkat is meghatározza. Mi van, ha csak néhány hónap vagy év van már csak hátra? Sok kérdés felmerül akkor. Férjhez menjek-e, megnősüljek-e, érdemes-e gyermeket szülnöm, hiszen az Ige szerint: jaj lesz a szoptató anyáknak azokban a napokban. Gyűjtsünk-e saját lakásra, építkezzünk-e, vagy ezt a kis időt már kihúzzuk albrétben is? Vegyünk-e új bútort, vagy felesleges, mivel nemsokára költözünk a mennyei hajlékba? Elkezdjük-e új szakmát tanulni, menjünk-e egyetemre, vagy ne, hisz évekbe kerül, mire befejezzük, s ha közben elragadtatunk, mi értelme volt? Elpazarolt idő, inkább az evangéliumot kellett volna hirdetnünk helyette.

Másfelől, ha odébb van még az Ő érkezése, könnyű ellazítani, jól berendezkedni itt a földön, karriert építeni, sodródni a világgal, mindig újabb dolgok megszerzésére törekedni, egyszerűen élni. Mármint a saját kis életünket teljesen elfelejtkezve arról, hogy „a vége pedig mindennek közel van.” (1Pét 4,7)

Mi akkor a helyes hozzáállás? Úgy tervezzük meg jövőnket, mint akiknek már csak rövid idejük van hátra itt a földön, vagy mint akikre még évtizedek várnak? Azt már leszögeztük, hogy számolgatni nem érdemes, nem ez az, amit Isten tőlünk elvár. Mi az viszont, amit igenis elvár tőlünk? Hogyan válaszolja meg Ő maga az általunk feltett kérdéseket? Az újszövetségi Szentírás tanulmányozása alapján megláthatjuk, hogy az Úr elveti a földtől elrugaszkodott viselkedést, a semmittevést. Ezt mi gyakran abba a köntösbe bújtatjuk, hogy Máriák vagyunk, akik a jobb részt választják, az Úr az első a számunkra, az Ő eljövételére készülünk, ezért hanyagoljuk el az ún. evilági teendőket (pl. tanulás, munka, öltözködés stb.). Nem helyes Istent tenni felelőssé a saját butaságunkért.

Másfelől az Ige attól is óv, hogy túlzott módon koncentráljunk itteni dolgainkra, elfeledkezve a legfontosabbról. Pál így fogalmazza meg ezt: „Ezt pedig azért mondom testvéreim, mert az

idő rövidre van szabva ezentúl, azért akiknek van is feleségük, úgy legyenek, mintha nem volna. És akik sírnak, mintha nem sírnának, és akik vigadnak, mintha nem vigadnának, akik vesznek, mintha semmijük sem volna. És akik élnek e világgal, mintha nem élnének, mert elmúlik e világ ábrázata.” (1Kor 7,29–31)

Ez a két életszemlélet tehát nem helyes. Igei és az Úrnak tetsző ezzel szemben az *aktív várakozás*. Igaz várakozás, az ígéretek komolyan vétele, de nem a világból kivonultan, passzív emberként, aki semmi hasznára sincs a környezetének. „Ha hirtelen megérkezik, ne találjon titeket aludva.” (Mt 13,36) „Boldog az a szolga, akit az ő Ura, mikor haza jő, ily munkában talál.” (Mt 24,46) Valahogy úgy kell az Úrra várnunk, mint egy utazásra. Várjuk az indulás napját, de tudjuk, hogy addig még rengeteg elintéznivalónk van. Amennyit csak tudunk, igyekszünk megcsinálni, és valljuk be, kevesen vagyunk, akik már az indulás előtt egy héttel unatkozva rognak le a fotelbe, mert mindennel kész vannak, nincs már mit tenniük. Mi is várjunk így Őrá, foglaljuk le a repülőjegyet (2Pét 3,14; 1Jn 3,3), ez nagyon fontos (fontosabb mindennél), de az itthoni munkákat se hagyjuk befejezetlenül. Tegyük a dolgunkat, amennyire tőlünk telik. Jézus Krisztus ui. hamarosan megjelenik. Igyekezzünk készen lenni addigra.

Rós ha-sána • – Nati -

Hamarosan elérkezik az újév napja, amit a Gergely-naptár időszámítása szerint január 1-jén ünnepeünk. A zsidó állami újév, a *rós ha-sána*, vagy más néven a kürtzengés ünnepe pedig már mögöttünk van. Idén szeptember 11-én tartották, jövőre szeptember 30-án lesz. A mi időszámításunk szerint általában szeptemberre esik, a zsidó naptár szerint pedig a hetedik hónap első napjára, tisri 1-jére. Az izraelitáknak van azonban egy másik újévi ünnepe is, a bibliai, amit Isten rendelt el (2Móz 12,1–2). Ez niszán 1-jére esik, ami nálunk március-április hónapnak felel meg.

A rós ha-sánát megelőző este (napnyugtakor) már elkezdődik az ünnep, és a következő napon is folytatódik. Ilyenkor az isteni parancsnak engedelmeskedve a zsidó nép önvizsgálatot tart. Régebben kiirtották azokat, akik nem tartóztatták meg magukat az ünnepnapon (Hós 3,4–5), ma már nem teszik ezt. Inkább azon van a hangsúly, hogy ki-ki önmagáért engesztelést szerezzen. Vízparton gyülekeznek össze, és jelképes szertartással elvetik bűneiket (taslíkh; Mík 7,19). A férfiak kakast, a nők tyúkot lóbálva a fejük fölött ezt mondják: „Ez az én váltságdíjam, ez az én helyettesítem, ez a kakas/tyúk halálba megy, de én bárcsak hosszú és boldog életbe és békébe léphetnék be!” Az engesztelő áldozat a *kappára*, amit bűnbánat, imádság, jótékonyosság vagy igazságosság helyettesíthet.

A rós ha-sánával kezdődő, a „bűnbánat tíz napjának” nevezett időszakot a *jóm kippur*, az engesztelés napja zárja le. Úgy hiszik, hogy ezután a mennyben kinyitattik az élet könyve és a halál könyve. Mindenki neve bekerül e kettő közül valamelyikbe, emiatt fontos az áldozati szertartások előírás szerinti elvégzése, hiszen az áldozat fedezi be az elmúlt évi bűnöket. Minden izraelita az élet könyvébe szeretne beíratatni, ezért a szokásos ünnepi köszöntések: „Jó évre íratassál be, és pecsételtessél meg!” „Az Örökkévaló akaratából jó és édes évre virradjunk!” „Legyen jó a végső megpecsételés!”

Fontos szerepet tölt be az újév napján a sófár (kosszarv), amely hangjának meghallása vallási kötelezettség. Aki például betegség miatt nem tud elmenni a zsinagógába, annak magához kell hívnia valakit, hogy a kürtzengést hallhassa. Három hangzatot különböztetnek meg: *tókiát* (hosszú, elnyújtott), *svárim* (megtörő, panaszos), *töruá* (tisza, éles). A kürtfújás célja az Isten előtti megemlékezés, egyben prófécia is Izrael összegyűjtésére (4Móz 10,1–10).

Megemlékeznek Isten kegyelméről, amellyel Ábrahám felé fordult (1Móz 22,1–19), Isten megjelenéséről a Sínai-hegyen és a teremtésről. A X–XI. században élő rabbik szerint Isten tisri hónapban teremtette a világot, ezért tértek át az eredetileg niszán 1-jén megtartott

hivatalos újréről tisri 1-jére.

Az engesztelő áldozatot Jézus Krisztus már bemutatta érettünk. Ha kérjük Istent, az óesztendő összes mulasztását, valamennyi bűnünket befedezi egyszülött Fia vére által. Így az új esztendőt új lappal kezdetjük, és Szentlelke segítségével a következő évünk áldásosabb lesz.

Újra jelentkezik az OIM – Diáksziget • OIM

(Nyílt levél mindenkire)

Kedves Testvérünk, Barátunk!

Megköszönjük eddigi támogatásokat, amellyel munkánkat segítettétek.

A Diákszigeten használt „Meghallgat-lak” teabuszunk, sajnos, olyan állapotba került, hogy a további tartós és folyamatos üzemeltetés érdekében végzendő felújítás költségeit nem tudjuk fedezni (az alkatrész utánpótlás is túl nehézkes és még költségesebb).

Ezért szeretnénk egy újabb (rég, de Magyarországon megfelelő alkatrész-utánpótlással rendelkező) buszt beszerezni.

Arra kérünk Benneteket, hogy amennyiben vannak olyan kapcsolataitok, amelyek közelebb vinnének minket e célhoz, keressetek meg bennünket. Közlekedési vállalatok, Kft-k vezetőit, munkatársait keressük, akik tudnak segíteni abban, hogy jutányos áron tudjunk buszt venni. Minden segítséget előre is köszönünk.

Címünk: OIM (Országos Ifjúsági Munkacsoport) 1143 Budapest, Gizella u. 37. Telefon/fax: 06 (1) 251-6987 vagy 06 (1) 222-0086

Angol sarok • Monik

Dear Friends,

Christmas is coming soon... Christmas is the time when we commemorate God's greatest gift to mankind – His Son Jesus Christ.

During this busy Christmas season, let's take time to remember in awe and wonder what Jesus did for us. He was born that we might be rescued from eternal death.

– „The Christmas season comes again.

Let all the earth with one accord

Rejoice that God has given to men

A Savior, who is Christ the Lord.” (Baker)

– „Hark! The herald angels sing,

Glory to the newborn King;

Peace on earth, and mercy mild –

God and sinners reconciled!” (Wesley)

– „Come to Bethlehem and see

Him whose birth the angels sing;

Come, adore on bended knee

Christ the Lord, the newborn King.” (Anon)

– „When we look beyond the manger

To the cross of Calvary,

We will know the reason Christmas

Brings such joy to you and me.” (DJD)

May you have a special Christmas season. God bless you all.

Love, Monik

Téli Ifi Napok

Az előttünk álló télen ismét lesz Téli Ifi Napok!

Időpontja: 2000. február 4–6.

Várható költsége 3500–4000 Ft. (Az ár a szállást és az étkezést tartalmazza.)

Tájékoztatót a részletekről és jelentkezési lapot levélben küldünk az ifjúsági vezetőnek.

Érdeklődni az OIM-nél lehet: 1143 Bp., Gizella u. 37.

Telefon/fax: 06 (1) 251-6987 vagy 06 (1) 222-0086

Megjelent

Megjelent az ART új ART poetica című albuma. Megrendelhető CD-n és kazettán.

E-mail: pippo@mail.datanet.hu telefon: (1) 258-4137

Várunk benneteket a <http://www.extra.hu/ARTWorld> honlapunkon is.

HIRDETÉS – REKLÁM – EGYEBEK

Találkozó a jászol mellett • *Túrmezei Erzsébet*

%%Messze vagyunk, s talán magunk vagyunk,
de most találkozót adunk,
és a jászolnál mind – mind ott leszünk.
A Királynak tisztességet teszünk,
a Királynak, aki lejött közénk,
s nem volt, hová fejét lehajtsa.
Mi, boldog népe,
odatérdepelhetünk elébe,
s meghallgatjuk, mi a parancsa:
Örömhírt vinni szerteszét!
Világosságot, mert nagy a sötét!
Elhirdetni, hogy Ő itt van jelen!
Futni a fényel át az éjjelen!
Őrizni reggelig!

Szívünk a szent örömmel megtelik.
Hiszen ha ez a Gyermek a miénk lett,
feledtet minden fájó veszteséget,
minden keserű könnyet letörül.
Karácsonyi béke ölel körül.

Győzve a távolságon, téren,
boldog betlehemi találkozóra
várlak, testvérem.%%

Köszöntöm az újat • *Túrmezei Erzsébet*

%%Köszöntlek, új nap!
Új fényel virradsz rám az után.
Újra cserélhetem régi ruhám.

Újra vehetek, újra adhatok.
Új kegyelem vár, új szolgálatok.
Új dicséretet mondhatok az Úrnak.

Köszöntlek, új év!
Ami mögöttem, megköszönhetem.
A célt keresheti tekintetem.
S indulva ismeretlen utakon,
a vezetést Krisztusra bízhatom.
Szeretete minden viharban új rév.

Új ég és új föld!
Köszöntelek. Feléd siethetek.
Tefeléd hívnak az új reggelek.
Minden új évem tefeléd vezet.
Beragyog fényed minden nehezet,
és ha csüggedek, új reménnyel eltölt.

Tégy újja engem,
Jézusom, hisz Te vagy az út, a cél!
Új reggel, új év Terólad beszél.
Te adsz új szívet és új éneket.
Hadd szolgáljak új örömmel neked,
s hadd szeresselek minden testvéremben!/%%

Lydia Keresztény magazin nőknek

– Szeretné házasságát megerősíteni?
– Bölcsességre van szüksége gyermekei neveléséhez?
– Elmélyültebb kapcsolatra vágyódik Istennel? ...akkor a Lydia magazin Önnek szól!
Lydia magazin 6701 Szeged, Pf. 1162. Tel./fax: 62/458-207, E-mail: lydia@freemail.c3.hu
Decemberi számunk tartalmából: Félnünk kell-e a 2000. évtől? – Felemás igában –
Legyőzhetjük a depressziót! – Ha válás fenyeget... és más érdekesítő bizonyágtételek,
írások.
Gondoljon a karácsonyra! A Lydia magazint előfizetheti karácsonyi ajándékba szeretteinek,
ismerőseinek.
Gyülekezetek figyelmébe! Lydia a misszióért! Ha missziós céllal vásárolnak Lydia magazint,
20 példány fölött a régebbi számokból 50% kedvezményt adunk, és postaköltséget sem
számolunk fel! Az akció karácsonyig tart, vagy a készlet erejéig.

Az Élő Víz Irodalmi Alapítvány hívő novellapályázatának díjazottjai • Kovács Zoltán

1. Jézus a megoldás (Györfi Eszter, Komló) – 20.000 Ft
2. Csak gondolat(ok)? (Vadon Gyula, Pécs) – 10.000 Ft
3. Gyilkosság keresztény módra (ifj. Éles Tibor, Budapest) – 6000 Ft
4. Különös szívűtét (Hajdu László, Várpalota)
5. Édes, mint a méz (Szűcs Zsuzsanna, Miskolc)

Különdíj: És beszéld el fiaidnak... Jablonkai Eszter – 20.000 Ft
Díjat nyert testvéreinknek gratulálunk. Őket és az Élő Víz olvasóit is biztatjuk, hogy
írásainkkal is szolgáljuk Urunkat.

A szó elszáll, az írás megmarad. Bizonyosságaink még évtizedek múlva is lelkeket menthetnek meg.

Tévutak a kereszténységben • Venyercsán László

1. *Kevert ige – evangélium.* (Az ige igazsága egy és oszthatatlan, nem fém, amit ötvözni lehetne.)
2. *A kereszt elvetése, a szenvedések kikerülésére való törekvés.* (Krisztus követése önkéntes keresztbordozást jelent.)
3. *Burkolt nagyravágyás, önmutogató tendencia.* (A nagyravágyás ördögsugallta gondolat: olyanok lesztek, mint az Isten!)
4. *Intézményesített uralkodás.* (Krisztus egyháza szolgáló egyház.)
5. *Jogtalan dicsőségahajzás.* (A dicsőség a teremtés jogán kizárólagosan Istené.)
6. *Önző anyagiasság.* (Nem tulajdonosok vagyunk, hanem sáfárok. A tulajdon egyfajta lopás.)
7. *Individuális teherhordozás.* (Egymás terhét hordozzátok... közösségi életre teremtettünk.)
8. *Részvétlen közömbösség.* (Minden kollektív jelenség személyes vonatkozású. A rideg érdektelenség közösség elleni vétség.)
9. *Szeretet helyett önzés.* (Az isteni szeretet egyetemes, minden előre kiáradó valóság.)
10. *Egysíkú merevség.* (A krisztusi élet progresszív, folyamatosan fejlődő.)
11. *Beszűkült igei horizont.* (Az igei csúcson beláthatatlanul tágas a tér.)
12. *Beszédben megnyilvánuló vallásosság.* („Nem beszédben áll Isten országa, hanem erőben. Az ige ereje teremtő hatalom”!)
13. *Szelektált igei tanítás.* („A teljes írás Istentől ihletett...” feltétlenül fontos a kijelentések igei összefüggésekben való vizsgálata.)
14. *Egy-egy konkrét Ige túlhangsúlyozása.* (Minden Ige tartalmában Istent hordozó.)
15. *A bibliai időszerűség elhomályosítása.* (Az igei üzenet mindig aktuális, örök érvényű igazság.)
16. *A bibliai dialektika botránykövé tétele.* (Az igei ellenérték végkifejletben szintézist munkáló.)
17. *A Biblia tekintélyének megcsorbítása.* (Az Ige alapvető, abszolút isteni igazság.)
18. *Szent Szellem nélküli szövegelemzés.* (A Szentírást azzal a lélekkel kell olvasni, amelyikkel írták – Kempis Tamás.)
19. *Betűszerinti igeértelmezés.* (A Bibliában az értelem bír döntő jelentőséggel.)
20. *Írástudó farizeus.* (A hit cselekedeteit nélkülöző vallásoskodó törvényeskedés.)
21. *Könnyű kereszténység.* (A Krisztushoz tartozó mindig magán viseli a szenvedések stigmáit.)
22. *Kultikus hagyománykövetés.* (Az élő kereszténység naponta Istenből táplálkozik. Szedett kalászból lesz a kenyér, a hagyomány magja nem csíráképes.)
23. *A kijelentés mának megfelelő modernizálása.* (A Biblia sosem avas, ha a mélyére ásunk.)
24. *Helytelen súlypontáttevézés.* (Mindig arra kell figyelni, amire a Szent Szellem teszi a hangsúlyt.)

Impresszum

Főszerkesztő: Bérczes Lajos

Szerkesztő bizottság: Durkó Sándor László, Koncz Sándorné, ifj. Kovács Béla, Kovács Zoltán, Nagy Kornél, Weigert Emese

Tördelőszerkesztő: Erki-Kiss Zsolt

Internet: <http://www.epk.hu/eloviz>

Kiadja az Evangéliumi Pünkösdi Közösség 1143 Budapest, Gizella út 37.

Tel/fax: (1) 251-6987 vagy (1) 222-0086

Felelős kiadó: Fábián Attila elnök

Előfizethető a szerkesztőségben személyesen vagy postai úton. Előfizetési díj egy évre: 1200

Ft + postaköltség

ISSN 1217-0623

Minden jog fenntartva.

Kéziratot nem őrünk meg és nem küldünk vissza.

REJTVÉNYOLDALAK

1. Keresztrejtvény • Nagy Kornél

{k1999602}

2. Keresztrejtvény • Nagy Kornél

{k1999603}

VÍZSZINTES: **21.** „Meg van szentelve a hitetlen ... az ő férjében” (*IKor*). **22.** A sejt központi része. **23.** „A” pengetős népi hangszer. **24.** Hangszalagra beszél. **25.** Folyó Spanyolország északi részén. **26.** „Nem olyan-é az én ..., mint a tűz?” (*Jer*). **28.** Labdát a kapus feje fölött a kapuba ível. **29.** ... az árat; drágít. **30.** Francia férfinév. **31.** Kenyérszelet. **33.** Önvédelmi sport, névelővel. **34.** Heves megyei község. **35.** Moábita város (*Jer*). **37.** Nem rugalmas. **39.** ... Tabernae; itáliai helység (*ApCs*). **40.** Tüzet szüntet. **41.** Város Kanadában. **42.** „Kicsoda ... fel értünk a mennybe” (*5Móz*). **44.** Csúsztatás, nyomás. **46.** Tanzániában van! **47.** Fél négy! **48.** Szabolcsi község. **49.** Több oktávós, gyors hangzatfelbontás. **51.** Emlékezem. **53.** A cérium vegyjele. **54.** Készlet, gyűjtemény alkotóeleme. **55.** Budai városrész. **57.** Újdonság. **59.** Veszprémhez közeli helység lakója. **61.** „Az Úrnak félelmében erős a ...” (*Péld*). **63.** Lovak tisztítására való eszköz. **65.** Trója neve Homérosz hőskölteményében. **66.** „Mutasd meg rajtam jóságod ...” (**Zsolt*). **67.** Izlandi város. **69.** Karjalai finnugor nép. **70.** Német filozófus (Immanuel, 1724–1804). **71.** Nagy termetű, esetlen ember. **73.** A párna, dunyha beburkolására való vászon. **75.** Mozgókép. **76.** Tortaszelet! **77.** Házibálvány, melyet Mikál Dávid ágyába tett (*ISám*). **79.** Páros sícipő! **81.** Persiának és Médiának egyik fejedelme (*Esztl*). **83.** Citrom nedve. **84.** Harangcsatlakozó. **86.** Álmos. **87.** Női név, jelentése: korona. **89.** Az Áser törzséből való Hélem fia (*IKrón*). **90.** Testrészünk. **91.** Jelenleg. **93.** Hazánkban igen gyakori fa. **95.** Literatúra. **97.** Midiánita fejedelem, akit Mózes parancsára megöltek (*4Móz*). **98.** Égtáj. **100.** Dávid testvére (*IKrón*). **102.** „Vigyázzatok azért, mert nem tudjátok, mely ... jő el a ti Uratok” (*Mt*). **103.** ...-Addán-Immér; babiloni város, ahonnan a száműzött zsidók hazatértek (*Neh*). **104.** Indonéziához tartozó sziget. **105.** Légiposta. **107.** Telhetetlen. **108.** A kőfalat javítgató Sádók atyja (*Neh*). **110.** Tábita másik neve (*ApCs*). **112.** Hegy, melytől északra temették el Józsuét (*Józs*). **115.** Júda leszármazottja (*IKrón*). **117.** Hajszolta. **118.** Alámerítés. **120.** Serleg. **122.** Belül. **123.** Ószövetségi könyv rövidítése. **124.** Lánytestvére. **125.** Megsűrűsödött méz jelzője. **126.** Kiegészít. **128.** Csak részben füstmentes! **129.** Csömör centruma! **130.** „Ha megdorgálsz az ..., megéri a tudományt” (*Péld*). **132.** Nagyon idős. **133.** Felhősödik. **135.** Az eurórium vegyjele. **136.** Zsidó férfi, aki idegen feleségét elbocsátotta (*Ezsd*). **138.** Saálthiel apja (*IKrón*). **140.** Keresztény férfi, aki házába fogadta Pált és Silást (*ApCs*). **141.** Talált. **143.** Egy Vas megyei községbe való. **145.** Az egyik Joás elleni összeesküvő (*2Krón*). **147.** Szigetvár

melletti település. **148.** Fővárosa: Szöul. **149.** Kör alakú tér. **151.** „A bölcs fiú enged atyja ...” (*Péld*). **153.** „Mert az Úr új rendet ... e földön” (*Jer*). **154.** Férfinév. **156.** Elektromos töltésű részecskéket hoz létre. **157.** Pest megyei nagyközség. **158.** A csont latin neve. **160.** Hiel fia, kinek élete árán állította fel Jérikhó kapuit (*IKir*). **162.** Város, ahol Amásiát, Júda királyát megölték (*2Kir*). **163.** Dávid testvére (*ISám*). **164.** Helyrag. **165.** L. Z. M. **167.** Beérsebai kút (*IMóz*). **169.** A tűzhely sütője. **170.** Csinálna, végrehajtana. **171.** Honvéd tábornok (József, 1794–1850). **172.** Kínai súlymérték. **174.** Város, mely a lévitáknak jutott osztályrészül (*Józs*). **176.** Edény fajta. **177.** „A gyorsaknak ... uralkodik” (*Péld*). **178.** „Emlékezzél meg az egész ..., amelyen hordozott téged az Úr” (*5Móz*). **180.** Idegen női név. **182.** Illóolajáért termesztett gyógynövény. **183.** Kampó. **184.** Csenevész. **186.** Aludtejből kiváló híg folyadék. **187.** Földet túrna. **188.** Ingszerű fehér papi ruha. **190.** Felavat. **192.** „A bölcs elméjű ... a parancsolatokat” (*Péld*). **194.** Tehinna fia (*IKrón*).

FÜGGŐLEGES: **1.** Svájc legnagyobb folyója. **2.** Ülőbútor. **3.** Neves. **4.** „Mert ő ... és meglett” (*Zsolt*). **5.** Becézett férfinév. **6.** Vég, angolul. **7.** Kettős betű. **8.** Saul negyedik fia (*IKrón*). **9.** Jókedvre hangol. **10.** Város, melyet Benhadád elfoglalt (*2Krón*). **11.** Magtár közepe! **12.** „Megnyitom az én számat példázatokra; és kitárom, ... e világ alapítása óta rejtve valának” (*Mt*). **13.** Én, egyedül. **14.** „Mert néktek lett az ... és a ti gyermekeiteknek” (*ApCs*). **15.** Az Odera partjai! **16.** Z. C. Á. **17.** Női név. **18.** Becsap. **19.** „A feleség ... a maga testének” (*IKor*). **20.** Konyhaszekrény. **25.** Betakar. **27.** Kis tó, ahol Józsué legyőzte a szövetséget északi királyokat (*Józs*). **30.** ... baktériumok; csak oxigén jelenlétében tenyésznek. **32.** „Ha a mennybe hágnak fel, ott vagy; ha a Seolba vetek ágyat, ott is ... vagy” (*Zsolt*). **35.** Egy Fejér megyei község lakója. **36.** „Te szeretettel kivontad lelkemet a pusztulásnak verméből, mert ... mögé vetted minden bűneimet” (*Ézs*). **38.** „Ha szívünk nem ... minket, bizodalunk van az Istenhez” (*IJn*). **41.** Végző ...; mindent összevetve. **42.** Kirjat-...; moáb város, ahova elment Bálám Bálákkal (*4Móz*). **43.** Zólyom folyója. **45.** Zónák, övezetek. **48.** Ilyen szoknya is van. **49.** Főzőedény. **50.** Jézus őse (*Lk*). **52.** ...puszta; Baranya megyei község. **54.** Albán folyó. **55.** Rizses ürühús. **56.** Egyik megyénk. **58.** Bátorodik megtenni. **60.** Jelmezt viselő személy. **61.** Megértés, intelligencia. **62.** Város a Genezáret partján (*Mt*). **64.** Nyomorék. **66.** Város, melynek fiai háromszáznegyvenötön tértek haza Zorobábelrel a babiloni fogságból (*Neh*). **68.** Szikla (erődítmény), ahová 600 benjáminita menekült az Izráel fiai elől (*Bír*). **71.** ... verde; asztalhegy. **72.** Rikító szín. **74.** Káleb fia (*IKrón*). **78.** Betű kiejtve. **79.** Római hármás. **80.** A teázás ideje. **82.** A tallium vegyjele. **85.** József felesége (*IMóz*). **88.** Mind ez ideig. **90.** A zsidók királya volt Jézus idejében (*Mt*). **92.** Francia filozófus, történész (Hyppolite, 1828–1893). **94.** Brazil szövetségi állam. **96.** Nyílászáró. **97.** Béth-...; völgy, ahol Lais (később Dán) feküdt (*Bír*). **99.** Oktalan páros betűi. **101.** Benjáminita férfi, Uzzi atyja (*IKrón*). **103.** A vaskohóban van! **106.** Község Szerencs közelében. **109.** „Az” elevátor. **110.** Tömött, tele. **111.** A Bükki Nemzeti Park egyik településének lakója. **113.** Sofőrök. **114.** Takarékoskodik. **116.** Figyelmeztetés. **118.** Kenyérgabona. **119.** Tápió-...; Pest megyei község. **121.** Főember Simeon törzsében (*IKrón*). **124.** A hassium vegyjele. **127.** Csendes Don! **130.** Élesapat. **131.** Omri ellenkirálya (*IKir*). **133.** Nimród „birodalmának kezdete volt ...” (*IMóz*). **134.** Dicsőség, fénykoszorú. **137.** Illusztráció. **139.** Tetejére nyom. **140.** Kisprófeta. **142.** Erezettel mintázott. **144.** Jeladás. **146.** Izráelben használt pénznem (*Jn*). **147.** A 17. papi rend feje Dávid idejében (*IKrón*). **148.** Ruhaanyag. **150.** Telis-tele. **152.** Hely, ahol eltemették Józsefet (*Józs*). **153.** Széir leánya (*IKrón*). **155.** Jákób fia (*IMóz*). **157.** Női név, jelentése: kegyelem. **159.** Bevásárlótáska. **161.** Kiindulópont. **163.** Zenta szerb neve. **164.** Rezgést átvesz. **166.** Lévi fia (*2Móz*). **168.** Priamosz trójai király felesége volt. **170.** Csersav. **171.** Áser fia (*IMóz*). **173.** Tolvajkodó. **175.** Angol autómárka. **176.** Pécs melletti helység. **177.** Lévíta, kinek fiai tizenegy zsoltár szerzőjeként szerepelnek (*Zsolt*). **179.** Osztrák város. **181.** Szeretet, angolul. **182.** „Amiben ... megítélsz, önmagadat kárhoztatod” (*Róm*). **183.** Ilyen adó is van. **185.** Részben arcátlan! **188.**

A kálium és a rénum vegyjele. **189.** G. S. T. **191.** Zuhogni kezd! **193.** Klasszikus kötőszó. **194.** Szimfónia részlet!

Minirejtvény • Nagy Kornél

{k1999604}

VÍZSZINTES: **1.** „A hét szép ..., hét esztendő” (*1Móz 41*). **6.** Pap, aki elbocsátotta idegen feleségét (*Ezsd 10*). **7.** Izráel népének táborhelye a pusztai vándorlás során (*4Móz 33*). **8.** „Mély ... az idegen asszonyoknak szája” (*Péld 22*). **9.** Haródi férfi, Dávid erős vitéze (*2Sám 23*).

FÜGGŐLEGES: **1.** „Szereti az igazságot és törvényt; az Úr kegyelmével ... a föld.” (*Zsolt 33*). **2.** Lévita, aki gondviselő volt Ezékiás idejében (*2Krón 31*). **3.** Lévita, Mérári leszármazottja Dávid király idejében (*1Krón 24*). **4.** „Nap napnak mond beszédet; éj ... ad jelentést.” (*Zsolt 19*). **5.** Salamon felesége, Roboám anyja (*1Kir 14*).

Kedves Rejtvényfejtők! • Nagy Kornél

Az ötfordulós rejtvénypályázat sorsolásában való részvétel feltételeinek 53 rejtvényfejtő felelt meg. Ők összegyűjtöttek minimálisan 36 pontot és elküldték a karikázott betűkből összeállított bibliai idézet pontos helyét (*Ámós 4,12*).

A tíz Élő Vízfizetésre – akik '98/6–'99/5 között legalább négy hibátlan megfejtést küldtek – 61-en pályázhattak. A sorsolási bizottságban a következők vettek részt: Fábíán Attila (az EPK elnöke) Bérczes Lajos (az Élő Vízfizetés főszervezője), Mihalecz Alisa (a titkárság adminisztrátora) és e sorok írója.

A három **magnetofont**, melyek közül nemcsak egy, hanem végül is mindhárom CD játszós lett, az alábbiak nyerték: *Molnár Anita* (Budapest), *Murvai Lászlóné* (Hajdúsámson), *Ónódi Andrea* (Tatabánya).

A Városi Ferenc testvér által felajánlott három **ASTRON karórát**: *D. Nagy Gáborné* (Békés), *Édes Zsuzsanna* (Komló), *Kállai Ibolya* (Pécel) nyerte.

A **2000. évre szóló Élő Vízfizetést** nyert: *Bálint Miklósné* (Kalocsa), *Barna Frigyes* (Csetény), *Borbély Józsefné* (Csór), *Horváth Istvánné* (Mezőcsokonya), *Óvári András* (Pécel), *Pintér Józsefné* (Kalocsa), *Sógorka Ferencné* (Zirc), *Török Ferencné* (Tatabánya), *Wilhelm Konrád* (Inota), *Windisch Károly* (Tatabánya).

Felmerült egy probléma, melyről azt hittem, hogy nem fog többé gondot okozni. Már 1992-ben, az akkori főszervező, Telegdi József szorgalmazta, hogy az Élő Vízfizetésben és a rejtvényekben is térjünk át az újfordítású Biblia használatára. E fordítást először 1975-ben, majd ennek revideált (újrafordított) változatát 1990-ben adták ki. Ez utóbbi alkalmazását, lassú elterjedése miatt, csak 1998-ban kezdtük meg, melyről tájékoztatást adtam a '98/1. számban. Ennek ellenére – remélem, csak néhányan – a '75-ös kiadást használják, mely most a Fil 4,5-ben lévő szöveg eltérésénél derült ki. Ha valaki még nem rendelkezik a javított változattal, az vagy az EPK titkárságától rendelje meg, vagy nekem jelezze, és akkor nyeremény beszámítással – ez esetben térítés nélkül – elküldöm részére az újfordítású Bibliát. *Előzetes:* Mint minden évben, jövőre is változások várhatók. Nincs ugyan változtatási kényszer, de amit lehet jobban végezni, azt – úgy gondolom – meg kell kísérelni. Egyrészt a rejtvények, másrészt a nyeremények területén lesznek módosítások. Remélem ezek elérik céljukat, és ismét előbbre tudunk lépni azon az úton, amelyen már több éve járunk.

Bemutakozik: Kriston Rózsa (Bánhorváti)

E számban bemutatkozik Kriston Rózsa testvérnő, aki eddig 29-szer küldött be megfejtést, és 172 pontot gyűjtött össze. Nyert egy karórát, egy Élő Vízfizetést, és ötször részesült

könyvjutalomban.

Kriston Rózsa bemutatkozása és bizonyoságtétele a *Bizonyosságul* rovatban, „*Megsokszorozódni a szolgálatban...*” címmel olvasható.

A pontverseny állása:

(A zárójelben lévő számok az ötfordulós pályázat pontszámait jelzik!) **99 pont:** Farkas Gréti (45); **98 pont:** Horváth Istvánné (45); **97 pont:** Durkó Lajosné (38); **95 pont:** Szerdi Hajnalka (36); **91 pont:** Városi Ibolya (45); **90 pont:** Virág Róbert (25); **85 pont:** Takácsné Makkai Zita (45); **83 pont:** Győrfi Eszter (45), Sógorka Ferencné (45), Vass Béláné (45); **81 pont:** Szalontai Mária Klára (43); **79 pont:** Csaplár Antalné (45); **76 pont:** Borbély Józsefné (45); **74 pont:** Balla Erzsébet (45), Duszka Tiborné (38), Tóth Terézia (43); **70 pont:** Mundrucz Istvánné (45); **69 pont:** Gróf Nándorné (8); **67 pont:** D. Nagy Gáborné (40); **66 pont:** Bálint Miklósné (41); **65 pont:** Bordásné Várad Krisztina (9); **63 pont:** Barna Frigyes (45), Berla Ferenc (45), Hegedűs Péterné (45), Nagy Kornél Gedeon (45), ifj. Tarr István (45); **61 pont:** Murvai Lászlóné (43); **56 pont:** Bozsóky Ferencné (43), Szakács Györgyné (38); **54 pont:** Böszörményi Lászlóné (43); **53 pont:** Becző Győző (45), Édes Zsuzsanna (45), ifj. Horváth Istvánné (45), Török Ferencné (45); **51 pont:** Jócsákné Kurdi Sára (18), Komócsi Józsefné (25), Weller József (20); **45 pont:** Balogh Katalin (45), Forgács András (45), Molnár Péterné (45), özv. Monos Mihályné (45), Nagy-Ajtai Márta (45), Plesa Jánosné (45), Sárík Róbert (45), Simák Erika (45), Simon Adrienn (27); **42 pont:** Kubis Ferencné (42); **39 pont:** Opóczki Magdolna (9); **37 pont:** Me+gyeri Béniné (29), Wilhelm Konrád (37); **36 pont:** Kállai Ibolya (45), Kaszta Imola (36), Molnár Anita (45), Sanda Mónika (45), Szabó Endre (9); **31 pont:** Csányiné Farkas Mária (40), D. Nagy Emma (40); **27 pont:** Farkas János (45), Gyuricsek Evelin (45), Kállai József (27), Makkai István (45), Seprenyi Mihályné Pirka Andrea (45), Schäfer Ruben (27), Szabó Zoltán (27), Windisch Károly (45); **22 pont:** Kis Krisztián (18); **18 pont:** Burai Imréné (18), Juhász Csilla (18), Juhász Miklósné (45), Ónódi Andrea (45), Óvári András (45), Perei Imre (45), Szabó Gizella (45); **9 pont:** Gáspár Jánosné (45), Kiss Katalin (45), Kriston Rózsa (45), Nagy Mihályné (9), Szabó Szilvia (31); **0 pont:** Pintér Józsefné (36).

Elküldendő:

az 1. keresztrejtvény számozott soraiban található igevers pontos helye (3 pont); a 2. keresztrejtvény, vízsz. 1., és függ. 34. soraiban található igevers pontos helye (3 pont); valamint a minirejtvény hat bekarikázott betűjéből összerakott szó, mely egy bibliai személy neve (1 pont).

Megérkezési határidő: 2000. január 24.

Cím: ÉVR Nagy Kornél 1151 Budapest, Csobogós u. 6. 4/22.

E-mail cím: nkornel@epk.hu

A '99/5. szám rejtvényeinek helyes megfejtése:

1. keresztrejtvény: *Fil. 4,5. (3 pont);

2. keresztrejtvény: Júd 21. (4 pont);

minirejtvény: Efron (2 pont).

A **karórát**, melyet Vadon Tamás óras testvérünk ajánlott fel, *Farkas Gréti* (Várpalota); a **tollkészletet**, *Horváth Istvánné* (Mezőcsokonya) nyerte. **Könyvet** nyert: *Durkó Lajosné* (Békés), *Szerdi Hajnalka* (Sátoraljaújhely), *Városi Ibolya* (Tatabánya).

{k1999601}

A nyerteseknek szívből gratulálok. Pontjaikat ezzel elvesztették, de a pontgyűjtést újra kezdhetik, melyhez sok sikert kívánok.

GYERMEKKERT

{k1999610}

{k1999611}

{k1999612}

{k1999613}

{k19996C}

{k19996D}